C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka_5-Straz_proti_potupe.pdb

PDB Name: Green, Simon R - Jestřáb a rybá
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stráž proti potupě
Simon R. Green

Rybářčino srdce se divoce rozbušilo a stiskla svou sklenici tak silně, až jí klouby prstů zbělely.

Jestřába poznala, hned jak vešel dovnitř. Znala jeho způsob chůze, jak se pohyboval... Uviděl ji. Poznala to podle toho, jak strnul. Myšlenky jí horečnatě vířily v hlavě. Proč tam jen tak stojí? Proč nejde za ní? Copak je tím Morganem tolik posedlý, že obětuje i ji? Odstrčila židli, na které seděla, a prudce vstala. Plášť si shodila z ramen a tasila meč. Nemohla Jestřábovi dovolit, aby ji zatkl.
Jestřáb odhodil plášť a sevřel rukama sekeru. Rybářčina tvář vypadala jinak, než ji znal, zoufale. Určitě zradila. Zradila všechny. Zradila i tebe. Výčep opanoval horečnatý ruch, jak se ostatní zákazníci snažili rychle vytratit. Zavládlo napjaté, významné ticho.
Je zrádce. Všechny důkazy to říkají. Tasila na tebe meč. Už jí nemůžeš věřit...

(HAWK & FISHER: GUARD AGAINST DISHONOR)
Copyright © 1991 by Simon R. Green
All rights reserved

1 ŠAKAL

Na světě jsou nejrůznější prohnilá města, města ještě horší a pak Haven. Haven, podle všeobecného mínění nejhanebnější a nejzkorumpovanější město Dolních království, zářil uprostřed zimy čerstvě napadaným sněhem a jeho omrzlé věže se třpytily na slunci jako křišťálové sloupy. Ale jenom z dálky. Zblízka byl sníh na ulicích špinavě šedý kouřem z komínů dílen a manufaktur, a lidé se zsinalými obličeji se unaveně lopotili úzkými ulicemi plnými závějí.
Při bližším pohledu je Haven ošklivé město více než jen jedním způsobem. Dokonce ani časně ráno, když vražedný mráz svírá ulice jako zaťatá pěst, tady nevládne mír. Vždycky se najdou nějaké obchody, které je třeba uzavřít, nějaká spiknutí, na nichž se můžete podílet, a krev, jež se dá prolít. Smrt je v Havenu životním stylem a nečekané násilí je tím, čím pulzují tepny jeho úzkých uliček.
A mezi městem a nespoutaným krvavým chaosem stojí pouze Městská hlídka, jež i v nejklidnějších obdobích bývá zoufale přetížená.

* * *

Jestřáb a Rybářka, manželé a kapitáni Hlídky, rázně kráčeli přeplněnými ulicemi k velitelství a mezi sebou vedli věžně. Navzdory všem snahám povětrnostních čarodějů do Havenu nakonec přece jen vtrhla zima a nyní bylo několik stupňů pod bodem mrazu. Na ulicích bylo po kolena sněhu a sněhové břečky, ze všech okapů visely rampouchy. Střechy domů sténaly pod váhou sněhu nastřádaného za poslední týden a ocelově šedé nebe slibovalo další sněhové bouře. Přesto byly ulice stále plné lidí; muži, ženy a děti se strkali, jak spěchali z práce a do práce. Samozřejmě, do Jestřába a Rybářky nestrkal nikdo. Taková hloupost by se nikomu nevyplatila.
Bylo osm hodin ráno a přitom taková tma, že pouliční lampy ještě svítily na každém rohu a jejich jantarově žluté světlo se ji marně snažilo rozředit. Jestřáb zimu nenáviděl a nebylo to jenom kvůli epidemii chřipky, která zle zdecimovala Hlídku, takže on i Rybářka sloužili už tři dny dvojité směny. Zima znamenala pro Haven zlé časy a ještě horší pro všechny chudé a nemajetné. Na každé ulici, v každé městské čtvrti ležely na chodnících mrtvá těla těch, kteří v noci umrzli, protože se neměli kam uchýlit. Přespávali pod přístřešky domů nebo se k sobě choulili pod plachtou v opuštěných uličkách, aby se navzájem trochu zahřáli. Každý den jich počišťovači našli několik umrzlých a odklidili jejich mrtvoly, ale hned zase přibyly nové. Jestřáb takhle jednou našel děvčátko, schoulené do klubíčka nad kanalizační mříží. Nemohlo mu být víc než pět nebo šest let a z obličeje jí strnule zíraly vytřeštěné oči. Jestřáb zimu nenáviděl a někdy nenáviděl i Haven.
Kapitán Jestřáb byl vysoký, tmavý a už dávno ne pohledný. Pravou stranu jeho tváře pokrývala řada starých jizev, přes oko měl hedvábnou pásku. Vyprávěl bezpočet historek o tom, jak ke svému zranění přišel, ale většina z nich si

navzájem protiřečila. Tlustý kožich a černý služební plášť mu dodávaly impozantního vzhledu, ale pod zimní uniformou byl spíše hubený a šlachovitý než svalnatý, navíc mu pomalu začínalo růst břicho. Tmavé vlasy si nechával růst až po ramena a měl je volně rozpuštěné, aby mu chránily uši před mrazem - prostá kožená čelenka zabraňovala, aby mu padaly do očí. Teprve nedávno překročil třicítku, ale už měl ve vlasech několik šedivých pramenů. Na první pohled vypadal jako jeden z mnoha zločinců, kteří se potloukali po ulici, nájemný zabiják s nejlepšími lety už za sebou, ale v jeho případě se jen málokdo spokojil s prvním pohledem. Bylo na něm něco zvláštního, něco chladného a zlověstného, co přimělo i ty nejtvrdší, aby se na něj podívali ještě jednou. U levého boku mu visela místo meče bojová sekera s krátkým topůrkem. Se sekyrou to Jestřáb uměl. K jejímu použití měl příležitostí více než dost.
Kapitán Isobel Rybářka kráčela vedle něj a přizpůsobovala se jeho postoji i rytmu kroků se samozřejmostí dlouholetého parťáka. Byla vysoká skoro šest stop a dlouhé světlé vlasy jí spadaly až k pasu v jediném mohutném copu, který byl na konci zatížen leštěnou železnou sponou ve tvaru koule. Na hlavě měla obnošenou, skoro beztvarou kožešinovou čepici, staženou proti štípajícímu mrazu přes uši. Ve tváři měla vepsanou drsnost evokující sílu a houževnatost, jen lehce ztlumenou hlubokýma modrýma očima a plnými rty. Byla spíše pohledná než krásná, její pohled byl přímý a mrazivý a usmívala se jen málokdy. Kdysi z ní něco vyhnalo všechny lidské slabosti a bylo to na ní vidět. Na sobě měla stejný kožešinový plášť jako Jestřáb, ovšem nosila ho s poněkud větší elegancí a stylem. U pasu jí visel meč v obnošené pochvě a zručnost, s jakou s ním zacházela, byla legendární i v tomto městě, které bylo na legendy zvyklé. Jestřáb a Rybářka, obávaní a respektovaní všemi jako nejhouževnatější a nejčestnější členové Hlídky. Měli mnoho nepřátel, venku i mezi svými.
Vězeň, kterého vedli mezi sebou, byl menší, neškodně vyhlížející muž zavinutý v dlouhém kožešinovém plášti a s kožešinovými klapkami na uších. Na své řídké černé vlasy zjevně použil více pomády, než bylo třeba, a ve tváři měl permanentně zamračený výraz. Benny Lasička nebyl šťastný muž.
„Děláte hroznou chybu," opakoval už po desáté tónem, který považoval za sympatický. „Buďte, prosím, rozumní."
„Je mi líto," odpověděl Jestřáb, aniž se na něj podíval. „Rozumný jsem jenom o víkendech. A Rybářka na takové věci vůbec nevěří. Říká, že by tím uškodila své pověsti."
„Přesně tak," přikývla Rybářka a zpražila pohledem jeptišku, která jí nestačila dost rychle uskočit z cesty.
„Je to všechno nedorozumění," zarputile trval na svém Benny. „Jsem řádný obchodník."
Jestřáb si posměšně odfrkl. „Benny, ty jsi drobný ničema a většina tvých příjmů pochází z hnusného vyděračství. Tví pohůnci obcházejí majitele krámů a líčí jim, co se stane jim nebo jejich blízkým, pokud nebudou dál platit. Jenomže tentokrát jsi byl tak hloupý, že jsi to udělal osobně a přede mnou a Rybářkou. Co se stalo, obě tvoje gorily stůňou s chřipkou?"
Benny si povzdechl. „Dneska člověk o dobrého pomocníka nezavadí. Podívejte se, já jsem důležitá složka společnosti. Znám svoje práva. Platím daně. V podstatě pracujete pro mne."
„Pak bys měl být rád, že se ti za tvoje peníze dostává takové péče," opáčila Rybářka. „Byli jsme svědky zločinu a ihned jsme zatkli zločince. Co víc bys chtěl?"
„Tohle vám nevyjde!" Do Bennyho hlasu se začal vkrádat zoufalý tón. „Mám přátele. Mám vliv. Nedokážete mě usvědčit. Budu zpátky na ulici, než se stačíte otočit!"
Jestřáb se na něj konečně podíval. „Víš, Benny, začínáš mi jít na nervy. Takže buď hodnej chlapeček a zavři hubu, nebo dovolím Rybářce, aby si tě vzala do boční uličky a trochu ti tam domluvila."
Benny pohlédl na Rybářku, a když zjistil, že se na něj usmívá, rychle se zase odvrátil. O Rybářčiných představách o domlouvání s lidmi už slyšel. Pokud tak činila tam, kde bydleli, většinou to odnesl nábytek. Benny rychle pochopil a zbytek cesty šel mlčky.
Před nimi se objevilo velitelství Městské hlídky, velká kamenná budova s těžkými dubovými dveřmi a střílnami místo oken. Vypadala jako hrad vzdorující nepřetržitému obležení a svým způsobem jím i byla. Nepokoje a magické i bombové útoky byly na velitelství na denním pořádku, ale nic z toho je prozatím nestačilo vyřadit z provozu na víc než několik málo hodin. Hlídka měla své vlastní čaroděje a všichni její členové byli neustále ozbrojeni, počínaje úředníky a veliteli konče. Ohrozit velitelství Hlídky nebylo tak lehké, i když v posledních letech mělo několikrát namále.
Hlavní dveře bývaly stále otevřené, ale všichni věděli, že se to může v případě ohrožení v okamžiku změnit. Staralo se o to spolehlivé a časem prověřené zaklínadlo, se kterým nebylo radno se utkat. Když Jestřáb a Rybářka se svým vězněm dorazili, proudily dovnitř i ven davy lidí. Byla to obvyklá směsice strážníků a osob, které jim nějakým způsobem pomáhaly při vyšetřování spolu se znepokojenými civilisty, přicházejícími navštívit své příbuzné v celách, a pokoutními právníky, slídícími po případech. A samozřejmě tam vždycky bylo i dost těch, kteří přišli na velitelství hledat pomoc - ti se snadno poznali podle nezaměnitelného výrazu strachu a zoufalství ve tváři. Lidé se většinou obraceli o pomoc k Hlídce teprve když selhalo všechno ostatní. Zákon se s občany nemazlil a nebylo žádným tajemstvím, že straní mocným a bohatým. V Hlídce se našli takoví, kteří pro postižené skutečně udělali všechno, co bylo v jejich silách, ale většinou neměli obyčejní lidé žádný důvod Hlídce věřit. Právo bylo v Havenu na prodej, jako ostatně všechno ostatní. Každý měl svou cenu, za kterou si ho bylo možno koupit.
Každý, kromě Jestřába a Rybářky.
Benny si krátce pohrával s myšlenkou, že by se mohl pokusit uprchnout, pak si ale všiml, že se Rybářčina ruka významně dotýká jílce meče, a rychle si to rozmyslel. Ztěžka si povzdechl a prošel spolu s oběma kapitány hlavními dveřmi do přeplněné haly velitelství Městské hlídky. Velká, vysoká místnost byla plná lidí a hluk, který se v ní rozléhal, byl ohlušující. Matky a babičky seděly v malých skupinkách u zdí, klábosily a tu a tam pohledem zkontrolovaly děti, které pobíhaly kolem a pletly se každému pod nohy. Nikdo z nich vlastně neměl na velitelství co pohledávat, ale strážníci je tam trpěli. Bylo to jediné místo ve městě, kde si děti mohly beze strachu hrát. Kromě toho strážníci věděli, že se od klábosících žen mohou dozvědět spoustu užitečných informací.

Od stolu služby uprostřed místnosti se ozýval křik davu, který ho obklopoval, prosby, pláč a bušení do prsou, ale tři seržanti, kteří tam úřadovali, se ničím nenechali vytrhnout ze svého tempa. Všechno tohle už slyšeli mnohokrát. Více či méně soucitně přikyvovali na bědování zoufalých příbuzných, mračili se na právníky a s pomalou důkladností si zapisovali zločince, které jim strážníci přiváděli, jako by se jich všechen ten okolní blázinec vůbec netýkal.
Jestřáb s Rybářkou si pomocí nesmlouvavého odhodlání a ostrých loktů prorazili cestu masou lidí. Pak Jestřáb tak dlouho bubnoval pěstí o desku stolu, až se mu podařilo upoutat pozornost seržanta, jehož péči pak Bennyho svěřil. Seržant si jej posměšně změřil.
„Podívejme se, kohopak to tu máme? Nestává se často, že nás poctíš svou odpornou přítomností, Benny. Co jsi udělal, že jsi na sebe přivolal hněv Jestřába a Rybářky?"
„Nic! Hleděl jsem si svého obchodu -"
„Tvůj obchod je nezákonný, Benny, a pokud jsi byl tak pitomý, že jsi ho provozoval před těmihle dvěma, zasloužíš si všechno, co tě teď čeká." Udeřil do velkého bronzového zvonu za svými zády a jeho ostrý, jasný zvuk okamžitě přehlušil všechnu vřavu kolem. Zezadu vyšel strážník a Bennyho Lasičku odvedl. Jestřáb s Rybářkou se dívali, jak jejich vězeň odchází, a ani na okamžik se nepřestává zaklínat svou naprostou nevinností.
„Víte, že se tu dlouho nezdrží, že?" poznamenal seržant.
Rybářka na něj ostře pohlédla. „A proč ne, k čertu? Oba proti němu budeme svědčit."
„K procesu vůbec nedojde," opáčil seržant. „Ačkoliv se tomu snad ani nedá věřit, Benny má přátele. Zpráva o jeho zadržení se rychle roznese a pak ho budeme muset pustit."
Rybářka se zamračila. „Někdy uvažuju, proč se vůbec namáháme se zatýkáním. Dneska má každý lump a grázl ve městě konexe nahoře. Nebo podplatí soudce. Nebo se porota nechá zastrašit."
„Takový už je Haven," řekl seržant. „Hej, nedívejte se tak na mě. Já jen dělám svou práci."
Rybářka zavrčela něco nedešifrovatelného a dovolila Jestřábovi, aby ji odtáhl od stolu. Znovu si lokty proklestili cestu davem a našli si místo u velkého krbu, kde si mohli ohřát ruce nad plameny a na chvíli posedět. Přátelským kývnutím pozdravili půl tuctu strážníků, kteří tam už seděli. Nikdo z nich vlastně neměl v tuto chvíli na velitelství co pohledávat, ale nikdo ani neměl chuť vyměnit pohodlí a teplo haly za mrazivou zimu venku. Jestřáb se otočil a shrnul si plášť stranou, aby si ohřál i pozadí. S blaženým úsměvem ve tváři se rozhlédl po hale.
Malá, ale pestrá skupinka prostitutek, které kupodivu nevypadaly ve svých sporých pracovních úborech nijak zvlášť prokřehle, trpělivě čekala, až budou zapsány, pokutovány a propuštěny, aby se mohly co nejdříve zase vrátit ke své živnosti. Nějaký politik nebo vydavatel novin měl nejspíš náhlý záchvat morálky, nebo podlehl nějaké nátlakové skupině a hlasitě prohlásil, že ‚se musí něco udělat s neřestí bující v našem krásném městě'. Hlídka tedy okázale pozatýkala všechny pouliční holky, které toho dne našla, napařila jim mírné pokuty, které zaplatí jejich pasáci, a obchod mohl kvést dál. Jestřáb pokrčil rameny. Tohle se ho netýkalo. Kývl na pozdrav několika známým tvářím, najednou však ztuhl, když uviděl, jak jedna z dívek dostala facku od svého pasáka. Jestřáb rázně vykročil, přistoupil k pasákovi a z výšky mu nechal dopadnout ruku na rameno. Muž se prudce otočil a sevřel ruku v pěst, pak uviděl, s kým má tu čest, a strnul. Byl mladý a svalnatý, s knírem pod nosem a šviháckY vyfintěný. Ostražitě si Jestřába prohlédl.
„Co chcete, kapitáne? Jsem čistý."
„Ty bys nebyl čistý, ani kdyby ses každý den umyl v kyselině sírové. Jsi pasák, Sebastiane, mizerný špinavý vyděrač, a já tě znám už nějaký čas. Myslel jsem, že jsem tě varoval, aby ses ke svým holkám nechoval surově."
„Já? Chovat se surově ke svým děvčatům?" zvolal Sebastian a rozhlédl se, jako by si chtěl vzít za svědka celý svět. „Vždyť já ty svoje děvčata miluju jako rodné sestry! Kdo dohlíží, aby vždycky měly hezké šaty, a kdo se stará o všechny jejich potřeby? Jsme jedna velká rodina, já a moje děvčata. Čas od času ale potřebují pevnou ruku, to se nedá nic dělat."
„Tvého kámoše a obchodního partnera, toho malého parchanta Batese, čeká soud za to, že svou ‚pevnou rukou' pořezal děvčeti obličej břitvou," odpověděl Jestřáb. „Já tě znám, Sebastiane, vím všechno o tobě i o tvých smradlavých způsobech. A jestli se ještě jednou doslechnu, že na svoje holky používáš pevnou ruku, naštvu se. Vzpomínáš si, co se stalo Batesovi, když mě naštval, že?"
Pasák váhavě přikývl. „Už se uzdravuje. Brzy ho prý pustí z nemocnice."
„Vážně? Nejspíš začínám měknout. Nech ty holky na pokoji, Sebastiane. Nebo ti uvážu na prstech uzly!"
Sebastian se rozpačitě usmál a přikývl, potom se rychle ztratil v davu. Jestřáb se za ním chvíli díval, pak kývnutím pozdravil prostitutky, které jej však okázale ignorovaly, a vrátil se k ohni. Rybářka klečela před krbem a hrála si s několika dětmi, které byly ještě příliš malé na to, aby se naučily bát se uniformy Hlídky. Jestřáb se na ni díval a usmíval se. Isobel to s dětmi uměla. Často spolu hovořili o tom, že by mohli mít děti, ale nějak k tomu nikdy nebyl ten pravý čas.
Náhle v davu propukla panika. Jeden z vězňů se vytrhl eskortě a mával kolem sebe nožem, který se mu nějak podařilo ukrýt. Popadl jedno z dětí kolem Rybářky, zjevně aby ho použil jako rukojmí. Rybářka se na něj znechucené podívala a vrazila mu loket do rozkroku. Zatímco se vězeň zmítal na zemi v bolestech, beze spěchu vstala a zasadila mu hranou ruky krátký rychlý úder do zátylku. Muž se svalil a zůstal ležet bez hnutí. Rybářka odkopla nůž z jeho dosahu a bez jediné poznámky se vrátila ke hře s dětmi. Dva strážníci odvlekli omráčeného muže dozadu.
Jestřáb si s lítostí uvědomil, že se jim nepodařilo zabít tolik času, aby se významně přiblížil konec jejich služby, a že se tedy asi budou muset vrátit na ulici. Byli teprve asi v polovině druhé směny. Pokusil se myslet na všechny ty přesčasy, které takhle bude mít, ale nepomáhalo to. Nohy ho stále zábly, hlava mu třeštila zimou a navíc ho příšerně bolela záda. Jestřáb zimu nenáviděl. Kývl na Rybářku, zamával na rozloučenou dětem a jejich nezodpovědným matkám a pak se odevzdaně vydal zpátky do mrazu, jenž na ně čekal venku. První, co uviděl, byl Benny Lasička, který se zimomřivě choulil do vypůjčeného pláště a snažil se neúspěšně stopnout nosítka. Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého a pak vyrazili rychlou chůzí k němu. Benny uviděl, že se blíží, a jeho první myšlenka zjevně patřila útěku, ale

pak v něm přece jen zvítězil zdravý rozum. Vypjal se do plné výšky svých pěti stop a šesti palců a pokusil se vsadit na drzost.
„Benny," řekl Jestřáb vyčítavě, „co si myslíš, že tady děláš?"
„Pustili mě," odpověděl Benny rychle a jeho oči těkaly z Jestřába na Rybářku a zase zpátky. „Všechna obvinění byla stažena. Je to legální. Říkal jsem vám, že mám přátele."
Jestřáb s Rybářkou popadli Bennyho každý za jeden loket a odnesli ho kopajícího a vzpouzejícího se do nejbližší postranní uličky. Jakmile ho zase postavili na zem, pokusil se uprchnout, ale Jestřáb jej snadno přirazil rukou proti zdi - jen tak tvrdě, aby se mu protočily panenky a upustil alespoň dočasně od pokusů mařit služební výkon. Pak Jestřáb přiblížil svůj obličej těsně k Bennyho a přimrazil ho k zemi pohledem svého jediného oka.
„Nikdo, koho my zatkneme, si jen tak neodejde, Benny. Vůbec nikdo. Mně je fuk, jaké máš přátele, pro mě jsi vinen a půjdeš před soud."
„Vaše důkazy nepřijmou," vykoktal Benny zoufale. „Soudce mne osvobodí. Uvidíte."
Jestřáb si povzdechl. „Pořád jsi to nepochopil, Benny. Když tě pustíme, začnou si ostatní darebáci myslet, že by se jim to mohlo taky podařit. A něco takového si nemůžeme dovolit, chápeš? Takže se teď vrátíš na velitelství, tam se hezky vyzpovídáš a podepíšeš plné doznání. Udělej to pro nás. Protože jestli to neuděláš, mohli bychom tady s Rybářkou začít myslet na různé velice nepříjemné věci, které uděláme my tobě."
„Moje doznání jim nebude stačit."
„Tak se prostě postarej, aby k němu měli dostatek přímých důkazů. Zvládneš to?"
Benny pohlédl do Jestřábova nesmiřitelného obličeje a pak se podíval na Rybářku. Ta měla v ruce ošklivě vyhlížející stahovací nůž a velice pokojně si jím čistila nehty. Benny chvíli nůž fascinovaně pozoroval a pak ztěžka polkl. Najednou se mu všechny ty strašlivé historky, které o Jestřábovi a Rybářce slyšel, zdály mnohem věrohodnější než dřív. Jestřáb zdvořile zakašlal, aby upoutal jeho pozornost, a Benny divže hlasitě nezaječel.
„Benny..."
„Myslím, že bych se rád přiznal, kapitáne Jestřábe."
„Víš, že záleží pouze na tvé svobodné vůli, jestli to uděláš?"
„Chci to udělat."
„Podle zákona nic takového dělat nemusíš..."
„Prosím, nechte mě, abych se přiznal! Já se chci přiznat! Opravdu!"
„Hodnej chlap," řekl Jestřáb a pustil ho. „Člověk se vždycky rád setká s občanem, který věří v zákon a právo. Teď uháněj a začni zpívat, dokud máme dobrou náladu."
Benny se rozběhl uličkou zpátky k velitelství Hlídky.
Rybářka se usmála a schovala nůž. Oba kapitáni pak vyšli na hlavní třídu a pokračovali v pochůzce směrem k Severnímu okrsku.

Severní okrsek bylo prohnilé srdce Havenu, kde vyplouvalo všechno zlo města na povrch jako pěna v číši otráveného vína. Zločin, korupce a bezděčné násilí proniká Severním okrskem a vším jeho děním. Různé gangy překupníků drog svádějí nepřetržité boje o lukrativní teritoria a přitom nemilosrdně vraždí všechny, kdo se jim připletou do cesty. Špioni kují zradu za okny zavřenými na okenice a mnohé dveře se otevírají pouze po zašeptání správného hesla. Robotárny a levné noclehárny se k sobě choulí pod rozbitými pouličními lampami, ve vzduchu se neustále vznáší kouř z místních manufaktur a svírá hrdla těch, kteří ho vdechují. Někdo kdysi prohlásil, že Severní okrsek je nejen místo, ale i stav mysli, jenomže stavy mysli obvykle tak příšerně nesmrdí.
Jestřáb s Rybářkou kráčeli úzkými uličkami a kývnutím zdravili známé tváře v davu. Život v Severním okrsku se nesl ve znamení spěchu: byly tu drobné obchůdky, které bylo nutné uzavřít, křivdy, jež bylo třeba pomstít, a člověk nikdy nevěděl, koho má za zády. Ovšem Jestřáb s Rybářkou si spěch připustili jen zřídka. Ve spěchu člověk leccos přehlédl a oba kapitáni rádi věděli o všem, co se kolem nich děje. Severní okrsek byl už pět let jejich rajón, ale navzdory jejich značnému úsilí se za tu dobu změnil jen málo. Za každého odstraněného zločince vyprodukoval Severní okrsek dva jiné, kteří ho okamžitě nahradili, a ubíjející chudoba, jež byla živnou půdou zločinu, se nedala změnit z roku na rok. Když k sobě byli Jestřáb s Rybářkou spravedliví, museli si přiznat, že se jim v podstatě daří jen zahánět ty nejnestoudnější kriminální živly jinam. Kdykoliv byli poblíž, nikdy se nic nedělo, jenomže nemohli být pořád na všech místech současně. Tu a tam si říkali, že by bylo nejlépe se vším praštit, ale nikdy to doopravdy neudělali. Nedokázali se vzdát. Neměli na to povahu. Brali život tak, jak šel, a pomáhali tolika lidem, kolika mohli. I malá vítězství jsou lepší než nic.
Hrázděné kamenné domy se k sobě choulily, jako by se chtěly vzájemně zahřát, jejich horní patra se natahovala nad ulici, až se skoro dotýkala okapy. Z napadaného sněhu trčely hromady odpadků a smetí a Jestřáb s Rybářkou si museli dávat pozor, kam šlapou. Sběrači odpadků sem přijížděli jen jednou za měsíc a pouze s ozbrojeným doprovodem. Žebráky, kteří za normálních okolností z odpadků žili, vyhnala z ulic zima, ale pořád se našlo dost takových, kteří museli mrazivému počasí z nějakého důvodu čelit. Život v Severním okrsku šel pořád dál, bez ohledu na počasí. Život i jiné věci.
Ve světle sálajících žhavých uhlíků v železném koši hrál v kostky anděl z Ulice bohů s několika chrliči. Rychle hovořící obchodník, který si nosil celý svůj krámek na břiše, prodával náramky z materiálu tvářícího se jako zlato. Velký bernardýn s hnědými skvrnami na kožichu se pokoušel přesvědčit vandráka, aby mu zapálil cigaretu. Dvě přerostlé krysy s lidskýma rukama kradly boty mrtvému muži. A o kus dál tloukly dvě jeptišky lupiče. Prostě normální den v Severním okrsku.
Náhle se Jestřábovi a Rybářce ozval v hlavě příjemný zvuk flétny, ohlašující, že s nimi navázal kontakt spojovací čaroděj Hlídky. Zastavili se, aby si poslechli, jakou špatnou zprávu pro ně zase má. Musela to být špatná zpráva.

Vždycky to byly špatné zprávy. Všechno ostatní by počkalo, až se vrátí na velitelství. Zvuk flétny náhle utichl vystřídán suchým, nakyslým hlasem spojovacího čaroděje.
Hlášení pro všechny hlídky v Severním okrsku. Na Solné ulici v hospodě U Uřízených pík se strhla rvačka. Jsou tam zabití a ranění, včetně nejméně dvou příslušníků Městské hlídky. Důsledně dbejte všech bezpečnostních opatření. Máme důkazy, že někteří z. výtržníků jsou pod vlivem šakala.
Jestřáb a Rybářka už běželi ulicí brodíce se sněhem, který se jim lepil na nohy. Solná byla o čtyři ulice dál, a než se tam dostanou, mohlo se toho hodně seběhnout. Podle toho, co slyšeli, se tam toho hodně seběhlo už teď. Jestřáb se v běhu zamračil. Tyhle hromadné rvačky byly obvykle dost zlé, i když se do toho nepletly drogy.
Šakal byl v Havenu novinka. Relativně levná droga, kterou si mohl vyrobit každý, kdo měl elementární znalosti alchymie a vanu, vyvolávala v člověku zvířecí stránky jeho povahy. Zostřila mu všechny smysly a přitom vypnula vyšší funkce jeho mozku, takže se její uživatel proměnil v pouhé divoké zvíře bez jakékoliv morálky, výčitek svědomí nebo citů kromě touhy zabíjet a ničit. Prodavači drogy svým zákazníkům slibovali, že jim droga zajistí sílu, rychlost a zuřivost a učiní je prakticky neporazitelnými. Po čase ovšem poškodila nervový systém narkomanů a ti pak ochrnuli, zešíleli nebo zemřeli díky jedné z tuctu příčin. Ale život v Severním okrsku neměl velkou cenu a vždycky se našlo dost těch, kteří byli ochotni vyměnit beznadějnou budoucnost za trochu okamžité, divoké zábavy.
Jestřáb s Rybářkou proběhli kolem rohu do Solné ulice a tam strnuli na místě. Kolem hostince už se shromáždil mohutný dav, který ucpal úzkou ulici od jedné strany k druhé. Oba kapitáni si začali prodírat cestu, aniž by se obtěžovali s nějakou diplomacií, a brzy se ocitli v první řadě, přímo proti vchodu do hostince U Zkřížených pík. Budova sama vypadala až na rozbitá okna vcelku pokliđně, ale na schodech seděl strážník Městské hlídky a tiskl si zkrvavený kapesník na ošklivou ránu na hlavě. Polovinu obličeje měl zalitou krví. Omámeně se podíval na Jestřába a Rybářku a pokusil se vstát. Jestřáb mu mávnutím ruky naznačil, aby zůstal sedět.
„Co se to tady děje?"
Strážník zamrkal a olízl si suché rty. „Můj parťák a já jsme sem dorazili po výzvě jako první. Zevnitř se ozýval hluk rvačky, ale nic jsme neviděli. Lidi z davu nám řekli, že už jsou tam dva strážníci, a tak to šel můj parťák obhlédnout, zatímco já jsem hlídal venku. Čekal jsem a čekal, ale můj parťák se stále nevracel. Po chvíli hluk utichl, tak jsem si řekl, že se opatrně podívám dovnitř. Ale sotva jsem překročil práh, dostal jsem ránu do hlavy. Hned jsem měl krev v očích, takže jsem nic neviděl, a proto jsem raději zase vyběhl ven. Až trochu popadnu dech, zkusím to znovu. Můj parťák je pořád tam uvnitř."
Jestřáb mu poplácal na rameno. „Odpočiň si. Rybářka a já se o to postaráme. Pokud přijdou další členové Hlídky, zadrž je, dokud nezjistíme situaci. Opravdu jsou ti uvnitř pod vlivem šakala?"
Strážník pokrčil rameny. „Lidi z davu to tvrdí. Ale jistě to nikdo říct nemůže. Pokud vím, nikdo, kdo byl v hospodě, když to všechno začalo, odtamtud ještě nevyšel."
Jestřáb stiskl strážníkovi konejšivě rameno a pak se obrátil k Rybářce, aby spolu probrali další postup.
„Tak co si o tom myslíš?" otázal se Jestřáb.
„Myslím, že bychom si měli dávat dobrý pozor. Vůbec se mi to nelíbí. Tři členové Hlídky jsou pryč, další je raněný a tak vyděšený, že nám není k ničemu, a uvnitř je blíže neurčený počet rváčů vyvádějících pod vlivem drog jako zvířata. To nejsou dobré vyhlídky. Jak to přijde, že nikdy nedostaneme nějaký snadný případ?"
„Protože v Havenu žádné snadné případy nejsou. Budeme muset jít dovnitř, Isobel. Možná, že jsou tam uvězněni nevinní lidé a nemohou se dostat ven."
„V Havenu nejsou ani žádní nevinní lidé," zabručela Rybářka.
„Ne, nejspíš ne. Ale stejně se tam budeme muset podívat."
Rybářka nešťastně přikývla. „Dobře; tak pojďme hned, než se mi to rozleží v hlavě a uvědomím si, jaká je to hloupost. Máš nějaký plán?"
„No, nejspíš nemá cenu zkoušet se tam vplížit. Jestli jsou ti uvnitř pod vlivem šakala, uvidí nás a ucítí dřív, než uvidíme my je. Podle mě bychom měli vtrhnout dovnitř se zbraněmi v rukou a rozsekat všechno, co se hýbe."
„Plánování nikdy nepatřilo k tvým silným stránkám, že, Jestřábe?"
„Máš snad nějaký lepší nápad?"
„Bohužel ne."
Jestřáb se ušklíbl. „Tak jdeme na to. A netvař se tak ztrápeně, děvče. Už jsme bojovali s větší přesilou."
Vytáhl sekeru, Rybářka tasila meč a společně vykročili k hlavnímu vchodu hostince. Dveře byly pootevřené, ale za nimi zela jen černá prázdnota. Vyleštěné dřevo zdobily rudé cákance krve vedle škrábanců, které silně připomínaly stopy po zvířecích drápech. Jestřáb chvíli naslouchal, avšak uvnitř vládlo dokonalé ticho. Zvedl nohu a prudce dveře rozkopl. Oba kapitáni hlídky se přikrčili, ale nic se nestalo. Jestřáb zamyšleně potěžkal sekeru a pak se podíval na Rybářku. Ta přikývla a vzápětí oba proběhli dveřmi. Jakmile byli uvnitř, rychle uskočili stranou, aby nestáli ve zrádném obdélníku světla, a pak mlčky čekali, až si jejich oči zvyknou na temnotu.
Jestřáb pomalu pozvedl sekeru a nastražil uši. Na opačném konci hostinské místnosti tiše praskal oheň a rozbitými okny dovnitř pronikalo trochu světla. Nitro hostince se pomalu začínalo vyloupávat ze šera a Jestřáb začal rozeznávat kusy stolů a židlí rozházených po podlaze, jako by se výčepem prohnala vichřice a smetla všechno co jí přišlo do cesty. Mezi úlomky nábytku ležely nehybně temné tvary a Jestřáb si je nemusel prohlížet dlouho, aby poznal, že jsou to mrtví lidé. Napočítal jich nejméně čtrnáct. Po tom, kdo je zabil, nebylo nikde ani památky.
Jestřáb pomalu postupoval vpřed, sekeru připravenou. Pod podrážkami bot mu křupalo rozbité sklo. Po jeho boku se bezhlesně sunula Rybářka. U jedné z nástěnných lamp se Jestřáb zastavil, a zatímco Rybářka hlídala, vytáhl krabičku zápalek a rozžal ji. Udělat to jednou rukou nebylo snadné, ale sekeru odložit nechtěl. Když světlo zapudilo tmu, spatřili Jestřáb s Rybářkou poprvé skutečný rozsah zkázy. Krev byla doslova všude, rozstříkaná po zdech a na nábytku, na

podlaze tvořila velké kaluže. Většina mrtvol byla zmrzačena a znetvořena k nepoznání, některé byly roztrhané na kusy. Z lampových konzol visely rudé smyčky střev a na roštu nad krbem ležela lidská ruka. Ať už ji jejímu majiteli oddělil kdokoliv, rozhodně k tomu nepoužil žádnou sečnou či řeznou zbraň. Rybářka tiše zaklela a klouby prstů na jílci meče jí zbělely. Jestřáb postavil lampu zpátky do výklenku ve zdi a oba pomalu vykročili. V hostinci panovalo ticho a klid spolu s pachem krve a smrti.
Šli od mrtvoly k mrtvole a metodicky pátrali po známkách života, ale žádné neobjevili. Postupně nalezli tři strážníky, kteří vpadli do toho, co považovali za obyčejnou hospodskou rvačku. Jediné, podle čeho je teď mohli identifikovat, byly jejich šarlatové pláště a kazajky. Hlavy neměli. Po útočnících nikde nebylo ani stopy. Jestřába napadlo, jestli nemohli využít všeobecného zmatku a uprchnout, ale rychle tu myšlenku zavrhl. Instinkt jej varoval, že zabijáci byli stále tady, pozorovali ho a čekali na příležitost. Skoro cítil tíhu jejich pohledů v zádech.
Výčepní pult byl v troskách. V policích nezůstala jediná celá láhev nebo sklenice a podlaha byla pokrytá tlustým kobercem střepů. Jestřáb upozornil kývnutím Rybářku na horní desku baru. Tlustá vrstva leštěného mahagonu byla zbrázděná dlouhými zakřivenými škrábanci, které v Jestřábovi vzbuzovaly představu silných drápů. Podíval se na Rybářku a ta pomalu přikývla.
„Myslíš si to, co si myslím já, Jestřábe?"
„Možná. Zatím jsme stavěli na předpokladu, že je to práce člověka pod vlivem šakala, ale teď bych řekl, že to vypadá na něco úplně jiného. Nepřipadá mi, že by nějaký člověk dokázal způsobit jinému taková zranění nebo udělat tyhle škrábance. Podle mě tady byl vlkodlak, Isobel."
Rybářka se sehnula a vytáhla z boty stříbrnou dýku. Pevně ji sevřela v levé ruce. Pomalu obešla výčepní pult a pak rychle mávla na Jestřába, aby přišel za ní. Poslechl a pak oba stáli a dívali se na hostinského, který tu ležel napůl ukrytý pod pultem. Hrdlo měl rozervané a na ruce, kterou se bezpochyby pokoušel chránit, měl stopy po zubech.
„Vlkodlak," prohlásila Rybářka.
„Možná," odpověděl Jestřáb. „Nevím. Ty otisky zubů se mi nějak nezdají. Vlčí tlama by zanechala větší a delší otisk..."
Kousek od nich něco zavrčelo. Jestřáb i Rybářka okamžitě vyběhli před bar, aby měli prostor k boji. Pohledy těkali z jednoho kouta do druhého, ale v šeré, krví zkropené místnosti se nic nehýbalo. Vrčení se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji, a pak něco těžkého udeřilo Jestřába do zad a srazilo ho to na podlahu. Sklo pod ním hlasitě praskalo, jak se prudce převaloval sem a tam a zoufale se snažil zbavit tvora, který se mu držel na zádech, tiskl mu ruce koleny k bokům a přitom se mu snažil dosáhnout na hrdlo prsty zahnutými jako paráty. Hlavu mu stlačil tak, až se bradou dotýkal vlastní hrudi, a Jestřába náhle zachvátila panika, když na zátylku ucítil jeho zuby. Nohama se zapřel o zem, rychle se rozhlédl, aby se zorientoval, a pak se prudce vymrštil zády proti výčepnímu pultu za sebou. Sevření stvůry, které tím vyrazil dech z plic, na okamžik povolilo a to Jestřábovi stačilo, aby se vyprostil. Uskočil stranou a Rybářka přibila stvůru jediným bodnutím meče k pultu.
Chvíli se nikdo ani nepohnul. Jestřáb s Rybářkou nevěřícně zírali na krví zbroceného muže znehybněného Rybářčiným mečem. Šaty na něm visely v cárech a prsty stále zatínal jako drápy. Ruce i předloktí měl zbarvené krví, takže to vypadalo, jako by nosil dlouhé rukavice, a krev měl i jinde na mrtvolně bledé kůži. Oči měl široce vytřeštěné. Tiše vrčel na oba kapitány a při tom cenil zuby, ale pořád to byl jen člověk. Vtom se vrhl vpřed tak prudce, až mu meč projel tělem, a rukama vyrazil po Rybářčině hrdle. Rybářka zůstala na místě a fascinovaně pozorovala, jak se k ní prsty s ulámanými nehty blíží. Hlavou jí probleskla šílená myšlenka: co musel dělat, aby si nehty tak poničil?
Jestřáb vyskočil na nohy a pozvedl sekeru. Zabiják se k němu prudce otočil. Z místa, kde z něj trčel Rybářčin meč, mu proudila krev a vrčel jako divoké zvíře. Pak Rybářka mávla rukou se stříbrnou dýkou a proťala muži hrdlo. Jeho krev se jí rozstříkla po ruce a ona trpělivě čekala, až se z mužových očí vytratil lesk a konečně se mrtvý svalil na zem. Nepohnul se, ani když mu z těla vytáhla svůj meč.
Jestřáb stanul vedle ní. „Musel se schovávat nahoře v trámoví," řekl nakonec. „Celou dobu nás pozoroval a čekal."
Rybářka se zadívala ke stropu. „Nikdo jiný tam není. Ale nemůžu uvěřit, že tohle všechno udělal jediný člověk, ať už zdrogovaný, nebo ne."
Jestřáb pohlédl na mrtvého narkomana. „Možná jsme ho přece jen neměli zabíjet. Mohl nám odpovědět na spoustu otázek."
„Dalo by se říct, že nám nedal na výběr," odtušila Rybářka suše. „Kromě toho, stejně by nedostal příležitost vypovídat. Museli bychom ho držet v base, dokud by se nevzpamatoval, a mezitím by se o tom dozvěděli jeho dodavatelé. Ti by ho buďto z basy vytáhli nebo by ho zabili, aby ho umlčeli."
Jestřáb se zamračil. „Pravda je, že ostraha velitelství nestojí za jediné uplivnutí. Zvlášť když jde o zadržené narkomany. Víš, tenkrát, když jsme se dali k Hlídce, to tak zlé nebylo."
„Ale ano, bylo," namítla Rybářka. „Jenom jsme nebyli dost zkušení, abychom si toho všimli. Na obchodě s drogami se vydělává spousta peněz a tam, kde je spousta peněz, je vždycky dost strážných s nastavenou dlaní."
„Dnešní den začal nevesele," řekl Jestřáb, „a nijak se to nelepší. Vypadněme odsud a pojďme sepsat hlášení. Jestli dokáže jediný člověk pod vlivem šakala natropit něco takového, začínají nejspíš Havenu zajímavé časy."
Hluboké zavrčení rozechvělo vzduch za nimi. Jestřáb i Rybářka se prudce otočili, zbraně připravené. Hostinec vypadal stejně klidně jako předtím. Žádné z ležících těl se nepohnulo. Vrčení se ozvalo znovu, ale tentokrát tlumeně, skoro jako zasténání. Jestřáb se pokusil vypátrat očima jeho původce a jeho pohled spočinul na převráceném stole u zdi. Byl to velký stůl, za kterým se klidně mohl ukrývat jeden nebo i dva lidé. Jestřáb na něj Rybářce mlčky ukázal hlavou a pak oba pomalu vykročili vpřed. Další vrčení a sténání už se neozvalo, ale když došli blíž, Jestřáb měl dojem, že slyší něco kapat. Něco... žralo.
V několika okamžicích překonali vzdálenost, která je dělila od stolu. Jestřáb odložil sekeru a uchopil okraj stolu oběma rukama, zatímco se Rybářka připravila s mečem. Tiše napočítali do tří a pak Jestřáb jediným rychlým pohybem odtáhl

stůl od zdi. Rybářka skočila mezi něj a to, co se před nimi mohlo ukrývat, a pak oba jen stáli a mlčky zírali.
Druhým narkomanem byla mladá žena, možná sedmnáctiletá nebo osmnáctiletá. Obličej měla bílý jako kost, oči tmavé a vytřeštěné a ruce až po loket potřísněné krví jiných lidí. Prsty měla zkřivené jako drápy, ale nezdálo se, že by se na Jestřába a Rybářku chystala zaútočit. Někdo, pravděpodobně druhý narkoman, jí rozerval břicho. Byla to příšerná, rozšklebená rána, která by ji okamžitě byla zabila, ale droga ji udržovala při životě. Dívka ležela opřená o zeď v zvětšující se louži vlastní krve, a zatímco ji oba kapitáni pozorovali, vnořila jednu ruku do své široce rozevřené rány, vytáhla krvavé sousto a vložila si je do úst.
Ach bože, ona požírá sama sebe...
Jestřáb vykročil vpřed a položil dívce konejšivě ruku na rameno. „Nedělej to. Prosím, nedělej to."
„Jdi od ní, Jestřábe. Pořád je ještě nebezpečná. Nevíme, kolik lidí už dnes zabila."
„Sežeň lékaře," řekl Jestřáb, aniž se ohlédl.
„Jestřábe..."
„Sežeň lékaře!"
Rybářka přikývla a rozběhla se k východu. Jestřáb vzal dívku za ruku, která jí ležela v klíně, a pak jí odhrnul z očí dlouhé vlasy slepené potem a krví. Narkomanka se na něj poprvé podívala.
„Něco se pokazilo," řekla pomalu hlasem stěží hlasitějším než šepot. Jestřáb se k ní sklonil, aby ji lépe slyšel. Její dech páchl krví a něčím ještě horším. Mrtvolně bledá pokožka dívky byla lesklá potem. „Tohle se přece nemělo stát. Řekli nám, že se budeme cítit jako bohové. Je mi zima."
„Už jsem poslal pro lékaře," řekl Jestřáb. „Neboj se. Šetři si sílu."
„Oni nám lhali..."
„Můžeš mi říct, co se vlastně stalo?" otázal se Jestřáb. „Říkala jsi, že se něco pokazilo. Co se pokazilo?"
„To ta nová droga. Měla nás změnit ve zvířata. Je jako šakal, ale silnější. Měli jsme se cítit jako bohové. Zrovna jsme ji vyrobili a měli jsme ji začít prodávat. Leon trochu sebral, jen tak pro legraci. Ochutnali jsme ji, jenom trošičku. A pak se všechno nějak pokazilo."
„Pověz mi o té výrobně," řekl Jestřáb. „Kde je?"
Dívčina ruka se opět zvedla k ráně. Jestřáb ji zadržel a položil jí ruku zpátky do klína. Dívka se na něj podívala. „Je mi zima."
Jestřáb si sundal plášť a přehodil jí ho přes ramena. Dívka se třásla a pot jí stékal z tváře potůčkem. V obličeji už jí nezůstala žádná barva. Dokonce i rty měla bílé a jakoby průsvitné. Dýchala neuvěřitelně mělce, a když promluvila, musel se Jestřáb soustředit, aby ji vůbec slyšel.
„Morganův dům. Modrý delfín. Ve Spáru."
„Dobře, děvče, neboj se. Víc vědět nepotřebuju. My ty parchanty dostaneme. Teď odpočívej. Lékař tu bude hned."
„Mohl byste mě držet za ruku? Prosím?"
„Jistě." Jestřáb si sundal jednu rukavici, vzal dívku za levou ruku a konejšivě ji sevřel. Po zápěstí mu stékala teplá krev.
„Je to tak lepší?"
„Držte ji tak, abych na ni viděla. Nic necítím." Jestřáb jí začal zvedat ruku před obličej, ale vtom dívka
přestala dýchat. Držel ji ještě, když o chvíli později přišla
Rybářka s lékařem Hlídky.

„Ani jsem se jí nezeptal na jméno," řekl Jestřáb, když si oblékl svůj plášť. Kapitáni a strážníci hlídky přivolaní spojovacím čarodějem chodili dovnitř a ven z hostince. Už odnosili mrtvé a naskládali je do úhledné řady venku ve sněhu, připravené pro káru hrobaře. Lékař Hlídky mezi nimi pobíhal jako starostlivý příbuzný a dělal si poznámky ohledně stavu mrtvých pro soudního čaroděje, který ještě nepřišel. Shromáždil se mohutný dav, ale dva strážníci ho drželi v patřičném odstupu. Jestřáb náhle poklekl a začal si drhnout ruce sněhem, aby si z nich smyl krev. Rybářka mu položila ruku na rameno a konejšivě mu ho stiskla.
„Udělal jsi všechno, co jsi mohl, Jestřábe."
„Já vím."
„Zabila nejmíň tucet lidí. Možná i víc."
„To vím taky." Postavil se a znovu si natáhl rukavice. „Než zemřela, stačila mi ještě říct, kde vyrábějí to svinstvo, které si vzala. Je to Modrý delfín, dům v Ďáblově spáru, který patří Robbiemu Morganovi."
Rybářka se po něm ostře podívala. „Podle předpisů by ses měl okamžitě spojit s velitelstvím a polohu výrobny jim oznámit. Jelikož jsi to neudělal, předpokládám, že k tomu máš nějaký dobrý důvod?"
„Chci dostat ty parchanty, Isobel. Hrozně moc je chci dostat. Víš, tohle byla nová droga, ještě ji nezačali prodávat. Dovedeš si představit, jak bude vypadat Severní okrsek, až se superšakal rozšíří? Musíme to zastavit okamžitě. Dokud to jde."
„Přenech to protidrogovému oddělení. Ti jsou za to placeni."
„Nic takového; nemám v úmyslu riskovat, že se něco pokazí. Klidně se vsaď, že někdo z Hlídky dá oplátkou za jinou službičku Morganovi echo. Protidrogová brigáda přijde pozdě a nenajdou nic než prázdné skladiště. Takhle už se to stalo mnohokrát. Myslím, že tentokrát se toho ujmeme sami."
„My? Ty myslíš jenom ty a já?"
„Isobel, prosím tě - ještě jsem se úplně nezbláznil. Morgan má pravděpodobně na ochranu Modrého delfína menší armádu. Ale my teď taky máme k dispozici malou armádu. Je tady tucet strážníků, pět kapitánů a dokonce i jedna čarodějka. Pár lidi tu necháme na hlídce a zbytek si vezmeme."
„Na čí rozkaz?"

„Můj. Pokud se nám to povede, nikdo se na nic nebude vyptávat."
„A když se nám to nepovede?"
Jestřáb se ji podíval přímo do očí. „Tohle je pro mě opravdu důležité, Isobel. Ta dívka zemřela přímo přede mnou, vyděšená a zmrzačená, a já jsem nemohl udělat vůbec nic, abych jí pomohl. Teď máme příležitost udělat něco, co má smysl. Skutečný smysl. Tak to udělejme."
„Dobře. Uděláme to. Ale jak přesvědčíme ostatní, aby se našeho neoficiálního zátahu zúčastnili?"
Jestřáb se usmál. „Snadno. Nepovíme jim, že je neoficiální."
Rybářka mu úsměv oplatila. „Líbí se mi, jak uvažuješ, Jestřábe."
Nakonec dali dohromady údernou sílu čítající deset strážníků, dva kapitány - kromě nich - a čarodějku Mlžiku. Žádný z nich neměl ani potuchy, že se chystají porušit všechny psané předpisy, což bylo patrně jen dobře. Takto alespoň mohli vzít Jestřáb s Rybářkou všechnu vinu na sebe, pokud by se něco pokazilo. Kromě toho, kdyby znali pravdu, nikdo s mozkem alespoň novorozence by se na takový úkol dobrovolně nepřihlásil. Jestřáb si tudíž skálopevně předsevzal, že už nebude o situaci dál přemýšlet. Příliš jej to deprimovalo. Teď šlo prostě o to srovnat se zemí výrobnu drog, a pokud by to bylo možné, i Morgana.
Jestřáb už o Morganovi slyšel. Většina lidí v Havenu se o něm už v té či oné souvislosti doslechla. Za poslední roky vydělal na drogách, prostituci a vraždách dost peněz na to, aby si koupil úctyhodnost. Mohli jste se s ním setkat ve všech luxusních podnicích, měl členství v těch nejprominentnějších klubech a v současnosti byl obecně považován za člověka mimo veškerá podezření. Ve skutečnosti měl stále prsty ve všech špinavých podnicích v Havenu, ale nikdo mu nikdy nic nedokázal. Jestřáb s Rybářkou - jako ostatně všichni členové Hlídky - však věděli svoje. Každý den se setkávali s násilím a utrpením, které Morganovy aktivity plodily. Jestřáb se zamyšleně zamračil. Nebylo pravděpodobné, že by se Morgan osobně namočil do podniku, jako byl tento, že by superšakala balil a distribuoval přímo z jednoho ze svých vlastních skladišť. A také se mu nezdálo, že by se zapletl s tak nebezpečnou drogou. Tradičnější drogy nepřitahovaly tolik publicity a přitom byly stejně návykové, tudíž stejně výdělečné. Jestřáb v duchu pokrčil rameny. Každý darebák se dříve nebo později dopustí chyby a Morgan tentokrát udělal jednu velice ošklivou.
Jestřáb a Rybářka vedli své lidi rychlým pochodem Severním okrskem směrem k Ďáblovu spáru. Působili impozantním dojmem a dav se před nimi rozestupoval, aby mohli projít. Bylo to skoro jako přehlídka, ale nikdo nejásal. Zákon nebyl v Severním okrsku populární. Jestřáb se ohlédl na své lidi a neubránil se úsměvu. Možná, že se jim to přece jen podaří. Strážníci, které s sebou měl, patřili k nejtvrdším v Havenu. Museli být, jinak by nemohli pracovat v Severním okrsku. A oba kapitány znal, když už ne osobně, tak určitě podle jejich pověsti.
Kapitán Andrew Doughty byl středně vysoký, podsaditý muž hodně přes čtyřicet; měl za sebou dlouhou kariéru u Městské hlídky, což předpokládalo odvahu, bystrou mysl a instinktivní obezřetnost. Byl světlovlasý, modrooký, svým chladným způsobem i pohledný a jeho práce pro něj byla vším. Měl natolik dobrou pověst šermíře, že už ji nikomu nemusel dokazovat, ale přesto to při každé vhodné příležitosti s radostí dělal. Za svůj život už měl hodně parťáků, ale nejraději pracoval sám. Hlavně proto, že nikomu jinému nevěřil.
Kapitán Howard Burns byl vysoký, hubený, možná pětatřicetiletý muž s bujnou kšticí rozcuchaných vlasů a mohutným hustým vousem. Byl odborník na ochranu osob i společností a pracoval hlavně v Západním okrsku, kde dohlížel na převozy peněz a jiných cenností z jednoho místa na druhé. Svou práci bral velice vážně a měl několik vyznamenání za statečnost. Sice mu naprosto chyběl smysl pro humor, ale nikdo není dokonalý. Zvlášť ne v Havenu.
Jestřáb už v minulosti pracoval s každým z nich a byl velice rád, že mu tentokrát bude záda krýt ještě někdo jiný než Rybářka. Oba kapitáni byli dobří chlapi, chlapi, na které se mohl spolehnout. Jediná neznámá v jeho malém vojsku byla čarodějka Mlžika. Byla u Hlídky nová a pořád číhala na příležitost ukázat, co všechno dovede. Mlžika byla vysoká, štíhlá, silně exaltovaná žena, asi třicetiletá. Chodila v čarodějnické černi, ovšem střižené podle poslední módy, takže ukazovala značnou část její nahé kůže. Pokud jí zima nějak vadila, nedávala to najevo. Měla podlouhlou, trochu koňskou tvář a přátelský úsměv, který ji činil o deset let mladší. Mluvila chraptivým hlasem s akcentem vyšší společnosti a zásadně neodpovídala na otázky týkající se jejího původu. Také se honosila dlouhými, hustými vlasy, které si ustavičně nechávala padat přes oči. Když se to všechno podtrhlo a sečetlo, nebyla zrovna nejdisciplinovanější osoba, se kterou se Jestřáb kdy setkal, ale v tom, co dělala, byla nejspíš zatraceně dobrá a to mu vcelku stačilo. Morganovo skladiště bude bezpochyby překypovat obrannou magií a pastmi všeho druhu. Jediná potíž s Mlžikou byla, že snad nikdy nepřestávala mluvit. A nosila doslova tucty korálků, náramků, náhrdelníků a nákotníčků, které hlasitě cinkaly, když šla. Jestřáb si v duchu poznamenal, aby s tím kalkuloval, pokud bude třeba připlížit se k nepříteli tajně.
Když však došli do Ďáblova spáru, Mlžičino klábosení přestalo, jako když utne. Dokonce i občasná výměna poznámek brzy úplně ustala. Ďáblův spár nebylo zdravé místo k pobytu a všichni to věděli. Vlastně to byla nejubožejší, nejzchátralejší a nejnebezpečnější část Havenu. Tato jediná čtvereční míle slumů a úzkých uliček vedoucích k hlavním dokům hostila více zločinů, zkaženosti a otevřené bídy, než kolik si většina lidí dovedla představit, že jí vůbec na světě je. Polorozpadlé budovy ukrývaly robotárny, kde se platily žebrácké mzdy za práci na zboží, jež se v lepších částech města prodávalo mnohdy za horentní sumy. Dětská práce byla běžná stejně jako podvýživa a nemoci. Do páchnoucích ulic se nikdo neodvážil sám a neozbrojen. Ani Hlídka tu neprosazovala zákon příliš přísně, protože nechtěla riskovat přímý střet s gangy, které tu vládly. Díky důkladně odvedené práci čaroděje Hubena už sice gangy nebyly tak mocné jako dřív, ale poté, co čaroděj opustil Haven, nastaly zase zlé časy, protože nově vzniklé gangy bojovaly o území. Nikoho to nepřekvapovalo. Nikdo si nestěžoval. Spár tu přece byl od toho, aby v něm končili lidé, které už nečekalo nic jiného než chudinský pohřeb.
Takže to bylo dokonalé místo pro výrobnu nové drogy.
Modrý delfín byl menší uzamykatelný sklad na konci bloku polorozpadlých nájemních domů. Chemikálie z blízkých

manufaktur páchly a leptaly kamenné podezdívky a všechna okna byla zatlučená prkny. Bylo to levnější než okenice. Ulice byla pustá, ale Jestřáb cítil tlak pozorujících očí. Přikázal svým lidem zastavit před skladištěm a rychle zajistil obrannou linii. To poslední, o co stál, byl útok nějakého gangu v době, kdy budou zaměstnáni výrobnou drog.
Rybářka přistoupila těsně k němu.
„Jsi si jistý, že je tohle správné místo, Jestřábe? Kdyby tady chtěl Morgan vyrábět a balit to svinstvo, potřeboval by k tomu víc místa než jen tenhle mrňavý sklad."
„Je to to místo," prohlásil Jestřáb a doufal, že to zní přesvědčivěji, než se cítil. Když se to vzalo kolem a kolem, všechno co měl, byla poslední slova umírající dívky, kterou připravil šakal o rozum. Přinutil se podobné myšlenky zapudit. Uvěřil jí, a tak by ji měl věřit i teď. Jinak zemřela zbytečně.
„Kolem celého místa jsou magické hlídky," řekla Mlžika. Jestřáb lehce nadskočil. Vůbec neslyšel, jak se k němu blíží. Čarodějka se letmo usmála a pak soustředila pozornost zpátky na skladiště. „Ale nedokážu přesně rozeznat, o jaké hlídky jde. Vzhledem k okolnostem bychom měli v každém případě postupovat velice opatrně."
Jestřáb přikývl a pokynul dvěma strážníkům. Ti přistoupili ke dveřím a zkusili kliku. Bylo zamčeno, což nikoho nepřekvapilo. Jeden ze strážníků do dveří kopl. Jeho šaty okamžitě vzplály plamenem, který jej rychle obklopil. Strážník zaječel a vrávoravě couvl, přičemž se zoufale snažil plameny rukama uhasit. Druhý strážník jej pohotově strhl na zem a začal jej válet ve sněhu. Jestřáb se zamračil. Nečekal, že narazí na magickou ochranu tak rychle. Ujistil se, že postižený strážník bude v pořádku, a pak se obrátil k čarodějce.
„Dostaň nás dovnitř, Mlžiko. Nezajímá mě, jak to uděláš, ale udělej to rychle. Teď už vědí, že jsme tady."
Čarodějka dychtivě přikývla, až se jí náušnice rozezvonily. Zamyšleně upřela pohled na dveře a po chvíli ji začaly zahalovat cáry mlhy, které se svíjely a pomalu kroužily v nehybném vzduchu kolem ní. Mlha začala postupně houstnout a tmavnout. Teď směřovala přímo ke dveřím skladiště, skoro jako by měla vlastní vůli. Převalovala se kolem nich a přitom se vpíjela do spár i do samotného dřeva. Pak Mlžika náhle udělala rychlé gesto a dveře explodovaly. Úlomky a třísky začaly pršet na členy hlídky, kteří se honem zaštítili plášti. Tam, kde před chvíli byly nedobytné dveře, teď nebylo nic než černočerná tma.
Mlžika se podívala na Jestřába. Kolem její postavy se stále svíjely cáry mlhy jako přízračí hadi bez začátku a bez konce. „Připadá ti to dost rychlé, zlato?"
„Velice působivé," odpověděl Jestřáb zdvořile a při tom se snažil ze všech sil, aby na sobě nedal znát, jaký na něj čarodějčin výstup doopravdy udělal dojem. „Můžeš nám říct něco o tom, co nás čeká za dveřmi?"
„Bojím se, že v tomto směru nemám dobrou zprávu," odpověděla Mlžika. „Ta temnota je dimenzionální brána vedoucí do malé dimenzionální kapsy zahrnující prostor proklatě větší, než je tohle staré skladiště. Zneškodnila jsem ochranná kouzla, takže můžeme vejít, ale nemám nejmenší představu, co nás tam čeká. Nejspíš vám to radost neudělá, ale ať už tuhle skrýš zbudoval kdokoliv, odvedl zatraceně dobrou práci."
„Dobře," přikývl Jestřáb. „Musíme brát věci takové, jaké jsou. Připravte se, lidi: jdeme dovnitř. Chci Morgana živého a v jednom kuse, aby nám mohl zodpovědět několik otázek. Všechno ostatní se uvidí. Dal bych přednost vězňům před mrtvolami, ale neriskujte zbytečně. Nevíme, jaké přesile tady čelíme. Snažte se nenatropit příliš velké škody na zařízení, nikdy nevíte, z čeho se vyklube důležitý důkaz. Tak. Jdeme na to."
Pozvedl sekeru a vykročil vpřed, s Rybářkou a Mlžikou po boku. Zezadu se ozvalo tiché zasvištění oceli na kůži, jak ostatní členové Hlídky tasili meče a následovali ho. Jestřáb zaťal zuby a vkročil do tmy. Na okamžik jej ovanulo horko a pak byl v Morganově výrobně. První pohled na to, co měl před sebou, jej skoro přibil na místě, ale přinutil se jít dál, aby uvolnil prostor těm, kteří šli za ním. Morganovo skladiště byla šílená směsice rovin, úhlů a inverzních schodišť, jaká nemohla existovat nikde jinde než v dimenzionální kapse.
Neexistovalo zde nahoře ani dole, žádný směr nedával smysl. Lidé chodili po jedné nebo druhé straně plochy, případně po obou a gravitace tady nebyla víc než věc názoru. Jednotlivé roviny spojovala prostá dřevěná schodiště, která se točila a kroutila kolem sebe navzájem jako pářící se hadi, a zdi se stávaly hned stropy a hned zase podlahami, podle toho, z které strany k nim člověk přistupoval. Jestřáb potlačil zmatek z naprosté dezorientace a soustředil se na ozbrojence, kteří se k nim hnali z tuctu různých stran. Nemusel je ani počítat, aby poznal, že byli proti jeho malé skupince v obrovské přesile.
„Mlžiko!" zavolal spěšně. „Odstraň ta schodiště! Pořádně tady s tím zatraceným místem zatoč!"
„Bojím se, že to bude trochu problém, zlato," odpověděla čarodějka s pohledem upřeným do dáli. „Morgan má vlastního čaroděje a v tuto chvíli mám co dělat, abych mu zabránila nás pozabíjet."
„Nedokážeš se s ním vypořádat?"
„Pravděpodobné ano, když mě přestaneš rušit. A když se postaráš o ty ošklivé chlapy s meči."
Jestřáb křikl na své muže několik povelů a strážníci se postavili tak, aby vytvořili bariéru mezi Mlžikou a blížícími se ozbrojenci, zatímco kapitáni Doughty a Burns ji vzali mezi sebe jako její tělesná stráž. Rybářka se podívala na Jestřába.
„A co budeme dělat my?"
„Najdeme Morgana," odtušil Jestřáb ponuře. „Nemám v úmyslu dát mu sebemenší šanci uniknout. Mlžiko, až budeš připravena, nečekej na můj rozkaz. Prostě to tu obrať vzhůru nohama."
Mlžika, soustředěná na magický souboj, mlčky přikývla. Husté chuchvalce mlhy se svíjely kolem ní jako psi škubající vodítky. Jestřáb vyrazil dolů po nejbližším schodišti a Rybářka se držela těsně za ním. Neuběhli daleko, když Jestřáb uslyšel první zazvonění oceli, jak se jeho muži střetli s ozbrojenci. Neohlédl se.
Ve středu šíleného spletence plošin a schodišť byl více méně otevřený prostor se spoustou vzrušujících vyhlídek. Bylo to stejně dobré místo na to, začít hledat jako kterékoliv jiné. Schodiště se pod Jestřábovýma nohama kroutila a stáčela a on se rychle naučil dívat se jen tam, kam šlape, a všechno, co se dělo kolem něj, ignorovat. Před ním se objevil muž v kroužkové zbroji mávající mečem - spíš sebevědomě než zručně. Jestřáb ho srazil jedinou ranou a tělo svrhl dolů

ze schodů. Mrtvola se rozletěla do půl tuctu různých směrů a brzy zmizela v bludišti schodišť.
Na Jestřába se zatím hnali další ozbrojenci, šest mužů v první řadě a další za nimi. Nepříjemná přesila na úzkém, rozkolébaném schodišti. Jestřáb se rychle rozhlédl a zasklebil se, když nepříliš daleko uviděl velkou rovnou plochu. Byla k němu sice otočená v pravém úhlu, ale totéž platilo i o dvou mužích, kteří horečnatě ukládali papírové balíčky do dvou velkých dřevěných beden na širokém stole. Ohlédl se na Rybářku a ukázal hlavou směrem k plošině. Jeho žena pozvedla obočí a pak krátce přikývla. Oba vylezli na úzké dřevěné zábradlí, které pod jejich tíhou povážlivě praskalo, a pak skočili do prostoru mezi nimi a kolmou rovinou. Sotva se odlepili od schodiště, gravitace se v mžiku změnila a oba tvrdě přistáli na dřevěné plošině.
Jestřáb i Rybářka dopadli do kotoulu a rychle zase vyskočili na nohy. Oba baliči už stačili zmizet. Jestřáb potěžkal jeden z papírových balíčků a pak odhadl velikost bedny. Mohla obsahovat pořádné množství drogy... pokud to byla droga. Náhle ho zachvátilo hrozné podezření, rychle jeden balíček roztrhl a přičichl k jeho obsahu. Oddechl si a pak hlasitě kýchl. Byl to šakal. Ostrý kyselý pach se nedal s ničím zaměnit. Vtom Rybářka vykřikla a Jestřáb odhodil balíček a vzhlédl. Z jednoho visutého schodiště se nakláněl ozbrojenec, který se chystal po Jestřábovi seknout mečem. Jestřáb vykryl ránu sekerou, ale muž byl příliš daleko na to, aby ho mohl zasáhnout. Uskočil a jeho protivník vyrazil po schodišti za ním. Byl to podivný, snový boj, při kterém byli vůči sobě oba muži postavení vzhůru nohama, ale Jestřáb se tím nemínil nechat rozptylovat. Pokud se mu nepodaří najít způsob, jak se dostat svému protivníkovi na kobylku, je po něm. Sekera nebyla vhodná zbraň na obranu. Vyskočil na stůl, když vtom mu hlavou bleskl nápad. Popadl jeden balíček s drogou, roztrhl ho a hodil ho muži do tváře. Ten zaječel, pustil meč a oběma rukama si zakryl oči.
„Jestřábe!"
Otočil se a uviděl Rybářku, která stála na okraji roviny a bránila se proti dalším třem ozbrojencům. Jiní dva už leželi mrtví u jejích nohou. Jestřáb se k ní rychle rozběhl, uhnul před výpadem meče a pak se zlověstným zasvištěním máchl sekerou. Těžká ocelová sekera snadno pronikla mužovým kroužkovým brněním i hrudním košem. Kosti zapraštěly, povolily a samotná síla útoku srazila muže na kolena. Zatímco vykašlával krev, Jestřáb sekeru trhnutím uvolnil a skopl muže z plošiny. Umírající ozbrojenec odletěl směrem vzhůru.
Rybářka se mezitím stačila zbavit jednoho ze zbývajících protivníků a nyní šermovala s posledním. Ocel zvonila o ocel a z břitů jejich mečů odlétávaly jiskry, zatímco oba sokové nohama lehce tancovali po dřevěné plošině. Jestřáb se jí chystal vyrazit na pomoc, pak si to ale rozmyslel, když uviděl, že ze schodiště už sbíhají další ozbrojenci, aby se připojili k bitvě. Rybářka je zahlédla také a pohotově kopla svého soupeře kolenem do rozkroku.
„Vypadni odsud, Jestřábe. Najdi Morgana. Já je zadržím." Proťala muži hrdlo a rychle uskočila, aby se vyhnula proudu krve tryskající z jeho krční žíly. „Hni sebou sakra, Jestřábe!"
Jestřáb krátce přikývl a otočil se, aby seběhl po jiném schodišti, směrem k tomu, co mu připadalo jako střed dění. Zezadu k němu doléhalo řinčení mečů, naznačující, že se Rybářka střetla s prvním z další várky sebevrahů, ale neohlédl se. Neodvažoval se. Dál běžel labyrintem, přeskakoval ze schodiště na plošiny a zase na schodiště a cestou srazil každého, kdo se mu odvážil postavit. Všude kolem něj pobíhali Morganovi lidé nejrůznějšími směry a hledali zbraně, protivníky, nebo kudy by se vytratili. Morgan byl určitě ještě uvnitř. Tohle bylo jeho území, jeho království a on se spoléhal na své vojáky a svého čaroděje, že ho ubrání. Vtom se ozval ječivý výkřik, a když Jestřáb vzhlédl, uviděl muže v čarodějnické černi, jak opile vrávorá na okraji roviny kolmé k Jestřábové. Z úst, uší a očí mu vycházely pramínky husté mléčné mlhy. Náhle se mu hlava neuvěřitelně zvětšila a vzápětí vybuchla v krvavé sprše. Tělo se skácelo na podlahu a poslední ozvěna křiku umírajícího čaroděje dozněla.
Jestřáb se ušklíbl. Tolik pokud šlo o Morganova čaroděje. Teď byl skoro ve středu; cítil to. Všude kolem byly drogy, lidé a ozbrojenci a přímo před sebou konečně zahlédl známý obličej na postavě v hnědém plášti s kápí. Morgan. Jestřáb vyrazil kupředu, smetl z cesty dva ozbrojence natolik hloupé, že se mu v tom pokusili zabránit. Jejich krev se mu rozstříkla po obličeji a rukou, ale Jestřáb si nenašel čas si ji setřít. Nemohl Morgana nechat uniknout. Nemohl.
Ruce vzhůru! Zvedni je tak, abych na ně viděl...
Morgan krátce pohlédl na krví zbroceného kapitána Městské hlídky, který se na něj řítil, a dál cpal papíry do koženého měšce. Tři ozbrojenci se rychle postavili mezi Jestřába a Morgana. Jestřáb na ně zaútočil v plném běhu, svíraje sekeru oběma rukama. Pokud nějakou ránu přijal, necítil to, a když bylo po všem, překročil mrtvá těla a pomalu kráčel k drogovému baronovi.
Zblízka Morgan nevypadal nijak impozantně. Byl středně velký, nijak zvlášť silný s bezvýrazným obličejem, možná trochu příliš kulatým, než aby byl pohledný. Laskavý pohled a zdvořilý úsměv. Nevypadal jako člověk, který vydělal bohatství na smrti a utrpení jiných. Jenomže takoví na to nikdy nevypadali. Jestřáb k němu přistoupil. Z rány na levém stehně mu crčela krev a čvachtala mu v botě. Krev mu tekla i z ruky a boků. I přesto měl Morgan dost rozumu, aby se nepokoušel o útěk. Věděl, že by se mu to nikdy nepodařilo. Stáli nehybně proti sobě, zatímco se ze všech stran ozývaly výkřiky a zvuky boje.
„Kdo jsi?" zeptal se Morgan konečně. „Proč jsi to udělal?"
„Jsem tvoje noční můra," odpověděl Jestřáb. „Jsem člen Městské hlídky, kterého si nemůžeš koupit."
Morgan pomalu zavrtěl hlavou jako otec, který vlídně plísní syna, jenž se dopustil omylu. „Každý má svou cenu, kapitáne. A pokud ne ty sám, pak určitě někdo mezi tvými nadřízenými. Nikdy se nedostanu před soud. Vím toho hodně o mnoha lidech. A mám přátele prakticky všude. Každý z nich mi dluží službičku. Takže se obávám, že všechno to zabíjení a ničení bylo zbytečné. Nikdy proti mně nedokážeš vznést obvinění."
Jestřáb se zasklebil. „Dneska už jsi druhý, kdo mi tohle říká. Ten první se taky pletl. Budeš viset, Morgane. A já se na to přijdu podívat."
Zpoza závěsu po jejich pravé ruce se ozval tlumený zvuk. Morgan se tím směrem podíval a rychle zase oči odvrátil. Najednou už nevypadal tak sebejistě. Jestřáb se pomalu začal přesouvat k závěsu a mimovolně při tom šetřil svou

zraněnou nohu.
„Co je tam, Morgane?"
„Pokusná zvířata. Testujeme na nich drogu, abychom stanovili přesné dávkování. Nic, co by tě mohlo zajímat."
Jestřáb strhl závěs stranou a na okamžik strnul. Uvnitř hrubé klece opatřené železnými mřížemi leželi na hromadě mrtví, vzájemně propletení muži a ženy. Někteří byli stěží dospělí. Jejich těla byla zhmožděná a rozdrásaná a bylo jasné, že většina z nich zemřela, když trhala sebe a ostatní na kusy. Jeden muž měl ruku až po zápěstí vraženou do břicha jiného muže. Mladá dívka si vydloubala vlastní oči. Krev byla všude, ale nebylo jí dost, aby zcela zamaskovala bledou barvu pokožky typickou pro použití šakala. Jestřáb se obrátil zpátky k Morganovi, který se nepohnul ani o palec. „Kde jsi je sebral?" zeptal se.
Morgan pokrčil rameny. „Mezi bezdomovci, ve vězeních pro dlužníky, někteří byli dobrovolníci. Pořád se najdou lidé ochotní riskovat život pro nový zážitek."
„Ty jsi přece věděl, co tahle nová droga dokáže," řekl Jestřáb tiše. „Proč sis s ní začínal? Na světě není dost peněz na úplatky, které by přiměly Hlídku, aby přehlédla jatka, jež to svinstvo způsobí. Proti něčemu takovému by se postavili i ostatní drogoví baroni."
„Až k tomu dojde, už tu dávno nebudu," odpověděl Morgan. „Tahle věc vynese spoustu peněz. Miliony dukátů. Víc než dost, aby člověk mohl opustit Haven a začít nový, pohodlný život někde jinde. Mohlo by to platit i pro tebe, kapitáne. Peněz je dost pro každého. Jen řekni svou cenu, a já ti zaručuji, že jsem schopen ji zaplatit."
„Skutečně?" odtušil Jestřáb. Najednou vyrazil vpřed, popadl Morgana za plášť a přitáhl ho k železné kleci. „Chceš znát mou cenu, Morgane? Vrať jim život. Oživ ty ubožáky! No tak, vrať jen jednomu z nich život, a já tě okamžitě nechám jít."
„Začínáš být směšný, kapitáne," řekl Morgan lhostejně. „A chováš se velice hloupě."
„Jsi zatčen," prohlásil Jestřáb. „Řekni svým lidem, aby odhodili zbraně a vzdali se."
„Nebo?"
Jestřáb se ušklíbl. „Věř mi, Morgane, nelíbilo by se ti to."
„Chci si nejprve promluvit se svým čarodějem."
„To nepůjde; ten už to má za sebou."
Morgan na něj upřel pohled bez výrazu a pak se mu obličej zkřivil hrůzou. „Musíme okamžitě odsud! Jestli je můj čaroděj mrtvý, tohle místo se každou chvíli zhroutí. Udržovala ho jen jeho magie!"
Jestřáb zaklel. Poznal skutečnou hrůzu v očích člověka, když ji viděl. „Řekni svým mužům, aby se vzdali. Udělej to!"
Morgan začal vykřikovat rozkazy a ozbrojenci na všech plošinách a schodištích odhazovali jeden po druhém zbraně. Jestřáb se jal velet vlastním mužům a zakrátko už vedli členové Hlídky zajaté Morganovy ozbrojence k dimenzionální bráně. Jestřáb se osobně ujal drogového barona a ani na okamžik nepustil jeho plášť. Schodiště pod jeho nohama se houpalo a třáslo. Jedna z nejbližších plošin praskla od jednoho konce k druhému. Odněkud začal dovnitř proudit prach nesený větrem. Praskání a skřípění se ozývalo ze všech stran a dřevěné zábradlí se Jestřábovi měnilo pod rukama v hnilobný prach. Morgan začal prosit, aby spěchali. Zdánlivě odnikud se vynořila Mlžika chřestící náramky a korálky.
„Takže jsi tu prašivou krysu přece jen našel. Dobrá práce, zlato."
„Byl bych rád, kdybys mi tak před mužstvem neříkala," odpověděl Jestřáb. „Mohla bys použít svou magii, abys udržela tohle místo pohromadě, než se dostaneme ven?"
„Udělám, co je v mých silách, zlato, ale tohle opravdu není moje parketa. Ven se snad dostaneme. Když budeme mít štěstí."
Dorazili k bráně a zjistili, že je zatarasená posledními z Morganových lidí. Drogový baron na ně zaječel, aby se klidili z cesty, ale Jestřáb ho umlčel. Strážníci popohánělí opozdilce křikem a občasnými kopanci do pozadí. Další schodiště se hroutila s praskotem rychle trouchnivějícího dřeva. Plošiny se prohýbaly a kroutily, jejich okraje se postupně rozpadaly. Volná magie praskala ve vzduchu jako statická elektřina. Konečně byli poslední z Morganových lidí venku a Jestřáb spolu s Morganem a Mlžikou následovali ostatní členy Hlídky.
Chlad ulice zasáhl Jestřába jako rána kladivem a smysly se mu zakalily, jak se najednou projevila všechna nastřádaná bolest a vyčerpání. Potřásl hlavou, aby únavu zapudil. Teď na ni nebyl čas. Morgana předal dvěma strážníkům spolu s naprosto konkrétní hrozbou, co je čeká, jestli jim uteče, a pak začal v davu hledat známé tváře. Po jeho boku se vynořila Rybářka, živá a vcelku v pořádku. Nejprve si vzájemně porovnali rány a pak se opatrně objali. Sotva se od sebe zase odtrhli, přistoupil k nim kapitán Burns. Zdál se stejně unavený a zkrvavený jako oni.
„Kolik mužů jsme ztratili?" otázal se Jestřáb.
Burns se zamračil. „Pět strážníků a kapitána Doughtyho. Myslím, že to mohlo být horší. Ačkoliv před Doughtyho vdovou bych to neřekl. Máte Morgana?"
„Jo," přikývla Rybářka. „Jestřáb ho dostal."
Vtom se ozvalo strašlivé zahřmění a celý dům za jejich zády se zhroutil uprostřed praskání trámů a křiku lidí, kteří zůstali uvězněni uvnitř. Kusy kamení a dřeva létaly vzduchem jako šrapnely a pak celou ulici zahalil hustý oblak kouře.

2 SESTUP DO HLUBIN

Jestřáb tahal a tlačil vzdorující kus suti, který konečně začal kousek po kousku povolovat. Ostré hrany kamene mu už roztrhaly rukavice i kůži pod nimi, ale díky mrazu a omámenosti z vyčerpání bolest sotva cítil. Už dávno přestal vnímat, jak dlouho se spolu s ostatními prohrabuje ruinami a pátrá po těch, kteří přežili. Připadalo mu, že od chvíle, kdy hroutící se dimenzionální kapsa způsobila zřícení nejbližšího činžovního domu, uplynuly celé věky, ale ve vzduchu se stále ještě vznášel hustý oblak prachu, který dráždil oči i hrdlo. Stále ještě se tu a tam ozývaly výkřiky, sténání nebo prosby

o pomoc od lidí uvězněných pod hromadami kamení a trámoví, jež se v úzké uličce vršily až ke zdem protějších domů. Jestřáb by měl být nejspíš rád, že spadl jen jeden dům, ale v tuto chvíli byl tak unavený, že necítil vůbec nic. Pomalu se rozhlédl a pak se narovnal, aby si alespoň na chvilku odpočinul. Okolní budovy se nakláněly a na zdech měly jasně viditelné trhliny, ale stále ještě držely pohromadě. Hlídka už jejich obyvatele pro jistotu evakuovala a ti se nyní ochotně připojili k vyprošťování zasypaných sousedů. Dokonce i v Ďáblově spáru najde někdy neštěstí jiných místo v srdci lidí.
Kolik lidí bylo uvězněno pod hromadami suti, nikdo nevěděl. Domácí ve slumu si nevedli žádné záznamy, kolik zoufalých lidi je natěsnáno v každé malé místnosti. Hlídka se sice snažila k nějakému číslu dojít, ale většina těl, která vyprostili, byla tak zmrzačená, že se nedala identifikovat, a někdy se jednalo pouze o nic neříkající pozůstatky. Zachránci nepřestali pracovat, tu a tam povzbuzeni nálezem někoho, kdo přes těžká zranění a hrůzu z uvěznění ve tmě ještě žil. Členové Hlídky a jejich vězni pracovali bok po boku spolu s lidmi ze Spáru; veškeré nepřátelství bylo tváří v tvář strašnému neštěstí a snaze zachránit, co se dá alespoň na čas zapomenuto.
Ovšem každý tak velkodušný nebyl. Morgan kategoricky odmítl hnout byť jen prstem. Jestřáb byl napůl bez sebe starostmi o raněné a věděl, že nemůže postrádat ani jediného strážníka, aby hlídal drogového barona. Proto Morgana uspal ránou do hlavy, bezvědomého jej připoutal k zábradlí a víc se o něj nestaral. Nikdo nic nenamítal, ani jeho vlastní lidé. Několik z nich s tímto postupem dokonce otevřeně vyjádřilo spokojenost. Jestřáb se pousmál a pak se vrátil k práci.
Neměli žádné vhodné nástroje, a proto se vrhli na sesuté cihly, kameny a dřevo holýma rukama, když předtím vytvořili živý řetěz na odnášení těžších kusů. Pracovali s horečnatou rychlostí, poháněni křikem a pláčem těch, kteří byli uvězněni pod troskami, ale brzy přišli na to, že je účelnější pracovat pomalu a pečlivě než riskovat, že se na ně ruiny sesypou. Většina vyproštěných těl patřila ženám a dětem rozdrceným a rozmačkaným strašnou váhou. Všichni byli před katastrofou namačkáni v jediné místnosti robotárny a neměli nejmenší šanci. Výjimečně však někdo přežil pod ochranou vhodného kusu zdiva a to byl dostatečný důvod, aby pokračovali v odklízení.
Po celou dobu, kdy pracovali, pronásledovala Jestřába prostá, ale neodbytá myšlenka: že to všechno byla jeho vina. Kdyby nepodnikl zátah na Morganovu výrobnu, dimenzionální kapsa by se nezhroutila a nezbořila by nájemní dům, takže by všichni tihle lidé, ty ženy a děti, byli stále naživu.
Konečně dorazili hasiči, kterým přítomnost tolika členů Hlídky dodala odvahu. Za normálních okolností by do Ďáblova spáru bez ozbrojeného doprovodu vůbec nejeli, a i pak by žádali rizikový příplatek. Rychle se ujali organizace záchranných prací a dál všechno probíhalo hladce. Postarali se i o podepření okolních budov a rychle si poradili s četnými úniky vody. Z blízké charitní nemocnice dorazili lékaři a sestry a ti začali třídit zachráněné na akutní případy a jen těžce zraněné. Rybářka využila situace, dovlekla Jestřába k lékaři a trvala na tom, aby mu ošetřil rány. Jestřáb neměl sílu se s ní přít.
Přibývali další a další dobrovolníci a s nimi i menší armáda kořistníků. Jestřáb počkal, až lékař dokončí hojivé zaříkání, a pak vstal. Cítil se ztuhle, ale přece jen mnohem lépe, než předtím. S Rybářkou po boku se vydal promluvit si s lupiči. Prvním z nich stačil pouhý pohled na to, co se k nim blíží, zbledli a dali se na ústup. Zpráva se rychle rozšířila a všichni, kdo se chtěli přiživit na neštěstí druhých, se spěšně rozhodli, že vlastně musejí být někde úplně jinde, a to velice rychle. Ti z nich, kteří se pohybovali nebo mysleli pomaleji, najednou zjistili, že se dobrovolně přihlásili k odklízení trosek.
Práce pokračovala dál, stále řidčeji však byla přerušována výkřikem někoho, kdo měl dojem, že zaslechl křik o pomoc. V tom případě všichni okamžitě všeho nechali, nastražili uši a snažili se určit, odkud slabý zvuk přichází. Někdy jim odpovědělo pouze ticho a práce pak zase pokračovala, ale někdy se volání ozvalo znovu a pak se všichni jali rychle odstraňovat trámy a kamení, aby co nejdříve uvězněného ubožáka osvobodili. V troskách byly stovky mrtvých a pouze několik tuctů živých, ale každý zachráněný dodal vyčerpaným dobrovolníkům sílu k další práci. Sestry procházely mezi pracujícími s miskami horké polévky a horkého piva a ty, kteří vypadali, že to potřebují, povzbuzovaly laskavým slovem. Stále další a další dobrovolníci z blízkého okolí přicházeli na pomoc, dojati rozměry tragédie.
Přicházeli i další členové Hlídky, očekávající nepokoje, chaos a masové plenění, a byli upřímně šokováni, když zjistili, kolik lidí ze Spáru společně pracuje, aby pomohli jiným. Rybářka některé z nich poslala, aby uzavřeli ulice a znemožnili tak přístup čumilům a lidským hyenám, zatímco ostatní vystřídali alespoň nejvyčerpanější zachránce. Tu a tam dal některý ze strážníků Hlídky najevo neochotu špinit si ruce manuální prací, ale jediný přísný Jestřábův pohled obvykle stačil, aby to ještě jednou uvážil a přiložil ruku k dílu.
Tou dobou se objevil šéf místního gangu, Kladivo, doprovázený asi dvaceti impozantně vyhlížejícími rváči, a trval na tom, že chce hovořit s velitelem. Jestřáb jej přijal - pocit úlevy, že si může na chvíli odpočinout se v něm mísil se studem z toho prvního pocitu - a s ohledem na situaci nebylo divu, že při tom nebyl zrovna nejlépe naladěný. Kladivo mu přišel přednést ultimátum. Byl to středně vysoký, svalnatý muž ani ne třicet let starý, dobře - až příliš okázale dobře - oděný, s tváří, která se sama stahuje do úšklebku.
„Co si k čertu myslíte, že tady děláte?" začal. „Todle je mý území a nikdo tady nebude makat, pokud mi předem nezaplatí. Nikdo. Takže buďto budeš cálovat, a to rovnou tady, kde to všici můžou vidět, nebo budu nucenej přikázat svejm lidem, aby si vás kapánek podali. Na mým území se nebude nic dělat bez mýho povolení."
Jestřáb se mu upřeně zadíval do očí. „Je tady spousta raněných, kteří potřebují naši pomoc. Někteří by bez ní zahynuli."
„To je váš problém."
Jestřáb přikývl a vrazil Kladivovi koleno mezi nohy. Šéfovi gangu zmizela z obličeje všechna barva a s oběma rukama přitisknutýma do rozkroku klesl na kolena.
„Jsi zatčen," řekl Jestřáb klidně. Pak se podíval na šokované gorily. „Vy se okamžitě pusťte do odklízení trosek, nebo

vám všem osobně usekám nohy v kolenou."
Chlápkové se podívali nejprve na něj, pak na svého skučícího šéfa, a rozhodli se, že to nejspíš myslí vážně. Více méně najednou pokrčili rameny a pustili se do práce na sutinách. Místní lidé Jestřábovi krátce provolali slávu, čímž ho upřímně překvapili, a pak se zase vrátili k práci. Šéf gangu byl ponechán na zemi schoulený do klubíčka a připoutaný za kotník k zábradlí.
Hodiny plynuly a v troskách bylo nacházeno stále méně a méně živých lidí. Technici hasičů už skončili se zajišťováním okolních budov; nebylo to nic světoborného, ale postačovalo to do doby, než budou moci být povoláni stavitelé. Lidé se pomalu začínali vytrácet, příliš vysílení nebo zkroušení, než aby pokračovali. Jestřáb už poslal většinu svých lidí pod vedením kapitána Burnse na velitelství i s Morganem, Kladivem a pečlivě označenými bednami se šakalem. On však zůstal a Rybářka zůstala s ním. Jestřáb sám nevěděl, jestli zůstal, protože cítil, že tady ještě může být užitečný, nebo aby se potrestal, ale věděl, že neodejde, dokud bude naděje, že jsou pod sutinami ještě živí lidé. Někdo zavolal, že něco zaslechl a všichni se znovu zastavili, aby naslouchali; zadržovali dech a pokoušeli se zaslechnout slabý křik o pomoc mezi údery vlastního srdce. Pak jeden z mužů vykřikl a všichni se seběhli k úzké temné šachtě vedoucí do hlubin ruin. Jeden z kopáčů hodil do šachty malý kamínek. Znovu všichni naslouchali, ale zdálo se, že kamínek nikdy nedopadl.
„Znělo to jako dítě," řekl muž, který ztropil poplach. „Velice tiše. Musí být někde na dně té šachty."
„Rozšířit ji by mohlo být nebezpečné," poznamenala Rybářka. „Všechno je tu hrozně vratké. Jeden špatný tah, a šachta se sama zasype."
„Přece tam nemůžeme jen tak nechat dítě," namítla nějaká žena a poklekla k okraji šachty. „Někdo by se měl spustit dolů na provaze a vytáhnout je."
„Ne někdo," opáčil Jestřáb. „Já. Sežeňte mi provaz a lucernu."
Začal si svlékat plášť a kožešinový kabátec. Rybářka přistoupila těsně k němu. „Tohle nemusíš dělat, Jestřábe."
„Ale ano, musím."
„Nemohl jsi tušit, že se to stane."
„Měl jsem přemýšlet, místo abych se do toho hrnul tak bezhlavě."
„Ta šachta není stabilní. Každou chvíli se může zasypat sutí."
„Já vím. Pohlídej mi plášť a sekeru, ano? Přece jenom jsme v Havenu."
Jen v kalhotách a košili se postavil na okraj šachty a podíval se dolů do temnoty. Mimovolně se zachvěl a nebylo to jen zimou. Neměl rád tmu a uzavřené prostory - zvláště pod zemí - a celá tato situace mu nepříjemně připomínala zkušenost, kterou si kdysi odnesl z jednoho dolu. Nemusel se tam spustit. Kolem byla spousta jiných dobrovolníků. Ale pokud to neudělá, až do smrti si bude vyčítat, že měl.
Někdo přinesl dlouhý provaz a Rybářka mu uvázala jeden konec kolem pasu. Někdo jiný přivázal druhý konec k velkému kusu kamenů slepených maltou a Jestřáb s Rybářkou za něj střídavě několikrát zatahali, aby se přesvědčili, že je bezpečný. Jeden z mužů mu podal lucernu a Jestřáb ji přidržel nad šachtou. Bledá zlatavá záře nepronikla příliš daleko do temnoty. Poslouchal, ale nic neslyšel. Sama šachta měla v průměru asi tři stopy a vypadala velice nebezpečně. Jestřáb pokrčil rameny. Bezpečnější už nebude, jakkoliv dlouho bude otálet. Posadil se na její okraj a velice pomalu, velice opatrně spustil nohy dolů a pak začal slézat do tmy, opíraje se koleny a zády o stěny šachty. Zhluboka se nadechl a zase vydechl a pak, kousek po kousku, s lucernou pověšenou na prsou, pokračoval v sestupu.
Špičaté okraje kamenů a dřeva jej zlomyslně zraňovaly a kruh denního světla nad jeho hlavou se stále zmenšoval. Pomalu klesal v záři lucerny, tu a tam se zastavil, aby zavolal na dítě dole, ale žádná odpověď se neozývala. Zrychlil a přitom proklínal těsné prostory kolem sebe i ostré hrany, které mu drásaly kůži, a brzy dorazil na dno šachty. Pozvedl lucernu a rozhlédl se. Ze všech stran trčely ostré úlomky kamení a trámů a tucet různých děr v suti vedlo na všechny strany. Většina z nich byla příliš malá nebo příliš zřejmě nebezpečná na to, aby je zkoušel, ale jedna vedla do vodorovné chodby asi dvě stopy vysoké. Jestřáb znovu zavolal na dítě, avšak slyšel jen ticho a vlastní dech. Ještě jednou se rozhlédl po hlavní šachtě, ale viděl jenom tmu. Nic se nedalo dělat. Podíval se na vodorovný tunel, tiše zaklel a spustil se na všechny čtyři.
Ve slabé záři své lucerny se po rukou a po kolenou pachtil úzkou chodbou a táhl za sebou provaz, tu a tam se zastavil, aby se vyhnul zvlášť ostré překážce. Dítě muselo být někde tady. Přece nepodnikl celou tu cestu pro nic za nic. Na okamžik pomyslel na obrovskou tihu sutě nad sebou a po zádech mu přeběhl mráz. Strop chodby nad nim se silně prohýbal a brzy si musel lehnout na záda a posouvat se palec po palci, přičemž postrkoval lucernu před sebou. Nepoddajný kámen tlačil proti jeho hrudi jako obří ruka, která se z něj pokoušela vymáčknout poslední doušek dechu. Byla místa, kde si musel nejprve úplně vyprázdnit plíce, než se mohl posunout o kousek dál.
Nakonec dítě našel tak, že do něj narazil. Právě se snažil vyhnout další překážce, když se hlavou dotkl něčeho měkkého a poddajného. Nejprve ho napadlo, že narazil na nějaké zvíře, které tu v podzemí žije, a jeho mysl začala vykreslovat nanejvýš nepříjemné představy, ale včas se ovládl. Rychle se převrátil na břicho, v duchu se proklel za to, že si s sebou nevzal sekeru - a pak ji uviděl, jak leží na dně chodby. Byla to holčička, asi pětiletá nebo šestiletá, a byla od hlavy k patě zamazaná blátem a krví, ale stále ještě dýchala. Jestřáb na ni promluvil, avšak ona mu neodpověděla, ani když se dotkl jejího ramene a pak s ní rázně zacloumal. Doplazil se až k ní a teprve potom si všiml, že má jednu nohu až po kotník pevně zaklíněnou mezi dva ploché kameny.
Jestřáb položil lucernu a opatrně zatlačil na jeden z kamenů, ten se však nepohnul. Pak vzal dívku za ramena a táhl, až ho ruce bolely, ale ani tak ničeho nedosáhl. Kameny se své kořisti tak lehce vzdát nemínily. Jestřáb dívenku pustil a pokusil se přemýšlet. Ve vzduchu bylo plno prachu, který jej nutil ke kašli. Lucerna ho začala nepříjemně pálit na jedné straně obličeje, a proto se kousek odsunul. V podzemní chodbě poplašeně zavířily stíny a znovu vše znehybnělo. Jestřáb se zamračil a zuby si skousl spodní ret. To dítě odsud musel dostat. Strop chodby se mohl každou chvíli zřítit a

zasypat ji tunami kamení a dřeva. A jeho přirozeně také. Ale neexistoval způsob, jak přinutit kameny, aby její nohu pustily. Neměl žádné nástroje, které by na ně mohl použít, a i kdyby je měl, na nasazení páčidla tu nebylo dost místa. Existoval jen jediný způsob, jak dítě osvobodit. Do učí mu vhrkly slzy a hrůza sevřela jeho vnitřnosti, ale věděl, že to udělat musí. Neměl na výběr.
Chvíli se kroutil a svíjel, nakolik mu to stísněný prostor dovoloval, a konečně se mu podařilo vytáhnout z boty dýku a pak i rozepnout si kožený opasek, který mu držel kalhoty, a stáhnout si ho. Dýka byla uspokojivě ostrá. To bylo dobře. Jestřáb si ještě jednou, tentokrát zblízka prohlédl kameny svírající nohu holčičky, aby se naposledy ujistil, že neexistuje jiné řešení, ale odpověď znal předem. Nebylo tam dost místa. Musí nohu amputovat. Omotal dívce nohu opaskem těsně nad místem, kde vězela mezi kameny, a pak jej přitáhl tak silně, až se jí maso kolem něj na obou stranách vyboulilo. Potěžkal dýku a pak dívku pohladil volnou rukou něžně po vlasech.
„Teď se neprobouzej, maličká. Udělám to tak rychle, jak jen to půjde."
Přiložil ostří nože na její nohu tak blízko ke kamenům, jak jen to šlo, a začal řezat.
Krvácela mnohem více, než čekal, a musel své provizorní škrtidlo znovu utáhnout, než proud krve alespoň z větší části zastavil. Když skončil, utrhl si rukáv a pevné jím pahýl ovázal. Ruce i obličej měl potřísněný krví a těžce oddechoval, jako by dokončil dlouhý závod. Znovu se převrátil na záda, vzal lucernu a začal se plazit zpátky chodbou, bezvědomou dívku táhl za sebou. Nevěděl, kolik času pod zemí strávil, ale měl pocit, že to byla celá věčnost.
Když se chodba zvýšila natolik, aby mohl lézt po čtyřech, přitiskl si dítě na prsa a dál postupoval tmou. Zakrátko zjistil, že je na dně šachty, a na chvíli se zastavil, aby popadl dech. Každičký sval v těle ho bolel a ruce i kolena měl rozdrásané až na kost. Delší odpočinek si však dovolit nemohl. Dívenka potřebovala odbornou lékařskou pomoc a čas jí rychle utíkal. Jednou rukou si ji pevně přitiskl na prsa a začal pomalu stoupat chodbou, opíraje se o její stěny pouze nohama a zády.
Brzy bolest jeho unavených svalů zesílila až na samotný práh snesitelnosti, ale zastavit se nemohl. Život té dívky záležel na něm. Stopu za stopou se prodíral šachtou, supěl a sténal námahou, oči stále upřené na zvětšující se kruh světla nad sebou. Konečně se dostal takřka na povrch a shora se k němu natáhly dychtivé ruce, aby od něj převzaly dítě a pomohly mu nahoru. Sotva se dostal ven, svalil se na trosky, mžoural do slunce a zhluboka dýchal relativně čistý vzduch. Když Rybářka uviděla, v jakém stavu jsou jeho ruce a nohy, tiše zaklela. Pak mu pomohla posadit se a zavinula jej do pláště. Někdo mu podal misku vlažné polévky a on ji začal vděčně srkat.
„To dítě," vydechl po chvíli. „Věnuje se mu někdo?"
„Je u ní lékař," ujistila ho Rybářka. „A jakmile dojíš tu polévku, seženu jiného, aby se podíval na tebe. Bože, ty jsi ale zřízený, Jestřábe. Bylo to tam dole hodně zlé?"
„Dost hodně."
Po chvíli se mu podařilo vstát a Rybářka ho odvedla k lékaři, který se postaral alespoň o provizorní hojivé zaklínadlo. Rány se vcelku uspokojivě zatáhly, ale s fyzickým a duševním vyčerpáním nemohl lékař udělat vůbec nic. Jestřáb a Rybářka se rozhlédli kolem sebe. Mrtví a ranění byli uloženi do úhledných řad ve sněhu, umírající i zotavující se vedle sebe. Opodál ležela hromada blíže nedefinovaných částí těl decentně přikrytá krví prosáklou plachtou. Jestřáb unaveně potřásl hlavou.
„Tohle všechno kvůli dopadení jednoho drogového barona a jeho lidí. Zítra se tucet takových, jako je on, serve o jeho území a my můžeme začít od začátku."
„Nech toho," okřikla ho Rybářka ostře. „Nic z toho není tvoje vina. Může za to Morgan, který tu nechal vybudovat dimenzionální kapsu. A kdybychom nezasáhli a nezastavili distribuci šakalu, kdo ví, kolik tisíc lidí by v celém městě zemřelo."
Jestřáb neodpověděl. Pomalu se rozhlédl přemýšleje o situaci. Technici a čarodějové spolupracovali na zajišťování okolních budov a lidé už se do nich postupně začali vracet. Majitelé domů ve slumu budou mít radost. Ani oni nemohli vybírat nájem z hromady sutin. Mezi troskami se proplétali hasiči, kteří strhávali napůl zbořené zdi a příčky. Několik lidí stále prohledávalo sutiny, ale prvotní atmosféra horečnaté píle už byla pryč. většina skutečné práce už byla udělána a skoro všichni už se smířili s tím, že nikdo další nepřežil. Vyčerpaní dobrovolníci se rozcházeli do svých domovů a Jestřáb si pomyslel, že by měl udělat totéž. Nebyl tady už nic platný a sotva se držel na nohou, kromě toho jeho dvojitá směna už dávno skončila. Právě se obracel k Rybářce, aby jí řekl, že je čas jít, když mu v hlavě zazněl tichý zvuk flétny a suchý, nakyslý hlas spojovacího čaroděje oznámil:
Kapitáni Jestřáb a Rybářka nechť se okamžitě vrátí na velitelství. Tento rozkaz má nejvyšší prioritu.
Jestřáb se podíval na Rybářku. „Typické. Zatraceně typické. Co, k čertu, po nás teď můžou chtít?"
„Ať se propadnu..." pokrčila rameny Rybářka. „Možná nám chtějí poblahopřát, že jsme konečně lízli Morgana. Na velitelství se určitě servou o to, kdo mu bude moci nejdřív položit několik otázeček."
Jestřáb si odfrkl. „Při našem štěstí to nejspíš u soudu zvorají a Morgana osvobodí."
„Nepřeháněj," odsekla Rybářka. „Tentokrát jsme ho dostali. Co by se ještě mohlo zkazit?"

„Jak to myslíš, že jste ho nechali jít?" zařval Jestřáb. Nakláněl se přes stůl velitele Glena a Rybářka musela použít všechnu svou sílu, aby ho držela zpátky. Velitel si odstrčil židli co nejdál z jeho dosahu a teď probodával oba kapitány očima.
„Ovládejte se, kapitáne! To je rozkaz!"
„Strč si ten svůj rozkaz... Víš, kolik lidí zahynulo, abychom toho parchanta dostali?"
Konečně si uvědomil, že se Rybářce nevytrhne, aniž by jí ublížil, a přestal s ní zápasit. Zhluboka se nadechl a kývl hlavou. Rybářka jej pustila a o krok ucouvla, ani na okamžik z něj ovšem nespustila oči. „Tak mluvte, veliteli Glene. Přesvědčte mě, že za vším tím šílenstvím je nějaký důvod. Jinak přísahám, že udělám něco, čeho jeden z nás bude hořce

litovat."
Velitel Glen si odfrkl a chladně zkřížil svůj pohled s Jestřábovým. Byl to vysoký, statný, skoro padesátiletý muž s permanentně zamračeným obličejem a vojensky nakrátko sestřiženými vlasy. Měl velké kostnaté ruce a ústa jako řeznou ránu. V Hlídce strávil dvacet let a získal si reputaci nejlepšího lovce zlodějů. Už sedm let byl velitelem denní směny a s lidmi jednal jako se svou soukromou armádou, vyžadoval od nich naprostou poslušnost. S Jestřábem a Rybářkou obvykle nepřicházel příliš do styku, což jim všem naprosto vyhovovalo.
Glen si přisunul židli ke stolu a opřel se lokty o jeho desku. „Tak vy si přejete, abych vám to vysvětlil, kapitáne Jestřábe? No dobře. Díky tomu, že jste se vypravil pro Morgana, aniž byste počkal na rozkaz a posily, došlo k obrovským ztrátám na životech a majetku v Ďáblově sváru. Stále ještě nevíme, kolik lidí při vaší akci zahynulo, ale prozatím jsme dospěli k číslu mezi čtyřmi a šesti sty. Spár je pořád ještě v šoku, ale časem si uvědomí, co se stalo a že je za to odpovědná Hlídka, a pak budeme čelit nepokojům, které zaměstnají polovinu našich lidí! K tomu všemu jsou tu ještě výlohy za opravy a rekonstrukce, které jdou do tisíců dukátů. Majitel činžovního domu o ty peníze Hlídku žaluje a pravděpodobně je dostane. A konečně, napadl jste šéfa gangu před jeho vlastními lidmi. Říká vám něco pojem vendetta, kapitáne Jestřábe?"
„Na to všechno kašlu," odsekl Jestřáb a na jeho hlase bylo znát, jak se násilím nutí ke klidu. „Co jsem udělal, ospravedlňují okolnosti. Morgan se chystal začít distribuovat drogu, která by patrně zabila tisíce lidí a rozvrátila celý Haven. A teď mi prosím vysvětlete, proč jste toho člověka pustili na svobodu."
„Nemáme proti němu žádný důkaz," opáčil Glen prostě.
„Žádný důkaz? A co superšakal?" zvolala Rybářka. „Toho zatraceného svinstva jsme u něj našli dvě bedny, sama jsem je pomáhala označit a zaevidovat."
„Já jsem žádné drogy neviděl," odsekl Glen. „A nikdo jiný taky ne. Když jsme je prohledávali, nikdo ze zadržených u sebe drogy neměl. O nějakém superšakalu, o kterém pořád mluvíte, nikdo z nich ani neslyšel. A díky vašemu přičinění teď nemáme ani důkaz, že existovala nějaká dimenzionální kapsa. Máme na to jen vaše slovo a výpovědi vašich mužů. A to proti někomu, jako je Morgan, rozhodně nestačí. Ten chlap se pohybuje v nejvyšších obchodních kruzích, je pilířem společnosti. Má také spoustu dobrých přátel na nejvyšších místech. Vlivných přátel. Nebyl na velitelství ještě ani deset minut a už na nás začali tlačit shora. Bez pořádného důkazu žádný případ neexistuje. Měl bych nejspíš dodat, že Morgan vážně zvažuje obvinit nás za neoprávněné zatčení a vás osobně za napadení. Nemůžu věřit, že jste byl tak hloupý a udeřil jste ho před svědky."
Chvíli nikdo z nich nepromluvil. V Glenově kanceláři se rozhostilo naprosté ticho, jediné zvuky se ozývaly zvenčí, od lidí, kteří chodili sem a tam po chodbě za dveřmi.
„Ty bedny s drogami existují," řekl Jestřáb konečně. „Pokud zmizely, mohlo se to stát pouze cestou sem nebo je odstranil někdo, kdo pracuje přímo na velitelství. Jinými slovy, hovořím o korupci v řadách Hlídky. Požaduji oficiální šetření."
„Požadujte si klidně, co chcete, stejně to nedostanete."
„Chci mluvit se svými muži, se strážníky, kteří se se mnou účastnili zátahu."
„Bojím se, že to není možné. Už byli přiděleni na jiné úkoly. Copak vám to ještě nedošlo, kapitáne? V očích vašich nadřízených je tento případ obrovský debakl, na který chtějí zapomenout tak rychle, jak je to jen možné. Poštvali jste si proti sobě některé velice vlivné lidi. Vy oba. Teď hledají obětní beránky a vy přesně odpovídáte tomu, co potřebují."
„Rád bych se ujistil, jestli jsem to správně pochopil," řekl Jestřáb nebezpečně klidným hlasem. „Morgan je na svobodě. Stejně tak všichni jeho lidé. A několik tun nejnebezpečnější látky, jaká se kdy v Havenu vyskytovala, se ztratilo. Vynechal jsem něco?"
„Ano," přisvědčil Glen. „Byl jsem pověřen, abych vás oba suspendoval, na neurčito, tedy dokud nebude znám počet obvinění, která proti vám budou vznesena. Obvinění takového typu jako je ohrožení lidských životů a majetku v důsledku nedbalosti, neuposlechnutí rozkazů, nevyprovokované napadání řádných občanů a brutalita vůči nevinnému pilíři společnosti vedená patrně pomstychtivostí. To poslední se týká Morgana, pokud byste si to náhodou nedomýšlel sám."
Jestřáb popadl oběma rukama desku Glenova stolu a odhodil ho stranou. Papíry vyletěly do vzduchu jako poplašení ptáci, zatímco chytil velitele za uniformu, zvedl ho ze židle a přibil ho proti zdi. Pak mu strčil svůj obličej do tváře, až si hleděli přímo z očí do očí.
„Mě nebude nikdo suspendovat, ty čubčí synu! Ty drogy tu stále jsou a čekají, až je někdo distribuje! Někdo je musí objevit a zničit a já to těžko můžu udělat s rukama spoutanýma za zády! Pochopil jsi?!"
Glen se podíval Jestřábovi přes rameno na Rybářku, která stála u převráceného stolu. „Odvolej svého parťáka, kapitáne Rybářko."
Žena pokrčila rameny a založila si ruce na prsou. „Myslím, že tentokrát s ním souhlasím. A kdybych byla na vašem místě, souhlasila bych s ním taky. Jestřába vždycky velice rozruší, když se ho zmocní dojem, že se proti němu lidé spikli."
Dveře se rozletěly a dovnitř vtrhli dva strážníci s tasenými meči, znepokojení zvuky násilí ozývajícími se z kanceláře velitele. Rybářka vytáhla meč a bez jediného slova se postavila mezi ně a Jestřába s Glenem. Jestřáb Glena pomalu postavil na zem, ale stále ho nepouštěl.
„Řekni jim, aby odešli, Glene. Tohle je soukromá záležitost."
„Už ne," odpověděl Glen. „Ne po tom, co jste vyvedli dnes ráno. Odsud si nemůžete cestu probojovat, Jestřábe. Ani ty a Rybářka se nemůžete postavit proti celé Hlídce."
Jestřáb se náhle zašklebil. „Nesázej na to svůj život, Glene. Svého času jsme už čelili horší přesile. Teď řekni těm svým nervózním kamarádům, aby šli pryč, a pak spolu... prodiskutujeme situaci."

Pustil Glena a ustoupil o několik kroků, pravou ruku významně položenou na sekeře, kterou měl u pasu. Velitel přikývl a pokynul oběma strážníkům, aby odešli. Ti se na sebe udiveně podívali, pak pokrčili rameny, zastrčili meče do pochev a vyšli z místnosti. Glen se podíval na Jestřába.
„Poplašil jste je."
„Ó jémine," povzdechl si Jestřáb. „To je mi líto. Nenechám se suspendovat, Glene. Na to mám příliš mnoho práce."
„Přesně tak," přisvědčila Rybářka.
„Pomozte mi zvednout stůl," řekl Glen. „Pak si o tom promluvíme."
Jestřáb poslechl, zatímco Rybářka se opírala o zeď, tasený meč stále v ruce. Glen našel svou židli a znovu se posadil za stůl. Krátce pohlédl na papíry rozsypané po zemi a pak upřel pohled na Jestřába a Rybářku.
„Tak dobře, nebudu vás suspendovat. Ale musím vás někam uklidit, než se celá ta záležitost trochu usadí."
„To zní rozumně," poznamenala Rybářka. „Co konkrétně máte na mysli?"
„Spolu teď pracovat nemůžete; to by nedělalo dobrotu. Ale náhodou tu mám dva úkoly, které jsou pro vás dva jako dělané. Jak jistě víte, přestože se to oficiálně tají, v Havenu se v současné době vedou mírové rozhovory za účelem ukončení pohraničních potyček mezi Dolními královstvími a naším odvěkým nepřítelem Outremerem dřív, než se nám vymknou z rukou. Rozhovory samotné zatím pokračují vcelku dobře, ale na obou stranách je mnoho politických a obchodních skupin, které mají zájem na tom, aby selhaly. Velitelem bezpečnostních sil je v současnosti kapitán David ap Owen, ale pracuje pod značným tlakem a pomoc by se mu hodila. Myslíte, že byste to zvládla, kapitáne Rybářko?"
„Proč ne?" odpověděla Rybářka a podívala se na Jestřába. „O jakou úroveň bezpečnostního zajištění tady jde?"
„Absolutně minimální. Oficiálně k žádným rozhovorům nedochází. Proto nemůžeme na ochranu delegátů použít vojsko, takže budete odkázána jen na sebe, kapitána ap Owena a tucet strážníků v civilu. Nemůžeme použít ani magickou ochranu - ze stejného důvodu jako vojsko: přitáhla by příliš mnoho pozornosti. Pokud k něčemu dojde, je to jen na vás. Můžete nám maximálně poslat zprávu, až všechno skončí - ať už tak nebo tak. Jinak si budete muset poradit, jak umíte."
„Ví o tom delegáti?" otázal se Jestřáb.
„Sami to navrhli. Jsou snadno nahraditelní a jsou si toho vědomi. Tak co, kapitáne Rybářko, je tohle úkol podle vašeho gusta?"
„Mohla by to být legrace," odpověděla Rybářka.
Glen si ji chvíli měřil pohledem a pak se podíval na Jestřába. „Potřebuji někoho, kdo by našel drogy, které se ztratily. Možná tomu nebudete věřit, ale i já jsem pochopil, jak nebezpečný může superšakal být. Chci vědět, jak je možné, že to svinstvo zmizelo a kde je teď. A pokud při tom najdete způsob, jak obvinit Morgana, nebudu se zlobit. Najděte si jiného parťáka, někoho, komu můžete věřit, ale držte se zpátky a na veřejnosti se ukazujte co nejméně. Pokud něco zvoráte, odpřisáhnu před soudem, že jste jednal na vlastní pěst a že to se mnou nemá nic společného. Nemohu si dovolit znepřátelit si Morganovy přátele. Všechno budete hlásit přímo mně a nikomu jinému. Je tohle pro vás přijatelné, kapitáne Jestřábe?"
„Docela se mi to líbí," odpověděl Jestřáb. „Proč jste tím nezačal?"
„Nedal jste mi příležitost. Zajímal jste se jenom o své dotčené city a o to, jak mi zpustošit kancelář."
Rybářka se usmála. „Příště mluvte rychleji."
„Mimo to," dodal Jestřáb smířlivěji, „zařízení vaší kanceláře za mnoho nestálo."
Glen jej probodl pohledem.

Jestřáb zrovna dopíjel druhé pivo, když jej našel kapitán Burns. Oblačné ráno byla napůl oficiální hospoda Městské hlídky, místo, kam strážníci tradičně chodili po dlouhé službě. Na hospodu byla velice prostá, bez ozdůbek a jakéhokoliv přepychu, ale pivo tu měli dobré a poměrně levné, a členové Hlídky potřebovali hlavně místo, kde by se mohli mezi sebou bavit svobodně a bez obav, kdo poslouchá. Hospoda patřila bývalému členu Hlídky a ostatní hosté byli zdvořile vybízeni, aby se šli napít někam jinam - tedy pokud se zrovna nejednalo o fanynky Hlídky. Takových se několik vždycky našlo, i když je většina strážníků příliš nepovzbuzovala. Měly totiž nepříjemnou tendenci začít se chovat majetnicky.
Hospoda byla jako obvykle na konci směny plná a kapitán Burns se musel k baru prodrat. Několik strážníků jej pozdravilo a poplácalo ho po rameni, když kolem procházel, ale on se na ně jen usmíval a pokračoval dál. Vzkaz, který dostal od Jestřába, zněl velice urgentně. Konečně dorazil k barovému pultu, našel stoličku, která se zdála prázdná, a přitáhl si ji k Jestřábovi. Jestřáb zprvu ani nevzhlédl a dál hleděl do sklenice s pivem. Pak se zhluboka napil a pokynul barmanovi, aby donesl pivo Burnsovi.
„Překvapuje mě, že jsi ještě na svobodě," začal Burns. „Spousta peněz byla vsazena na to, že tě zavřou, sotva překročíš práh velitelství. Tentokrát sis naštval opravdu mocné lidi, Jestřábe."
„Nejprve se něco povídalo o suspendování," zabručel Jestřáb. „Ale podařilo se mi to veliteli vymluvit."
Burns se usmál. „Jo, slyšel jsem. Vážně jsi ho otloukl o zeď v jeho vlastní kanceláři?"
Jestřáb vzhlédl, ve tváři výraz zraněné nevinnosti. „Copak bych mohl udělat něco takového svému nadřízenému?"
Burns kývnutím poděkoval hostinskému za přinesené pivo a vděčně se napil. „Takže jak to teď vlastně vypadá s tebou a s Rybářkou? Vše odpuštěno?"
„Těžko. Rozdělil nás a přikázal nám, abychom se drželi zpátky. Ale dostal jsem případ a hledám nového parťáka."
Burns nejprve nic nepochopil a pak se ostře podíval na Jestřába. „Ty myslíš mě? Vždyť se skoro neznáme."
„Viděl jsem tě bojovat a napadlo mě, že bys možná stál o příležitost dostat toho parchanta, který ti zabil parťáka. Kromě toho, Morgan se nezastaví u Rybářky a u mne. Postupně se propracuje ke každému, kdo se podílel na zničení jeho výrobny. Takové věci si bere velice osobně. Pokud proti němu nepůjdeme teď, dokud je zranitelný, můžeš se vsadit, že dříve nebo později přijde on za tebou."

„To máš nejspíš pravdu," odpověděl Burns. „Ale řeknu ti, ty máš povahu! Nejdřív mě do toho namočíš a teď po mně chceš, abych ti pomohl zachránit krk."
„Jdeš do toho, nebo ne?"
„Samozřejmě, že jdu. Copak mám na výběr? A přinejmenším v jednom máš pravdu. S Doughtym jsem dělal skoro osm let. Byl to dobrý parťák. Nikdy toho moc nenamluvil, ale byl to ten zatraceně nejlepší šermíř, jakého jsem kdy viděl. Když jsem ho měl za zády, vždycky jsem se cítil bezpečněji. Nevím, kdo ho v té výrobně zabil. Všechno se seběhlo tak rychle. Ale i když jsem neviděl ruku, která držela ten meč, vím, kdo je za jeho smrt zodpovědný."
„Morgan."
„Přesně tak. Jdu do toho s tebou, Jestřábe. Ale nebude to lehké. Morgan má vlivné přátele. Jsou to lidi, kterým není radno zkřížit cestu."
„Tohle mi říká každý," opáčil Jestřáb klidně. „Mne to nezastaví. Taky dokážu být nebezpečný, když si to vezmu do hlavy. Ale s jeho veledůležitými kamarádíčky bych si starosti nedělal. Pokud Morgana dostaneme dost rychle, opustí ho jako krysy potápějící se loď, spíš než by riskovali, že půjdou ke dnu s ním."
Burns pobaveně potřásl hlavou. „Tak, jak to říkáš, to zní skoro jako legrace. No dobře, čím začneme?"
„No, pro začátek bychom si mohli dát ještě jedno pivo. Musíme si spoustu věcí dobře promyslet."
„Díky, ale já už nebudu," odpověděl Burns, který pečlivě vybíral slova. „Lépe se mi přemýšlí, když mám čistou hlavu."
„Asi máš pravdu," povzdechl si Jestřáb. „Ale je třeba říct, že Haven má v sobě něco, co člověka pít nutí." Podíval se na svou prázdnou sklenici a pak ji lítostivě odstrčil stranou. „Víš, když jsem se dal k Hlídce, skutečně jsem si myslel, že to k něčemu bude. Že se mi podaří nastolit spravedlnost a posadit všechny zločince za mříže, kam patří. Jenomže tak to nefunguje. Pro většinu místních lidí jsou zločin a korupce způsob života. Někdy si myslím, že Haven by se dal vyčistit jedině tak, že by se do základů vypálil a postavil znovu."
Burns pokrčil rameny. „Žiju tady celý svůj život, ale podle toho, co jsem slyšel, se Haven nijak zvlášť neliší od jiných měst. Tady si to jen víc přiznáváme. Nesmíš si to tak brát, Jestřábe. Přece vážně nečekáš, že se ti přes noc podaří odstranit staletou zločinnost. Skutečná změna vždycky vyžaduje čas. Mezitím musíme dělat, co je v našich silách, abychom udrželi město pohromadě a tu a tam odstranili kus slizu, jako je Morgan. S tím by ses měl spokojit."
Chvíli seděli mlčky a každý myslel na něco jiného.
„Odkud vlastně pocházíš?" zeptal se Burns.
„Ze severu. Kvůli mé svatbě s Isobel došlo k nějakým rodinným neshodám, proto jsme odtamtud odešli. Hodně jsme cestovali a nakonec jsme skončili tady. Tehdy nám to připadalo jako dobrý nápad."
„Jsou horší místa, než Haven."
„Jmenuj mi dvě." Jestřáb se zamyšleně zahleděl do prázdné sklenice. „Víš, byla to moje chyba. Kdybych prostě nevtrhl dovnitř, aniž bych si předtím pořádně okouknul situaci, možná bychom našli způsob, jak se dostat Morganovi na kobylku a všechno při tom nezničit. Všichni ti lidé by teď ještě žili."
„Možná," řekl Morgan. „Ale já o tom pochybuji. Morgan se chystal začít drogu distribuovat. Kdybychom tam vtrhli jen o hodinu později, asi bychom nenašli nic než prázdné skladiště. Ale ať je to tak nebo tak, teď už je to jedno. Udělal jsi, co jsi v danou chvíli považoval za správné. Nic víc nikdo z nás udělat nemůže. Příliš mnoho úvah o vlastních omylech má za následek jen sebelítost a sebemrskačství."
Jestřáb vzhlédl a usmál se. „Možná. Mluvme raději o Morganovi, o tom parchantovi. To první, co musíme udělat, je zjistit, kam se ztratil superšakal, a pak musíme najít spojení mezi tím svinstvem a Morganem, ze kterého se nedokáže vyzout. Což znamená klást dotěrné otázky a obtěžovat různé lidi tak dlouho, dokud nám nepoví, co chceme vědět."
„Nechtěl bys to pro změnu jednou zkusit snadnějším způsobem?" zeptal se ho Burns. „Morgan musí uklidit superšakal co nejrychleji, aby ho nikdo nenačapal s jeho majetkem. Což znamená, že musí použít již existující distribuční sítě. A v Havenu není mnoho lidí, kteří by měli na něco takhle velkého. Takže postačí, když si zjistíme, který distributor náhle zbohatl, a máme první vodítko."
„Jenomže tím to nekončí," řekl Jestřáb. „Musíme taky zjistit, který člen Hlídky přijal od Morgana peníze za to, že se díval jinam, když bedny s drogami mizely."
„Když myslíš," pokrčil Burns rameny. „Ale Jestřábe, budeme postupovat profesionálně, ano? Brát si případ osobně není vždycky ten nejlepší nápad. Člověk pak často ztrácí chladnou hlavu. V Havenu občas vyhraješ a občas prohraješ. Tak už to tady chodí."
Jestřáb se mu podíval do očí. „Já na prohry nevěřím."

3 HOVORY O MÍRU A VÁLCE

Rybářka zamračeně kráčela spořádanými ulicemi Dolní Tory a přála si, aby byl Jestřáb s ní. Nelíbilo se jí, že ho musela nechat v jeho současné náladě samotného. Bral si všechny ty mrtvé ve Spáru osobně a zrovna teď byl dost rozzuřený a deprimovaný, aby provedl nějakou hloupost. Obvykle tomu bývalo naopak, Jestřáb musel dohlížet na ni, aby nevyvedla nějakou pitomost, ale byly i časy, kdy potřeboval on ji, aby mu ukázala správnou cestu ven. Potřeboval to i nyní a ona s ním nemohla být. Velitel Glen jim dal velice jasně najevo, že jejich rozdělení je jednou z podmínek pro to, aby je ponechal ve službě. Přesto měli dost času prodiskutovat, koho by si měl Jestřáb vybrat za svého nového parťáka, a kapitán Burns jim oběma připadal jako správná volba. Rybářku napadlo, jaký asi bude její parťák. Patrně to bude nějaký ex-žoldnéř vládnoucí spíše svaly než mozkem a s minimálními etickými zásadami. Takových jste v Hlídce našli spoustu.
Jak šla, lhostejně se rozhlížela kolem a pokoušela se zachytit podstatu svého nového působiště. V Dolní Tory ještě nikdy nepracovala, ale podle všeho se jednalo o rychle se rozvíjející čtvrť střední třídy obývanou rodinami obchodníků

natolik zavedených, že už byli aristokrati vším kromě krve a rodu. Byli až neslušně bohatí, měli železko v každém politickém ohni a jako třída měli etické zábrany krmícího se žraloka. Jelikož ve svém oboru už dosáhli vrcholu, upřely se jejich snahy jediným směrem, který před nimi ještě zůstával, a své zraky obrátili k Aristokracii. Dokonce i v Havenu se mohl nejchudší šlechtic dívat na bohaté obchodníky spatra. Proto si v poslední době zajišťovaly nejbohatší kupecké rodiny smluvně sňatky s chudšími výhonky Aristokracie a naprosto otevřeně slibovaly zaplatit rodinné dluhy výměnou za přivdání nebo přiženění mezi šlechtu. Výsledky byly jen zřídka šťastné, protože se takoví novoaristokraté setkávali u nejvyšších vrstev pouze s opovržením, ale praktičnost postupně začínala vítězit.
V důsledku toho Dolní Tory v posledních několika letech vzkvétala. Staré a omšelé domy nižší Aristokracie byly strženy a nahrazeny novými velkými sídly, které soupeřily s rodinnými paláci a statky v Horní Tory a příležitostně je i předčily. Ulice tu byly široké, otevřené a lemované úhlednými řadami speciálně dovezených stromů. Nové zdi byly nahrazeny ještě novějšími, pečlivě vystavěnými tak, aby vypadaly jako staré a erodované povětrnostními vlivy. Všechno muselo vypadat patřičně. Na rozdíl od většiny Havenu tady byly ulice tiché, klidné a prakticky prázdné. Dohlížely na to pravidelné hlídky soukromých stráží a ozbrojenců. Procházet po ulicích Dolní Tory směli jen ti, kdo tady měli co pohledávat. Rybářce, která byla zvyklá na pouliční davy Severního okrsku, se zdály skoro strašidelně pusté.
Čerstvě napadaný sníh už byl odhrnutý a navršený do úhledných hromad na kraji chodníku, ale tu a tam skupinky počišťovačů stále zápasily s urputnějšími zmrazky. Sluhové, odění v šatech honosnějších, než jaké nosili obchodníci z nižších tříd, spěchali kolem, nedívali se napravo ani nalevo a s takřka hmatatelným pocitem vlastní důležitosti doručovali vzkazy a obchodní dokumenty. Soukromé stráže hlídkovaly ve dvojicích a přitom se tak trochu styděly za své přehnaně honosné uniformy. Nikdo z nich nevypadal nijak zvlášť šťastně, že vidí Rybářku. Ta je všechny ignorovala a soustředila se pouze na instrukce, které dostala. Na velitelství jí připadaly poměrně jednoznačné, ale Rybářka měla zvláštní nadání beznadějně se ztratit téměř kdekoliv a dnešek v tomto směru nebyl nijak výjimečný. Přesto po patřičném množství zacházek konečně našla správnou ulici a nyní se snažila určit i správný dům.
Napadlo ji, že na poměry Dolní Tory je tahle ulice mimořádně rušná. Asi půl tuctu mužů lhostejně odhazovalo sníh a kolem beze spěchu procházeli sluhové. Prodavač horkých kaštanů dohlížel na svá kamínka, ale o provozování své živnosti jevil pozoruhodně málo zájmu. O průčelní sloupy blízkého sídla se líně opírali dva muži, kteří trávili spoustu času pozorováním ulice. Rybářka se usmála. Zdálo se, že někteří členové Hlídky nedokázali pracovat v civilu, ať se snažili, jak chtěli. Nestačilo, že se člověk jako civilista oblékl; musel tak i jednat. Na druhé straně to bylo znamení, že je na správném místě.
Žádný z hlídačů v civilu neučinil sebemenší pokus navázat s ní rozhovor, za což jim Rybářka byla z hloubi duše vděčná. Vůbec se jí nechtělo někomu vysvětlovat, co tady dělá bez Jestřába. Konečně dorazila ke svému cíli a zastavila se u hlavního vchodu, aby se rozhlédla. Byl to prostý, příjemně jednoduchý dům, postavený kousek dál od ulice na svém vlastním pozemku. Vysoká kamenná zeď obklopená zasněženým trávníkem měla nahoře kovové hroty a střepy skla. Vypadalo to docela impozantně až na to, že vysoká železná brána nebyla zamčená a nikdo ji nehlídal. O tom si bude muset s někým promluvit.
Zatlačila proti křídlům brány a vešla dovnitř. Několik kroků před ní stála socha bojovníka v životní velikosti vytesaná z mramoru v klasicky idealizovaném stylu populárním v posledním století. Bojovník držel meč a štít a byl vypracován do takových podrobností, jako jsou vystupující žíly na mohutných svalech. Rybářka si ji lhostejně změřila. Podobné sochy nebyly předmětem jejího zájmu. Jako malá holčička z nich mívala husí kůži.
Když procházela kolem bojovníka, ozvalo se hluboké zaskřípění, socha pomalu otočila hlavu a podívala se na ni. Rybářka uskočila s rukou na jílci meče. Pak strnula na místě a srdce jí bilo jako o závod, ale socha už se nehýbala. Rybářka se k ní začala pomalu blížit, až se jí nakonec váhavě dotkla prstem. Byla tvrdá a nepoddajná, jak už mramor bývá. Rybářka se zhluboka nadechla a začala pozpátku ustupovat, nespouštějíc přitom oči ze sochy. Patrně to byla součást bezpečnostního systému domu. Mohli ji varovat... Otočila se zády k mramorové postavě a pokračovala v cestě. Za sebou znovu uslyšela skřípavý zvuk, jako by ji socha sledovala pohledem. Rybářka se ovládla a neohlédla se, ale mimovolně zrychlila. Před ní i všude kolem, rozmístěny nepravidelně po trávníku, stály další podobné sochy hledící různými směry.
Jak se Rybářka blížila k domu, sníh jí hlasitě vrzal pod podrážkami bot. Teď, když měla čas si na tu myšlenku zvyknout, použití soch docela schvalovala. Bylo to jednoduché, ale účinné bezpečnostní zařízení, naprosto nenápadné, dokud nebylo aktivováno přítomností vetřelce. Nedokázala nepřemýšlet, jaké další překvapení zde asi kapitán ap Owen připravil. Podobné myšlenky se jí zrovna honily hlavou, když se před ní zdánlivě odnikud vynořil velký pes. Rybářka znehybněla a velký pes natáhl krk, podezíravě ji očichal a pak se rozplynul ve vzduchu. Rybářka užuž otevírala ústa, aby něco řekla, když tu se na stejném místě objevil jiný pes. Byl ještě větší než ten první, hlavu měl v úrovni jejího pasu. Očichal ji, zavrtěl ocasem a rovněž zmizel. Rybářka si uvědomila, že má ústa stále otevřená, a trochu zahanbeně je zavřela. Hlídací psi. Samozřejmě. Naprosto logické. Znovu vyrazila a zároveň se usilovně snažila vrátit svůj dech do normálu.
Konečně došla k masivním předním dveřím, zabušila na ně pěstí a pak použila železnou rohožku. Jestli se objeví ještě něco, budu se držet pravidla nejdřív udeř a potom se ptej. Dveře se otevřely takřka okamžitě, čímž se potvrdilo, že ji už delší dobu sledovali.
Muž v lokajském livreji vypadal poměrně přesvědčivě, a přestože ji přivítal sotva znatelnou úklonou a povzneseným výrazem v obličeji, na dveřníka byl příliš svalnatý. Když vstoupila do jasně osvětlené předsíně, zdvořile ustoupil stranou a pak za ní dveře zase zavřel. Zvuk klíče otáčeného v zámku následoval zvuk zatahování čtyř různých závor. Rybářka se usmála a trochu se uvolnila. Možná tady přece jen věděli, co dělají. Podala sluhovi svůj plášť, trpělivě počkala, až si vzpomene, kam ho má pověsit, a pak mu dovolila, aby ji zavedl do pracovny, kde už na ni čekal kapitán

David ap Owen.
Pracovna byla příliš velká, než aby mohla být útulná, ale byla vybavena vším pohodlím, které je možné si za peníze koupit. Kapitán ap Owen seděl za obrovským vyřezávaným psacím stolem a tiše hovořil s někým, kdo vypadal, že by mohl být skutečný sluha. Když Rybářka vešla, ap Owen na ni pohlédl, ale než sluhu propustil, dokončil rozhovor. Pak vstal, obešel psací stůl a s napřaženou rukou zamířil k Rybářce. Jeho stisk byl pevný, ale spěšný a pak se opřel o okraj stolu, aby si ji pořádně prohlédl. Rybářka udělala totéž.
Kapitán ap Owen měl něco přes třicet a byl trochu méně než průměrné výšky, což znamenalo, že musel zaklonit hlavu, aby se jí mohl dívat do očí. Na rozdíl od většiny mužů se nezdálo, že by mu to působilo rozpaky. Byl spíše podsaditý než svalnatý a jeho uniforma vypadala používaně, snad i obnošeně. Rybářka to schvalovala. Podle její zkušenosti měli členové Hlídky, kteří příliš dbali na svůj vzhled, tendenci odbývat svou práci. Ap Owen měl zářivě rudé vlasy a jasně zelené oči, což mu spolu s pihami po celém obličeji dodávalo zrádně mladistvého a dobrosrdečného vzhledu. Jeho uvolněný postoj kontrastoval se zamračeným obličejem a občasným tikem. I když setrvával v naprostém klidu, vzbuzoval dojem člověka, který je neustále ve střehu a čeká jen na útok, aby se vrhl do akce.
„Posaďte se, kapitáne Rybářko," řekl konečně. „Jsem rád, že jste přišla. Hodně jsem toho o vás slyšel."
„Všechno je to pravda," odpověděla Rybářka nenuceně. Přitáhla si židli bez ohledu na to, co to udělalo s kobercem, a elegantně se na ni posadila. Židle na první pohled vyhlížela jako rachitická starožitnost, ale byla mnohem pohodlnější, než vypadala. Ostře se podívala na ap Owena. „Mám to chápat tak, že jste slyšel i o nejnovějších událostech?"
„Samozřejmě," řekl ap Owen. „Nebýt vašich nedávných... potíží, nikdy bych vás nedostal do své skupiny. Nepodléhejte klamným představám, kapitáne, každý z nás, kdo tady jsme, včetně vás, mne i šesti delegátů, je poměrně snadno nahraditelný. Jestliže tyto rozhovory skončí úspěšně, dobře; pokud ne, nikomu nebudeme chybět. Prostě jen začnou znovu s novými delegáty. Pravděpodobnější však je, že než rozhovory skončí, budeme všichni po smrti. Venku je příliš mnoho lidí, kteří by nás z nejrůznějších politických důvodů rádi viděli mrtvé, a já jsem nedostal ani tolik mužů, abychom dokázali odrazit útok lehce vyzbrojených jeptišek. Bylo to tak nutné. Celá tato akce je ve znamení nenápadnosti a naděje, že bude přehlédnuta. Osobně si myslím, že to je vzhledem k počtu špionů a mluvků v tomto městě hloupý nápad, ale na můj názor se nikdo neptal. Podstata spočívá v tom, že pokud bude naše utajení porušeno, očekává se od nás, že položíme životy při ochraně delegátů, i když jsou - jak jsem už říkal - lehce nahraditelní. A k tomu také s největší pravděpodobností dojde."
„Vidím, že patříte k velitelům, kteří věří na dobrou povzbuzující řeč," ušklíbla se Rybářka. „To jste vždycky tak optimistický?"
Kapitán ap Owen jí úšklebek oplatil. „Rád bych, aby moji lidé věděli, do čeho jdou. Vlastně tohle měli dělat dobrovolníci, ale jelikož bychom jim nemohli dopředu říct, k čemu se mají dobrovolně přihlásit, nemělo by to nejspíš žádný význam. Kolik vám toho o zdejší situaci řekli?"
„Moc ne. Jenom že je po bezpečnostní stránce jen minimálně zajištěna a nemáme se spoléhat na posily."
„Tak nějak to skutečně je, i když to není celá pravda. Rozhovory neprobíhají v domě, ten je příliš zranitelný. Čaroděj Hlídky vytvořil dimenzionální kapsu, která je s domem propojena. Je tak dobře zamaskována, že byste mohla projít dům od sklepa po půdu, a nikdy byste dimenzionální bránu nenašla. Chytré, že?"
„Velice," odpověděla Rybářka opatrně. „Ale dimenzionální kapsy nejsou zrovna moc stabilní, že? Pokud jste skutečně slyšel o našem posledním případu, pak určitě chápete, že se do další dimenzionální kapsy nijak zvlášť nehrnu."
„Nemusíte se bát; jakmile je dimenze jednou vytvořena, je dokonale bezpečná. Ta Morganova se zhroutila jenom proto, že tak byla zamýšlena: jako past pro případ, že by byla odhalena. Zhroutila by se v každém případě. Morgan nechtěl, aby zůstaly nějaké důkazy, které by jej mohly usvědčit."
Rybářka se na něj překvapeně podívala. „Chcete říct, že to nebyla Jestřábova chyba? Proč to tedy velitel Glen tvrdil? Musel přece vědět... Zatraceně, musím hned mluvit s Jestřábem!"
Vyskočila ze židle, ale ap Owen se ani nehnul. „Posaďte se, kapitáne Rybářko. Nepůjdete nikam. Nikdo odsud neodejde, dokud rozhovory neskončí. Bezpečnost to vyžaduje. Musíte to pochopit."
„Nemůžete mi zabránit, abych odešla."
„Ne, asi nemůžu. Ale pokud odejdete, Glen vás bez váhání prohlásí za zběha a vydá na vás zatykač. Jak myslíte, že tohle pomůže Jestřábovi?"
Rybářka se na ap Owena zamračila, pak váhavě přikývla a znovu se posadila. „Tak proto mne sem Glen poslal, aby Jestřáb zůstal sám s pocitem viny. Je vždycky snadněji ovladatelný, když má pocit, že se nějak provinil. Glen chce, aby Jestřáb věřil, že je to všechno jeho vina, a proto bude chtít dostat Morgana za každou cenu. Čert aby ho vzal!"
Následovalo rozpačité ticho. Když Rybářka znovu promluvila, zněl její hlas velice klidně, mrazivě a nebezpečně. „Až tohle všechno skončí, budu si muset s tím zatraceným Glenem popovídat."
„Za předpokladu, že se odsud dostanete živá," opáčil ap Owen.
Rybářka se na něj ostře podívala. „Vy ale vážně dokážete člověka povzbudit, že?"
„Jsem jenom realista. Počkejte, až se setkáte s delegáty. Je to pěkný spolek podivínů, zvlášť zástupci Outremeru. Když sem dojeli, byli vzteklí jako psi. Zdá se, že sem cestovali sněhem a mrazem pět týdnů, a to bylo ještě před tím, než začaly skutečné vánice. Nechápu, proč je prostě neteleportovali."
„Takhle teleportace nefunguje," poučila ho Rybářka. „Už přemístit jedinou osobu na krátkou vzdálenost dá pořádnou práci. Na světě není čaroděj, který by dokázal přemístit tři lidi z jedné země do druhé. Navíc existuje tisíc a jedna věcí, které mohou při teleportaci selhat. Stačí posunout desetinnou čárku, a ocitnete se sto stop nad svým cílem. Nebo pod ním."
„Netušil jsem, že jste takový odborník," opáčil ap Owen suše.
Rybářka pokrčila rameny. „S cestováním tímto způsobem mám svoje zkušenosti."

„Vlastně je tohle počasí pro nás požehnání. Sněhové bouře zabraňují rušivým elementům z Outremeru, aby se sem dostaly. Musíme doufat, že vánice neskončí dříve než rozhovory."
„Možná by si měl někdo promluvit s městskými čaroději přes počasí."
„Nezapomínejte, že utajení je na prvním místě. Nesmíme udělat nic, co by připoutalo pozornost."
„Jistě. Dobře, povězte mi něco o delegátech. Kdo zastupuje Dolní království? Je to někdo, o kom jsem mohla slyšet?"
„Možná. Naši delegaci vede lord Regis. Jemu patří i dům, ve kterém teď jsme. Věk něco přes čtyřicet, starý havenský rod, dobrá pověst a impozantní minulost v armádě a diplomatickém sboru. Nemůžu ovšem říct, že bych si ho osobně oblíbil. Příliš často se směje a příliš dlouho vám při pozdravu svírá ruku. Rád plácá člověka po rameni a přitom se mu dívá přímo do očí. Takový ten typ bodrého chlapíka. Na můj vkus je příliš divoký, ale s ostatními delegáty se snáší vcelku dobře.
Pak je tady Jonathon Rook, který zastupuje sdružení kupců. Je mu čtyřicet let a je lépe vypolštářovaný než většina pohovek. Jó, náš Jonathon se rád dobře nají. Když jde o obchod, je ostrý jako připínáček, ale zbožňuje tituly. Regise dnes ráno, když jsme čekali na delegaci Outremeru, skoro umylordoval k smrti. Říká se, že se snaží dojednat šlechtickou partii pro svého nejstaršího, který je ještě hloupější než on.
A nakonec je tady major Patrik Comber. O něm už jste nejspíš slyšela. Vedl svůj oddíl do Rokle smrti, aby zachránil rotu svých mužů, kterou odřízla vojska Outremeru. Byl v přesile pět ku jednomu a zatočil s nimi poněkud krutým způsobem. Vybojoval si všechny možné medaile a jeho postup byl velice rychlý. Také při tom obětoval spoustu dobrých chlapů, ale o tom se pěvci většinou nezmiňují."
Rybářka se zašklebila. „Vypadá to, že si tady užijeme spoustu legrace. A co delegáti Outremeru? Jsou vám sympatičtější?"
„O mnoho ne. Vede je lord Nightingale. Celkem příjemný muž, ale raději bych se k němu neotáčel zády. Má studený pohled. Pak je tady William Gardener za kupce a major Guy de Tournay. O nich se toho mnoho říct nedá. Gardener se rád drží sklenky a mluví na můj vkus příliš hlasitě, zatímco de Tournay od chvíle, kdy sem přišel, sotva otevřel ústa."
Rybářka se zamyšleně zamračila. „Je zajímavé, že obě strany svěřily vedení lordům. Zástupci Aristokracie se obvykle nepovažují za lehce postradatelné. Zvlášť ne někdo tak významný, jako je lord Regis. A podle toho, co jsem slyšela, je major Comber v současné době něco jako národní hrdina. Zdá se, že vlády berou tyhle mírové rozhovory velice vážně."
„To je možné. V pohraničních šarvátkách už obě strany ztratily mnoho mužů i výzbroje a pomalu to začíná lézt do peněz. Víte, že vlády nerady přicházejí o peníze. Samozřejmě, ještě méně rády přicházejí o status quo, což je důvod, proč mírové rozhovory začaly teprve teď."
„Správně. Povězte mi, jaká bezpečnostní opatření jste zatím podnikli. Pokud na sebe nesmíme upozornit, moc toho na výběr nemáme, že?"
„V tom máte pravdu," odpověděl ap Owen ponuře. „Protože kdyby došlo ke skutečné krizi, nebudeme tu stejné moc platní. Těch mužů v civilu jste si venku určitě všimla, že? Překvapilo by mne, kdyby ne; všichni vědí, kdo jsou a co tam dělají. Naštěstí jsou jenom vějička. Naši skuteční lidé už tady strávili několik dnů, vytvořili si věrohodná maskování a splynuli s prostředím. Tohle místo jsme si nevybrali náhodou, víte? Jeho pozemek i přilehlé ulice jsou přehledné a není se tam kde ukrýt. Zařídili jsme to tak, že se nikdo nemůže přiblížit na sto yardů k domu, aniž bychom se o něm dozvěděli z tuctu různých zdrojů. A jelikož nemůžeme doufat, že by se nám podařilo odrazit ozbrojené síly, při první známce útoku nebo jen zamýšleného útoku prostě ustoupíme do dimenzionální kapsy a zavřeme ji za sebou.
Teoreticky bychom pak měli být v dokonalém bezpečí. Bez patřičných souřadnic se k nám nikdo nemůže dostat a ty zná jen několik málo zasvěcených, takže by stačilo počkat, až přijdou posily, a nebezpečí bude zažehnáno. Samozřejmě je tady možnost, že při první známce potíží uzavřou kapsu sami delegáti a nechají nás venku, abychom se s útočníky pobili navzájem. V tom případě si budeme muset vydělat své peníze tím těžším způsobem. Pochopila jste?"
Rybářka vážně přikývla. Jinými slovy, obyčejná strážní služba. Spousta nicneděláni a čekání, jestli k něčemu dojde, přestože všichni doufali, že nedojde k ničemu. V podobných případech Rybářka vážně uvažovala o prostých radostech práce u psacího stolu a bezpečí, které se pojí k papírování někde v teple. Samozřejmě, během jediného týdne by se unudila k smrti... Ale co, když nic jiného, alespoň tu dožene spánkový dluh. Dvojité směny posledních dnů z ní vysály většinu energie a pomáhat Jestřábovi zachraňovat lidi zasypané pod zbořeným domem ji takřka dorazilo. Cítila, že by klidně usnula přímo tady, na židli. Sama sebe přistihla, jak začíná ospale přepadávat, a rychle se vzpamatovala a narovnala se. Skoro si ani neuvědomovala, že se jí samy zavírají oči, a nechybělo mnoho, aby úplně odpadla. To by se u kapitána ap Owena skvěle uvedla! Rychle se na něj podívala, aby zjistila, jestli si něčeho všiml, ale byl příliš zaměstnán probíráním papírů na stole.
„Povězte mi něco o samotných rozhovorech," řekla honem, aby předvedla, že neztratila nit. „Postupují nějak?"
„Co já vím. Mne jenom najali, abych dohlédl na bezpečnost; nikdo se mi tu nesvěřuje. Dokonce nemám ani povolený vstup do dimenzionální kapsy, pokud k tomu nebudu vysloveně vyzván, a i když si delegáti občas na chvíli vyjdou ven, žádný z nich nejeví zájem si poklábosit. Pokud se mi podařilo zjistit, hlavním cílem je dohodnout se na pevné hranici a ukončit tak všechny spory, ke kterým zavdávají příčinu nejrůznější staré a nepřesné mapy. Jak Dolní království, tak Outremer při tom přijdou o některá území, takže si obě strany navzájem dohazují lukrativní obchody, které by pomohly těm druhým spolknout hořkou pilulku. Ať už to dopadne jakkoliv, spousta lidí z pohraničí se jednoho dne probudí a zjistí, že se z nich přes noc stali cizinci v cizí zemi. Ubožáci. Patrně budou nuceni platit dvojí daně."
Rybářka se zamračila. „Takové řešení by mohlo natropit spoustu zmatků v obchodních kruzích. Nic tak nedokáže rozjitřit city jako protekcionářství v obchodě."
„Správně," přisvědčil ap Owen. „A nezapomínejte, že na válce se dá vydělat hromada peněz, pokud máte ty správné

kontakty s armádou."
„Máte ještě nějaké špatné zprávy, o které byste se se mnou chtěl podělit?"
„Myslíte kromě politických extremistů, náboženských fanatiků a nájemných teroristů?"
„Zapomeňte, že jsem se ptala. Myslíte, že pokud rozhovory ztroskotají, povede to k válce?"
„Já nevím... V minulosti už vypukly války kvůli menším věcem. Dolní království tradičně dávají přednost činům před řečmi a Outremer je zatraceně citlivý na všechno, co považuje za věc cti. Nebyl bych nijak překvapen, kdyby k válce opravdu došlo, ale je třeba říct, že já na ní mám jistý nezadatelný zájem. Většinu života jsem prožil jako žoldnéř. K Hlídce jsem se dal jenom proto, že už jsem byl dlouho bez práce a došly mi peníze. Je to tak trochu ironie, že teď ochraňuju mírové delegace, které mají za úkol připravit mne o zaměstnání. Vy jste se už do nějaké války připletla, kapitáne Rybářko?"
„Jenom jednou," odpověděla Rybářka. „Před několika lety. Je to zvláštní, v té době bych dala všechno, co jsem na světě měla, abych byla někde jinde, v bezpečí. Ale teď, s odstupem času, mám dojem, že jsem nikdy nežila tak naplno jako tehdy. Když jsme bojovali, bylo v sázce úplně všechno, a cokoliv jsem dělala, mělo smysl, všechno bylo důležité. Ovšem nechtěla bych si to zopakovat ani za všechny peníze státního pokladu Dolních království. Viděla jsem příliš mnoho dobrých lidí umírat, příliš mnoho lidí, na kterých mi záleželo, jsem viděla raněných a zmrzačených."
„Vyhráli jste?"
„Ano a ne." Rybářka se unaveně usmála. „Myslím, že tak je to v každé válce. Naše strana nakonec vyhrála, ale celá země byla válkou zpustošená. Bude to trvat celé generace, než se z toho vzpamatuje. Vy už jste jako žoldnéř viděl hodně válek."
Ap Owen pokrčil rameny. „Víc, než bych si chtěl zapamatovat. Jedna válka byla jako druhá a po nějakém čase vám všechna tažení splynou v jedno. Nekonečné pochody, mizerné jídlo a ještě horší počasí. Čekání na rozkazy, které pořád nepřicházejí, pokaždé na nějakém bohy opuštěném místě uprostřed ničeho. A pak, vždycky když už má člověk nervy napjaté k prasknutí, to najednou propukne. Člověk si zvykne na krev, mouchy i na to, že vidí umírat svoje kamarády, a vždycky při tom může myslet na kořist. Kdybych dokázal nehrát v kostky a karty a držel se dál od děvek, mohl jsem být už tucetkrát bohatý. Zpočátku jsem válčil pro dobrou věc, ale to mi dlouho nevydrželo. To první, co se jako žoldnéř naučíte, je, že obě strany věří, že je jejich věc spravedlivá.
Proč jsem tedy strávil většinu mládí bojováním za cizince? Protože to umím. A protože - jak jste sama řekla - nikdy nežijete tak naplno, jako když jste právě ošidila smrt. Svým způsobem je ten pocit návykovější než kterákoliv droga."
Odmlčel se a usmál se na Rybářku. „Jste dobrý posluchač, Rybářko, víte to?"
Než mu něco mohla odpovědět, prsten na ap Owenově prstě začal blikat stříbrným světlem a starý voják rychle vyskočil. „To je signál delegátů: udělali si další přestávku. Zatím se držte stranou. Když bude vhodná příležitost, představím vás, ale nečekejte bůhvíjaký zájem. Pro ně jsme jenom najatí pomocníci."
Do pracovny vešli dva sluhové přivolaní nějakou neslyšitelnou výzvou a nesli stříbrné tácy naložené nejrůznějšími delikatesami, jaké Rybářka neviděla na trhu už několik týdnů. Ať už tyto rozhovory podporoval finančně kdokoliv, zjevně nebyl zvyklý na polovičatost. Sluhové položili tácy na hlavní stůl vedle karaf z broušeného skla s výběrem vín a zase bez jediného slova odešli. Rybářka si pomyslela, že tohle byli bezpochyby skuteční sluhové - když kvůli ničemu jinému, tak pro jejich přezíravý výraz.
Ap Owen stál před psacím stolem a díval se na protější stěnu. Rybářka sledovala směr jeho pohledu, ale nespatřila nic zajímavého. Zrovna se chystala položit mu v tom směru nějakou otázku, když tu se přímo před ní objevily dveře vznášející se ve vzduchu několik palců nad podlahou. Byly to obyčejné dřevěné dveře bez jakýchkoliv ozdob nebo řezeb, ale samotná jejich přítomnost byla poněkud znepokojující. Čišel z nich chlad, jako by do místnosti zavanul studený vzduch. Rybářka sáhla po meči, a když se dveře začaly otevírat, musela se násilím ovládnout, aby netasila.
Ze dveří vyšli delegáti, kteří mezi sebou klidně klábosili, a zamířili rovnou k připravenému jídlu a pití, aniž by ap Owenovi a Rybářce věnovali jediný pohled. Dveře se za nimi tiše zavřely a pak zmizely. Rybářka konečně pustila meč. Ap Owen přistoupil blíže k ní a tichým hlasem jí představil jednotlivé delegáty jménem. Rybářka si je začala prohlížet, diskrétně, aby nepůsobila příliš vtíravě.
Lord Regis z Havenu se honosil průměrnou výškou i váhou a na muže po padesátce byl překvapivě zachovalý. Měl tmavé, pronikavé oči a na tváři s pečlivě přistřiženým vousem měl úsměv. Když mluvil, živě gestikuloval a často přikyvoval, když poslouchal. Lord Nightingale z Outremeru byl o dvacet let mladší, o šest palců vyšší a svalnatý tím solidním, neokázalým způsobem, který naznačoval, že pravidelně zvedal těžká břemena. Což bylo poněkud neobvyklé. Pokud se většiny Aristokracie týkalo, silová cvičení byla něco, co příslušelo nižším třídám. Šlechta se cvičila jen v šermu nebo ve sváděni. Obvykle v obojím a jedno pak vedlo přirozeným vývojem věcí k druhému. Na druhé straně Nightingale vypadal na to, že by klidně zvedl Regise jednou rukou a druhou ho roztrhl vedví. Pokud si to Regis uvědomoval, nedával nijak najevo, že by ho to trápilo.
Oba obchodníci, Rook a Gardener, spolu hovořili docela přátelsky, usmívali se a smáli a při tom si vybírali z mimosezónních lahůdek na podnosech. Rybářce se žaludek hlady svíral, ale přinutila se soustředit pozornost výhradně na oba kupce. William Gardener z Outremeru měl něco přes čtyřicet, měl povislý knír a vlasy už mu začínaly řídnout. Hubený byl jako hrábě, ale nosil šaty střižené podle poslední módy s nenucenou elegancí. Jonathon Rook byl zhruba stejně starý a stejně dobře oblečený, ale měl postavu, která by se dala zdvořile popsat jako statná. Ruce mu táhly k zemi zlaté prsteny a drahému jídlu, kterým se cpal, vůbec nevěnoval pozornost. Rybářka se nenápadně přisunula blíž, aby mohla vyslechnout jejich konverzaci. Oba ji okázale ignorovali a to jí naprosto vyhovovalo. Brzy pochopila, že oba obchodníci zastávají shodný názor, že v každé válce prodělávají, a proto byli pro mír prakticky za jakoukoliv cenu. Také bylo zřejmé, že dosáhnout ho nebude snadné.
Major Comber a major de Tournay stáli poněkud stranou ostatních, tiše spolu hovořili a jen tu a tam něco málo snědli.

Oba už se věkem blížili ke čtyřicítce, měli nakrátko sestřižené vlasy a ponurý výraz ve tváři. Svoje uniformy vyměnili za běžné šaty a Rybářka se nedokázala rozhodnout, který z majorů se v nich cítí nepohodlněji. Když se k nim pokusila přiblížit, nevraživě se na ni podívali, a tak nemohla vyslechnout, o čem si povídali. Bylo však zjevné, že ani jeden není spokojen s tím, jak se rozhovory vyvíjejí, což znamenalo, že ani jedna strana zatím nezískala výraznou výhodu.
Po určité době všichni odložili talíře a odvrátili se od stolu. Kapitán ap Owen hlasitě zakašlal, zakašlal ještě jednou, až na sebe soustředil pozornost všech, a pak jim představil Rybářku. Rybářka se zdvořile uklonila a každému z mužů kývla na pozdrav. Lord Regis se na ni chladně usmál.
„Dobře, že jste s námi, kapitáne. Vaše pověst se donesla až k nám."
„Nesmíte věřit všemu, co se říká," prohodila Rybářka. „Jenom tomu nejhoršímu."
Regis se zdvořile usmál. „Váš parťák, kapitán Jestřáb, tady není?"
„Bohužel, v současnosti pracuje na vlastním případu a nemohl se uvolnit. Ale nedělejte si starosti, mylorde. V našich rukou jste v bezpečí."
„O tom jsem ani na okamžik nepochyboval."
„Věřím, že omluvíte mou nezdvořilost," řekl lord Nightingale s pohledem upřeným pouze na lorda Regise, „ale čas je neúprosný. Možná byste mohli v tomto rozhovoru pokračovat někdy jindy..."
„Samozřejmě," odpověděl Regis.
Zdvořile se uklonil Rybářce a ap Owenovi, pak se obrátil k protější zdi. Znovu se objevily dveře a naprosto bezhlučně se otevřely. Rybářka se zachvěla. Pokusila se podívat, co leží za dveřmi, ale uviděla pouze neproniknutelnou temnotu. Delegáti vyšli ven, dveře se za nimi zase zavřely a zmizely. Rybářka klesla na židli a natáhla si nohy. Už teď ji bylo jasné, že tohle bude dlouhý a těžký úkol. Zamyšleně se podívala na jídlo, které zůstalo ležet na stole, ale neměla dost sil, aby si pro ně došla. Doufala, že ať už je Jestřáb kdekoliv, bere to s klidem, ale příliš tomu nevěřila. Když na něj nemohla dohlédnout, dalo se jen těžko předpovědět, co udělá.

4 VĚC DŮVĚRY

Jestřáb vedl kapitána Burnse přímo do prohnilého srdce Severního okrsku. Ulice byly čím dál užší, ucpané špinavým sněhem a břečkou, a davy lidí se před oběma členy Hlídky rozestupovaly, aniž se na ně kdo přímo podíval. I tak postupovali velice pomalu a Jestřáb měl co dělat, aby zkrotil svou netrpělivost. Tlak ze všech stran rychle narůstal a on dobře věděl, že jediný způsob, jak se s tím vypořádat, je zůstat klidný a ovládat se. Jeho nepřátelé by viděli velice rádi, kdyby začal útočit slepě kolem sebe a minul skutečné cíle. Kromě toho nechtěl vystrašit Burnse. Přes to všechno za Jestřábovou klidnou, netečnou tváří přeskakovaly myšlenky od jednoho problému k druhému v marné snaze najít odpovědi, které mu zatím unikaly. Superšakal byl někde tady venku a chystal se zaplavit město vlnou krvavého násilí a smrti. Také Morgan byl někde nedaleko, ukrýval se v bezpečí a připravoval smrt pro všechny, kdo znali tajemství jeho nové drogy. Nemluvě o Kladivovi, šéfovi gangu z Ďáblova sváru, a vendettě, jíž Jestřábovi hrozil.
Ovšem na nemocničním lůžku ve Sváru stále ležela v kómatu malá holčička, kterou Jestřáb zachránil zpod sutin. V tuto chvíli lékaři ještě ani nevěděli, jestli se vůbec probere k vědomí.
Navíc, Hlídka chtěla za pokaženou akci jeho kůži a jeho a Isobel rozdělili. To všechno byly věci, nad kterými nešlo jen tak mávnout rukou. Najednou si Jestřáb uvědomil, že k němu Burns mluví, a rychle vzhlédl.
„Promiň. Co jsi říkal?"
„Ptal jsem se," zopakoval Burns trpělivě, „jestli je to tady vždycky tak zlé. Jistě, slyšel jsem různé historky, ale teď vidím, že tohle místo je skutečně nechutné."
Jestřáb se rozhlédl po zanedbaných, špinavých domech a lidech pohybujících se ve všepronikající atmosféře násilí a zoufalství, jež halila Severní okrsek jako mlha. Jestřáb, který zde pracoval už pět let, dávno přestal v zájmu svého duševního zdraví okolní bídu a utrpení z velké části vnímat, ale docela chápal, jak asi musí připadat cizinci. Haven bylo temné město, kam se člověk podíval, ale Severní okrsek byl tak temný, že nakonec dokázal uhasit světýlko v duši kteréhokoliv člověka. Jestřáb si uvědomil, že Burns stále čeká na jeho odpověď, a pokrčil rameny.
„Dneska je tu alespoň klid. Sníh a mráz zahnal většinu lidí z ulic, dokonce i žebráky, a ti, kteří jsou venku, se nikde nezdrží dost dlouho, aby začali dělat potíže. Ale můžeš se vsadit, že zrovna v této chvíli někde někdo začal rvačku nebo někoho bezdůvodně bodl dýkou do zad. Tady dochází k spoustě zločinů, jaké bys čekal v chudinské čtvrti, ale násilí je tady všudypřítomné a věčné. V Severním okrsku je každý každému nepřítelem, každý se bojí, že mu jeho bližní ukradou to málo, co ještě má, a většinou se v tom nemýlí. Najdeš tu málo lásky a útěchy, Burnsi, a ještě méně naděje. A to jediné, co místní nenávidí víc než sebe navzájem, jsou cizinci. Jako my dva."
„Jak tady vůbec můžeš pracovat?" zeptal se Burns. „Já bych se zbláznil do týdne."
Jestřáb pokrčil rameny. „Už jsem zažil horší místa. Člověk se prostě musí pokusit zlepšit to, kde může. Jak ses sem dostal ty, ze Západního okrsku?"
„Doughty a já jsme zaskočili za strážníky, kteří onemocněli chřipkou. Když jsem se tenkrát dozvěděl, že máme sloužit tady, vážně jsem uvažoval, že se taky hodím nemocný, ale to už bylo samozřejmě příliš pozdě. Doughtymu to nevadilo. Jemu nevadilo skoro nic."
„Toho, co se stalo tvému parťákovi, je mi líto," řekl Jestřáb.
„Jo. Víš, měl manželku. Už tři roky spolu nežili, ale... Někdo jí to bude muset říct. Měl bych to nejspíš udělat já, jenže ona mě nikdy neměla ráda."
Chvíli kráčeli mlčky a nedívali se jeden na druhého.
„Tak jaký máš plán?" zeptal se Burns náhle. „Míříme někam konkrétně?"
„Myslel jsem, že bychom mohli začít s Kraťasem Tomem," odpověděl Jestřáb. „Má pěkný distribuční podniček v

Carlisleově ulici. Pokud to sype, doručí cokoliv komukoliv. Není největší, ale určitě je ze všech nejzavedenější. Vsadil bych se, že pokud superšakal nedistribuje sám, ví zatraceně dobře, kdo se toho ujal."
„Řekne nám to? To jste spolu tak zadobře?"
Jestřáb se podíval na Burnse. „Tohle je Severní okrsek, tady s Hlídkou nikdo dobrovolně nepromluví. Pro ně jsme nepřátelé, ti, kteří je tu násilím drží. Většina lidí by udělala všechno, aby se odsud dostala. Okradli by kohokoliv a před vraždou by nezaváhali ani na chvíli. Jediné, co je zajímá, je naděje, že se dostanou k balíku a budou odsud moci vypadnout někam jinam. S takovými lidmi se nedohodneš. Kraťas Tom bude mluvit, protože ví, co by se mu stalo, kdyby nemluvil."
Burns se podíval na Jestřába, obličej bez výrazu. „Já tyhle silácké praktiky neschvaluju. Nosím uniformu, abych lidem pomáhal, ne abych je tyranizoval."
„Strávil jsi příliš mnoho času v Západním okrsku, Burnsi. Tam lidé pořád ještě předstírají, že žijí v civilizovaném městě. Tady v Severním okrsku tě bez nejmenších výčitek svědomí zabijí pro drobné, co máš po kapsách, nebo jenom kvůli botám. Jediné, co jim brání, aby si to se mnou vyřídili, je vědomí, že bych je zabil, kdyby jen pomysleli na to, že proti mně pozvednou ruku. Kdybych neustále nedával najevo, že jsem nebezpečnější než oni, bylo by po mně dřív, než bys řekl švec. Podívej se... kdysi jsem přemýšlel stejně jako teď ty. I tady žijí dobří lidé, stejně jako všude, a já jsem dělal co bylo v mých silách, abych jim pomáhal a chránil je. Dělal jsem to, i když to znamenalo trochu si přizpůsobit zákon nebo ho překročit. Ale moje práce v podstatě spočívá ve vynucování zákona. Za každou cenu."
„To, že patříme k Hlídce, nám ještě nedává právo někoho bít jen proto, že by mohl mít informaci, která je pro nás užitečná. Existuje zákonný postup, jak takové věci řešit."
Jestřáb si povzdechl. „Já vím. Taky jsem četl prováděcí předpis. Jenomže zákonný postup vyžaduje čas, a pokud vím, superšakal už se šíří městem. Kdybych věděl, že se tím zastaví distribuce drogy, pohrozil bych Kraťasi Tomovi vězením nebo bych ho rovnou odvlekl na velitelství a strčil bych ho do cely, dokud by se všechno nevyřešilo. Jenomže jej nemůžu zavřít na dlouho a on to ví. Nemám čas hrát si na hodného hošánka, a po pravdě řečeno, ani na to nemám náladu. Je to můj způsob práce, vybral jsem si ho. Nikdy jsem nezkřivil vlas na hlavě nevinnému ani jsem nezabil nikoho, kdo si to nezasloužil."
„Jak to můžeš tak jistě vědět? Jak můžeš vědět, že jsi nešťastnou náhodou nezabil nevinného člověka? Mrtvý už se nemůže bránit proti obvinění. My jsme kapitáni Městské hlídky, Jestřábe - nejsme soudci, porota ani popravčí."
„Dělám to tak, jak to funguje," odpověděl Jestřáb prostě. „Až začnou hrát lidé ze Severního okrsku podle pravidel, udělám to i já. Podívej se, na celý Severní okrsek má Hlídka jen čtyři kapitány a tucet strážníků. Nemůžeme být všude najednou, takže za nás musí zaskakovat naše pověst. Tohle je velký rajón, Burnsi, a prohnilý až na dřeň. Jediné, v co tady můžeme doufat, je udržení dosavadního stavu. Mně je jedno, jestli schvaluješ moje metody, nebo ne; prostě mi hlídej záda a nepleť se mi pod nohy. To jediné, na čem teď záleží, je zastavit Morgana a tu jeho mizernou drogu."
Burns pomalu přikývl. „Samozřejmě. Pokud najdeš superšakal, upevníš si pozici a přestane se mluvit o tvém suspendování."
Jestřáb se na něj chladně podíval. „Pokud si myslíš, že to dělám proto, tak o mně vůbec nic nevíš."
„Promiň. Samozřejmě máš pravdu. Jestřábe, můžu se tě na něco zeptat? Je to soukromé..."
„Nevím. Možná. O co jde?"
„Jak jsi přišel o oko?"
„Jo, tohle. Vsadil jsem se o ně."

Příbytek Kraťase Torna byla jen trochu zvelebená kůlna přistavěná ke stěně starého zchátralého skladiště na Carlisleově ulici. Sama ulice byla od jednoho svého konce k druhému proměněná v tržiště, kterým se neustále prodíraly davy lidi. Ošuntělé, ubohé stánky se mačkaly jeden na druhý a trhovci, kteří v nich prodávali, hlasitě a bez přestání vychvalovali své zboží. Většina z nich byla až po uši zabalená v tlustých kožiších, ale nezdálo se, že by je to nějak zpomalilo. Někteří doslova poskakovali na místě ve snaze dokázat potenciálním zákazníkům, jak skvělé a úžasně obdivuhodné je to, co prodávají. Jestřáb přelétl několik stánků pohledem, ale nic jej nezaujalo. Ovšem teď, když byly havenské doky kvůli zimním bouřím zavřené, začalo být všechno vzácné a zákazníci neodmítali ani vyložený šunt. Pach kolem stánků s jídlem byl vskutku odpuzující a na Burnsově obličeji se střídaly nejrůznější grimasy, zatímco se spolu s Jestřábem pomalu prodíral mezi zákazníky. V takové tlačenici jim volný průchod nemohly zajistit ani jejich uniformy kapitánů Hlídky.
Kůlna Kraťase Toma se tyčila před nimi a vyhlížela tím nejistěji, čím více se k ní blížili. Vypadala, jako by ji za babku stloukl ve spěchu stavitel, snažící se předat dílo dřív, než jej dohoní jeho pověst. Stěny nebyly rovné, dřevo bylo nahnilé a sukovité, rámy dveří a oken byly všechno, jen ne pravoúhlé. Byl to zkrátka šlendrián i na poměry Severního okrsku. Na druhé straně nájemné asi nebylo vysoké a to bylo pro lidi jako Kraťas Tom nejdůležitější kritérium.
Před hlavním vchodem stáli s rukama založenýma na prsou dva hromotluci v ovčích kožešinách, kteří kolem sebe vrhali nevraživé pohledy. Jestřáb přistoupil k tomu vlevo a srazil ho ranou pěsti. Druhý hromotluk překvapeně zařval a začal rozkládat ruce. Jestřáb ho kopl do kolena, počkal, až se zlomí v pase, a pak jej udeřil topůrkem sekery. Nikdo z okolního davu mu nevěnoval sebemenší pozornost. Nebyla to jejich věc. Burns se podíval na Jestřába.
„Bylo to skutečně nutné?"
„Ano," přisvědčil Jestřáb. „Bez boje by nás dovnitř nepustili, a kdybych jim dal šanci tasit meče, někdo by došel vážné úhony. Nejspíš oni, ale člověk nikdy neví. Teď pojď za mnou, hlídej mi záda a mluvení nech na mně. A snaž se alespoň vypadat zlověstně."
Překročil ležícího muže v bezvědomí, otevřel dveře a vešel s Burnsem těsně za patami. Uvnitř vládla překvapivě čistota a pořádek. Za stoly uspořádanými ve dvou řadách seděli úředníci, probírali se papíry a činili si pečlivě poznámky do

účetních knih. Jeden z úředníků křikl, aby zavřeli ty zatracené dveře, protože dovnitř táhne, a Burns jej rychle poslechl. Jestřáb se na něj ostře podíval a zavrtěl hlavou. Tady nebyli v Západním okrsku. Pak se podíval zpátky na úředníky, kteří si konečně uvědomili, kdo přišel. Jeden z nich začal otevírat ústa, aby zavolal na poplach.
„Nedělej to," řekl Jestřáb.
Úředník se podíval na sekeru v Jestřábově ruce, zapřemýšlel a ústa zase zavřel.
„Hodnej," pochválil ho Jestřáb. Rozhlédl se a úředníci se začali za svými stoly bázlivě krčit. Jestřáb se mrazivě usmál. „Můj parťák a já teď půjdeme nahoru a popovídáme si s Kraťasem Tomem. Vy pokračujte v práci, jako by se nic nedělo. A mimochodem, kdyby nás někdo chtěl nahoře rušit, hrozně by mě to rozzlobilo. Je vám to jasné?"
Všichni úředníci začali rychle přikyvovat a tvářit se, jako by je něco takového nikdy ani nenapadlo. Jestřáb a Burns prošli pomalu mezi stoly směrem ke schodišti v zadní části místnosti. Burns sledoval koutkem oka tváře úředníků. Nyní už všichni Jestřába poznali a v obličejích měli výraz nelíčeného strachu smíšeného s úctou. Burns se zamyšleně zamračil. Slyšel historky o Jestřábovi - každý je slyšel - ale nikdy jim doopravdy nevěřil. Až dosud.
Kraťase Toma našli v jeho kanceláři nad schody. Měl to tam docela hezké, čisté a skoro útulné - tlusté koberce na zemi, pohodlný nábytek a na stěnách vkusné akvarelové krajinky. Když vešli dovnitř, Kraťas Tom vzhlédl a brada mu poklesla. Jak už napovídalo jeho jméno, byl to trpaslík s pahýlovitýma rukama a nohama a s velkou hlavou. Oblečený byl podle poslední módy a zejména svému krejčímu mohl děkovat za to, že nevypadal o nic směšněji než kdokoliv jiný. Seděl za běžně velkým psacím stolem na vyřezávané židli, a když oba kapitáni vstoupili, trochu se odsunul a sáhl po zásuvce.
„To bych nedělal," poznamenal Jestřáb. „Opravdu ne."
Kraťas Tom ponuře přikývl a odtáhl ruku od zásuvky. „Kapitán Jestřáb. Jsem rád, že vás opět vidím. To je skutečně skvělé. Co chcete?"
„Jen si trochu poklábosit," odpověděl Jestřáb. „Mám problém a myslím, že bys mi ho mohl pomoct vyřešit."
„Já jsem čistý," namítl Kraťas Tom okamžitě. „Na sto procent. V poslední době se striktně držím zákona."
„Samozřejmě, že ano," řekl Jestřáb. „Proto by ti ani nevadilo, kdybych s sebou přivedl daňové kontrolory, aby ti prohlédli doklady, že?"
Kraťas Tom si zhluboka povzdechl. „Co pro vás můžu udělat, kapitáne?"
„Morgan vlastní menší horu drogy, kterou potřebuje rychle rozdistribuovat."
„Mě nekontaktoval. Přísahám, že ne!"
„Já vím, že ne. Na tohle nejsi dost velký. Ale můžeš mi říct pár jmen. Morgan musel všechno zařizovat narychlo, takže něco muselo prosáknout."
„Už jsem o vašem zásahu na Morgana slyšel," odpověděl Kraťas Tom opatrně, „a nemůžu si dovolit nechat se do toho zatáhnout. Jsem jenom drobný obchodník a nakupuju a prodávám věci, které opravdu velkým hochům nestojí za námahu. Dokud budu vědět, kde je moje místo, nikdo mi nebude dělat potíže. Ale jestli si teď pustím hubu na špacír, Morgan mi sem pošle své gorily a ty mě umlčí navždy. Musíte to zkusit někde jinde."
„Jestli se mi nepodaří zastavit distribuci té drogy, zahynou zbytečně tisíce lidí."
„To není můj problém."
Jestřáb zvedl sekeru nad hlavu a jediným rychlým, prudkým pohybem ťal dolů. Břit sekery projel leštěnou deskou Tomova psacího stolu a přeťal ji na dva kusy. Jestřáb opět pozvedl sekeru a vší silou sekl znovu do stolu. Třísky se rozletěly na všechny strany a papíry kroužily vzduchem jako ranění ptáci. Kraťas Tom seděl velice tiše a díval se, jak se jeho stůl mění v palivové dříví. Pak vzhlédl a upřel pohled na Jestřába, který stál před ním se sekerou v obou rukou.
„Na druhé straně," řekl Kraťas Tom velice zdvořile, „vždycky rád pomohu silám zákona a pořádku."
Pak Jestřábovi nadiktoval čtyři jména a adresy, které si kapitán Hlídky poznamenal, poděkoval kývnutím a vyšel z kanceláře. Burns se naposledy podíval na Kraťase Toma smutně zkoumajícího to, co zbylo z jeho krásného psacího stolu, a spěchal za ním. Oba prošli mezi řadami stolů, kde se úředníci tiše skláněli nad svou prací a dávali si dobrý pozor, aby ani na okamžik nezvedli oči od papírů. Vyšli znovu na ulici. Burns zamrkal, když se do něj po teplu kanceláře znovu zakousl mráz. O něco zakopl, a když se podíval dolů, viděl dva bezvědomé hlídače, kteří ještě pořád leželi na zemi, kam je Jestřáb srazil. Až na to, že teď byli úplně nazí, okradení o všechno, co měli u sebe. Jejich pokožka nabývala velice nezdravého namodralého odstínu blížícího se barvě špinavě šedého sněhu. Jestřáb se zasmál.
„Tak tohle je Severní okrsek!"
„Nemůžeme je tady takhle nechat," namítl Burns. „Vždyť umrznou."
„Jo, já vím. Pomoz mi, odtáhneme je do kanceláře. Kraťas Tom se o ně postará. Ale měl by ses z toho poučit, Burnsi. Nikdy neukazuj Severnímu okrsku svoje slabiny, jinak skončíš jako ti dva. Klidně se s tebou vsadím, že by se tady nenašel jediný člověk, který by jim pomohl. Prostě by je tu nechali zmrznout. V Severním okrsku se lidé učí ve velice raném věku, aby se starali za všech okolností jenom o sebe."
„Ty ses to tady naučil taky?" otázal se Burns.
Jestřáb se na něj podíval a Burns náhle pocítil silné nutkání se před pohledem jeho jediného chladného oka odvrátit. Když Jestřáb konečně promluvil, zněl jeho hlas klidně a neuspěchaně.
„Myslím, že bychom spolu začali vycházet podstatně lépe, kdyby ses přestal chovat jako postava z mravoučné knížky. Vůbec nechápu, jak se ti podařilo tak dlouho v Havenu přežít; jediné vysvětlení je, že se Západní okrsek od chvíle, kdy jsem tam byl naposledy, hodně zcivilizoval.
Podívej se, Burnsi, ujasněme si to jednou provždy. Jsem jen tak krutý, jak je to nutné pro mou práci. Násilí mi nepřináší žádné potěšení, ale jestliže jsem přesvědčen, že je nutné, nevyhýbám se mu. A nevšiml jsem si, že by ses nějak držel zpátky, když jsme v Morganově výrobně bojovali o své životy."
„To bylo něco jiného!"

„Ne, nebylo. Tady v Severním okrsku vedeme válku proti nejhorším a nejzkaženějším čubčím synům, které tohle město zplodilo, a prohráváme. Za každého lumpa, kterého odstraníme, už se na jeho místo tlačí deset dalších. Jediné uspokojení, které nám naše práce přináší, je vědomí, že bez nás by to tady vypadalo ještě hůř. Takže se ptám: mám od spolupráce s tebou čekat nějaké další potíže?"
„Ne," odpověděl Burns. „Vyjádřil ses velice jasně." „Dobře. Teď mi pomoz odtáhnout ty dva kolohnáty dovnitř, než jim umrznou koule."

Zjistit, že žádný z distributorů o Morganově superšakalu nic neví, nevyžadovalo příliš mnoho času. Všichni tvrdili, že se Morgan po propuštění ze zajišťovací vazby uklidil do ústraní a od té doby o něm nikdo neslyšel. Jestřáb na ně vyzkoušel všechny svoje nejvýhrůžnější pohledy, ale i přesto na svých slovech lpěli tak vytrvale, že se nakonec rozhodl jim uvěřit. Nyní stáli Jestřáb s Burnsem na ulici před skladištěm posledního distributora a zamyšleně se dívali jeden na druhého.
„Možná si Morgan založil vlastní distribuční síť," nadhodil Burns.
„Ne," odpověděl Jestřáb. „Kdyby ji měl, doslechl bych se o ní."
„O superšakalu jsi taky nevěděl."
„To je něco jiného."
„Proč?"
„Drogu může vyrábět a zajišťovat relativně málo lidí ukrytých v dimenzionální kapse. Nový distribuční systém by naopak vyžadoval velké množství lidí a někdo z nich by určitě promluvil. Ne, Morgan musí použít služeb některého ze stávajících distributorů. Možná někoho, kdo se normálně nezabývá drogami, ale má pro to ty správné kontakty."
„Možná." Burns si přitáhl plášť těsněji kolem ramen a zadupal nohama ve sněhu. „Tak jaký bude náš další krok?"
„Půjdeme si promluvit s jedním člověkem, který by mohl vědět, co Morgan chystá. Ví o všem, co se v Severním okrsku šustne, protože k ničemu nedojde bez jeho svolení. Samotný velký šéf: Svatý Kryštof."
Burns se na něj ostře podíval. „Tak moment, Jestřábe, o Svatém Kryštofovi jsem slyšel dokonce i já. Bere podíly z každého zločinu, ke kterému v Havenu dojde. Říká se o něm, že poroučí tuctu soudců a stejnému množství radních. Nemluvě o soukromé armádě čtyř set mužů a jeho pevnosti, která je chráněna lépe než velitelství Hlídky. Nikdy se k němu nedostaneme, a i kdyby se nám to nějakým zázrakem povedlo, patrně nás dá hned zabít. Pomalu a velice bolestivě."
„Uklidni se," opáčil Jestřáb pobaveně. „K jeho sídlu se ani nepřiblížíme."
„Díky bohům za to."
„Mám lepší nápad."
Burns se na něj podezíravě zadíval. „Pokud to znamená vtrhnout tam, kde pracuje, a roztřískat mu stůl, pak tě v tom nejspíš nechám samotného. Svatý Kryštof je jediný člověk ze Severního okrsku, který má ještě horší pověst než ty."
„Už jsi skončil?" otázal se Jestřáb.
„Přijde na to," odpověděl Burns ponuře. „Zasvěť mě do svého nápadu."
„Svatý Kryštof chodí každý den ve stejnou hodinu do lázní a sauny na jedno diskrétní místo nedaleko odsud. Je to tam sice hlídané, ale existuje způsob, jak se dostat dovnitř, aniž by se o tom dozvědělo příliš mnoho lidí. Jednou jsem majiteli prokázal službičku."
„A v kterou že hodinu navštěvuje Svatý Kryštof lázně?" zeptal se Burns.
„Asi tak touhle dobou."
Burns nevesele přikývl. „Myslel jsem si to. Uvažoval jsi o tom od samého začátku, že ano?"
Jestřáb se ušklíbl. „Drž se mě, Burnsi. Já vím, co dělám."
Burns se na něj jen podíval.

Soukromé lázně byly v malém a nenápadném domku v postranní uličce, v překvapivě klidné a opuštěné oblasti na samém okraji Severního okrsku. Mimo hlavní obchodní ruch zůstala zejména proto, že ji místní úspěšní zločinci využívali k vlastnímu odpočinku a všichni ostatní měli dost rozumu, aby se drželi stranou. Všichni, kromě Jestřába. Rázně prošel uličkou a vklouzl do lázní dveřmi označenými tabulkou ‚Jen pro personál'. Burns pospíchal za ním a rychle za sebou zavřel dveře. Srdce mu bušilo nezvykle rychle. Jestřáb se kolem sebe rozhlédl, aby se zorientoval, pak sebejistě zamířil do labyrintu chodeb, do kterých by se Burns bez mapy a kompasu nikdy neodvážil pustit. Tu a tam potkali některého z členů personálu, ale Jestřáb vždycky jen kývl na pozdrav, jak by měl plné právo tady být, a zřízenci si dál šli po svých. Burns byl stále nervóznější a brzy se začal shánět po morální podpoře.
„Jsi si jistý, že víš, co děláš?" zeptal se šeptem.
„Měl by ses naučit důvěřovat mi, Burnsi," odpověděl mu Jestřáb skoro vesele. „Tuhle cestu mi ukázal sám majitel. Svatého Kryštofa najdeme v kabince sedmnáct na konci této chodby. Za předpokladu, že nezměnil svoje zvyky."
„A jestli je změnil?"
„Pak prostě projdeme jednu chodbu za druhou a otevřeme každé dveře, dokud jej nenajdeme."
Burns si s hrůzou uvědomil, že si Jestřáb nedělá legraci. Představil si, kolik velkých zvířat havenského podsvětí teď odpočívá za zavřenými dveřmi kolem nich, a suše polkl. Pokusil se vybavit si, kudy by prchal, kdyby se něco strhlo, a zjistil, že je v bludišti chodeb beznadějně ztracen, což mu na náladě nepřidalo.
Kabinka sedmnáct vypadala stejně jako všechny ostatní - obyčejné dřevěné dveře se zlatou ozdobnou číslicí. Jestřáb přiložil ucho ke dveřím a chvíli poslouchal, pak o krok ustoupil a vytáhl sekeru, která mu visela u boku. Jediným prudkým pohybem dveře rozkopl, vtrhl do párou zaplněné sauny a zůstal stát zády opřený o otevřené dveře. Burns se rozhlédl po chodbě pro případ, že by byl nablízku někdo z personálu. Jak teplota klesala, pára rychle mizela a zakrátko

uviděli Svatého Kryštofa, který seděl na opačné straně místnosti obklopený dvanácti svalnatými osobními strážkyněmi, oděnými pouze do opasků s meči.
Když strážkyně uviděly uniformy Hlídky, vyskočily a chopily se mečů. Burnsovi ruka sama vyletěla k meči, ale zároveň si uvědomil, že tasit ho by jim příliš nepomohlo. Jejich jedinou nadějí bylo, že Jestřáb situaci zvládne. Proto jen vypnul prsa, zvednul bradu a předvedl se strážkyním v té nejimpozantnější póze. Pokud na ně nějak zapůsobil, podařilo se jim to velice úspěšně skrýt. Pak se Svatý Kryštof pohnul na své lavici a veškerá pozornost se rázem soustředila na něj. Pokynul strážkyním, které okamžitě odložily meče, posadily se a přestaly se o dva kapitány Hlídky zajímat. Burns zamrkal. Nemohlo by ho víc překvapit, ani kdyby na něj najednou začaly hovořit cizími jazyky.
Svatý Kryštof byl velký muž více než jen v jednom slova smyslu. Ačkoliv už se osobně neangažoval v žádných nezákonných obchodech, všichni ostatní darebáci ve městě ho ctili a odváděli mu daně. Finančně podpořil velké množství operací a ještě více jich vymyslel, ale nikdy na sebe nevzal sebemenší riziko. Vedl svou organizaci s brutální účinností a měl pověst jednoho z nejbohatších mužů Havenu, pokud ne celých Dolních království. Kdysi měl obchodního společníka. Co se s ním stalo, nikdo nevěděl. Ptát se na to se všeobecně nepovažovalo za prozíravé.
Sám Svatý Kryštof byl přes šest stop vysoký a říkalo se o něm, že váží tři sta padesát liber. Když seděl, vypadal skoro stejně široký, jako byl vysoký, hora lesklého bílého masa pokrytého potůčky potu. Povídalo se, že pod vším tím sádlem má pozoruhodně silné svaly a Burns tomu věřil. Dokonce i když seděl bez hnutí, vyzařovala z něj jistá zlovolnost - částečně z jeho impozantního těla a částečně z nehybného, plazího pohledu jeho očí. Tvář měl bezvýraznou a skoro dětskou, veškeré rysy zahlazené tukem, dojem velkého batolete ještě zvýrazňovaly jeho řídké světlé vlasy. Zavrtěl se a lavice zasténala pod jeho váhou. Jeho strážkyně už se začínaly třást zimou, ale on jako by si poklesu teploty ani nevšiml. Pohled měl upřený přímo na Jestřába - Burnse zcela ignoroval, za což mu byl Burns upřímně vděčný. Když Svatý Kryštof konečně promluvil, byl jeho hlas hluboký a kultivovaný.
„Kapitán Jestřáb. Nečekané, ale milé. Nestává se často, že mne přijdete navštívit."
„Mám problém," řekl Jestřáb.
„Ano, já vím. Vždycky jste měl talent popouzet si proti sobě vlivné lidi, kapitáne, ale tentokrát jste se opravdu překonal. Velitelství vás chce suspendovat, Kladivův gang vám vyhlásil vendettu a Morgan chce vaši hlavu na stříbrném podnosu. Skutečně jste se dnes ráno činil."
„To ještě není všechno. Potřebuji vědět, jak se Morgan chystá distribuovat svou novou drogu."
„A tak jste přišel pro pomoc za mnou. Jak dojemné. Proč bych vám měl pomáhat, kapitáne Jestřábe? Mnohem racionálnější by bylo, kdybych vás nechal na místě zabít. Koneckonců, v minulosti jste mi způsobil mnoho nepříjemností. Překazil jste mi několik operací, zavíral jste a zabíjel mé lidi a stál jste mě hromadu peněz. Opravdu nevím, proč už jsem vás dávno nenechal odstranit."
Jestřáb se ušklíbl. „Protože si nemůžete být na sto procent jistý, že by vaši pohůnci odvedli svou práci dobře. A pokud by mě hned nezabili, zabil bych já je a pak bych si přišel pro vás. Kdyby mi šlo o vaši hlavu, ani všichni tělesní strážci v Havenu by mě nedokázali zadržet."
Svatý Kryštof pomalu přikývl, ale výraz v jeho tváři se nijak nezměnil. „Vždycky jste byl velice pomstychtivý muž, kapitáne. Ale jednoho dne zajdete příliš daleko a pak budu muset vyzkoušet, jestli jste skutečně tak dobrý se sekerou. Mezitím, moji nabídku znáte. Odejděte z Hlídky a pracujte pro mě. Staňte se mým člověkem. Mohu z vás udělat bohatšího a mocnějšího muže, než si vůbec dokážete představit."
„Nejsem ničí člověk," opáčil Jestřáb. „A v celém Havenu není tolik peněz, kolik by bylo třeba, abych pracoval pro vás. Vydělváte na utrpení lidí a krev se nedá smazat penězi bez ohledu na to, kolikrát je vyperete v legálních podnicích."
„Někdo by si skoro mohl myslet, že mě nemáte rád," řekl Svatý Kryštof. „Proč bych vám měl pomáhat, kapitáne? Odmítáte mé přátelství, vysmíváte se mým nejštědřejším nabídkám a urážíte mne před mými lidmi. Co je mi do toho, jestli chce Morgan uvést na trh novou drogu? Kdyby to nebyl on, udělá to někdo jiný. Požadavky trhu jsou vždycky větší, než můžete uspokojit."
„Tahle droga je jiná," odpověděl Jestřáb prostě. „Proměňuje uživatele v šílená vraždící zvířata. Několik hodin poté, co se droga dostane mezi lidi, budete mít na ulicích stovky běsnících vražedných maniaků. Oběti se budou počítat na tisíce. Mrtvým lidem svoje cenné služby prodávat nemůžete, Kryštofe. Potřebujete, abych Morgana zastavil, protože ohrožuje vaše obchody. Všechny. Takhle prosté to je."
„Možná." Svatý Kryštof se lehce předklonil a dřevěná lavice znovu zapraskala. Jeho strážkyně zpozorněly a pak se zase uvolnily. „Pro vás je to důležité, že, kapitáne?"
„Samozřejmě. Je to moje práce."
„Ne, tady jde o víc než o práci, angažujete se v tom osobně. Člověk by se nikdy neměl osobně angažovat v obchodních záležitostech, kapitáne; rozptyluje to pozornost a činí to člověka... zranitelným. Uzavřeme spolu obchod, vy a já. Vy chcete něco ode mne a já zase chci něco od vás. Slíbím vám, že na čtyřicet osm hodin zastavím všechen obchod s drogami v Havenu. Tak získáte více než dost času, abyste našel Morgana a překazil mu jeho plány. Na oplátku... skončíte s Hlídkou a budete pracovat pro mne. Prostý obchod, kapitáne Jestřábe. Berte, nebo nechte být."
„To nepřichází v úvahu," odpověděl Jestřáb.
„Přemýšlejte o tom, kapitáne. Přemýšlejte o těch tisících lidí, kteří zahynou, když nenajdete Morgana včas. A bez mé pomoci to nedokážete. Vlastně nemáte na výběr."
„Chyba. To vy nemáte na výběr." Jestřáb upřel na Svatého Kryštofa mrazivý pohled a strážkyně se zase neklidně zavrtěly. „Hlídka má stále ještě určité množství superšakalu, který jsme zabavili v Morganově výrobně. Ať už drogu z velitelství odnesl kdokoliv, jedna várka mu unikla. Takže buďto budete spolupracovat a řeknete mi, co potřebuji vědět, nebo se osobně postarám, aby - až se droga dostane mezi lidi - jste vy dostal hezky silnou dávku. Jestli má jít Haven kvůli vám k čertu, vy půjdete s nim!"

„To byste neudělal," řekl Svatý Kryštof.
„Vyzkoušejte mě," opáčil Jestřáb.
Po dlouhý okamžik nikdo nepromluvil. Atmosféra v sauně začala nebezpečně houstnout. Burns těkal pohledem z Jestřába na Svatého Kryštofa a zase zpátky, ale ani jeden z nich nevypadal, že by se chtěl vzdát. Pomalu přesunul ruku k jílci svého meče. Věděl, že stačí jediný pokyn Svatého Kryštofa, a dvanáct strážkyň se na ně vrhne. Jestřáb možná skutečně dokáže s tou svou zatracenou sekerou zvítězit nad přesilou šest ku jednomu, ale o svých vlastních šermířských schopnostech si Burns nedělal žádné iluze. Možná, kdyby byl dost rychlý, dokázal by uskočit a přibouchnout jim dveře před nosem, zpomalit je a pak uprchnout. To by ovšem znamenalo nechat Jestřába jeho osudu...
„Dobře," řekl Svatý Kryštof. „Souhlasím. Dohlédnu na to, aby se veškerá distribuce drog na čtyřiadvacet hodin zastavila."
„Říkal jste čtyřicet osm," namítl Jestřáb.
„To byl jiný obchod. Máte dvacet čtyři hodin, kapitáne. Raději jich dobře využijte, protože bohužel nemám ani zdání, kde by mohl Morgan právě teď být. Zdá se, že zmizel ve svém doupěti a zavřel za sebou dveře. Ale kapitáne, až tohle skončí, budete se mi zodpovídat za všechny ty urážky a hrozby. Prosím, zavřete za sebou dveře, až budete odcházet."
Jestřáb se bez jediného slova otočil. Burns, který spěchal za ním, zavřel dveře kabinky a pak dohnal svého parťáka, který už rázoval chodbou ven.
„Nevěřím tomu, co jsem viděl," zvolal Burns užasle. „Postavil ses Svatému Kryštofovi, aniž bys vůbec vytáhl sekeru, a přinutil jsi ho ke spolupráci s Hlídkou. Bylo to jako stát v přístavu a vidět, jak se příboj obrací zpátky!"
Jestřáb pokrčil rameny. „Bylo v jeho zájmu, aby nám pomohl, a on to ví."
„Kde jsi získal várku superšakalu? Myslel jsem, že všechen zmizel."
„Blufoval jsem." Burns vytřeštil oči a Jestřáb se zašklebil. „K tomu, aby člověk přežil v Severním okrsku, musí umět víc než jen používat sekeru."

Jestřáb si nikdy nebyl jistý, jak vlastně pozná, když ho někdo sleduje, ale za roky praxe se naučil důvěřovat svému instinktu. Podíval se na Burnse, ale ten byl zjevně pohroužen do vlastních myšlenek a ničeho si nevšiml. Jestřáb trochu zpomalil a našel si hromadu nevinných důvodů, proč se rozhlédnout. Když zjistil, že nemá v patách jen jediného ohaře, ale hned několik, zamračil se. Ať už to byl kdokoliv, museli být zatraceně dobří, když si jich všiml až teď. Pak se zamračil ještě víc, když si uvědomil, že se ohaři pomalu přemisťují tak, aby jeho a Burnse obklíčili. Vypadalo to spíše jako přepadení než obyčejné sledování a vybrali si na to velice dobré místo. Ulice, po níž kráčeli, se neustále zužovala a na obou koncích byla zatarasena stánky trhovců. Ústilo do ní sice několik postranních uliček, ale žádná z nich nevedla někam, kam by se toužili dostat. A kdyby museli utíkat, další křižovatka byla příliš daleko. Jestřáb ovšem stejně na útěk nevěřil. Zatímco očima hledal nejlepší místo na obranu, ruka mu mimovolně sklouzla k sekeře, kterou měl po boku.
„Napočítal jsem jich sedm," poznamenal náhle Burns. „Přilepili se k nám krátce poté, když jsme vyšli z lázní." „Myslel jsem, že sis vůbec nevšiml, že nás sledují." „V Západním okrsku často zajišťuju přepravu zlata a stříbra do banky. Neznám žádnou situaci vhodnější na to, aby si člověk procvičil odhalování slídilů, než je doprovod většího množství peněz. Tak co podnikneme? Budeme bojovat?"
„Nemyslím, že bychom měli na výběr. A je jich osm, ne sedm. Vidíš toho muže ve dveřích tamhle vpředu, jak předstírá, že se na nás nedívá?"
„Ano. Sakra. A pokud jsme jich osm odhalili, můžeš se vsadit, že se poblíž ukrývají další, jen tak pro případ, že by jich bylo třeba. Tahle přesila se mi moc nelíbí, Jestřábe."
„Už jsem stál proti horším."
„Byl bych ti vděčný, kdybys to pořád neříkal. Jednak mě to znervózňuje a jednak ti nevěřím. Kdo myslíš, že to je? Morganovi lidé?"
„Pravděpodobně, Musel vědět, že nakonec půjdu ke Svatému Kryštofovi, takže na to vsadil a jeho lidé si na nás počíhali tam. Zatraceně. Nemám rád, když ostatní můžou předvídat, co udělám."
„Mohli bychom se vrátit ke Svatému Kryštofovi a požádat ho o ochranu."
„Teď si určitě děláš legraci. To by se mu líbilo. Ale já musím myslet na svou pověst."
„No, jestli teď něco rychle nevymyslíš, bude z tebe nejpověstnější mrtvola v Severním okrsku!"
„Uklidni se, Burnsi. Ty si pořád s něčím děláš starosti. Pokud se nám nelíbí podmínky boje, pak to nejlogičtější, co můžeme udělat, je změnit je. Vidíš to nouzové schodiště vpravo?"
„Jo, a co je s ním? Hej, počkej moment, Jestřábe! To nemůžeš myslet vážně..."
„Mlč a utíkej!"
Jestřáb vyrazil k nouzovému schodišti a Burns se držel jen dva kroky za ním. Jejich pronásledovatelé na okamžik zaváhali a pak se rozběhli za nimi, prodírajíce se s brutální účinností davem. Jestřáb dorazil ke kovovým schodům a pustil se po nich rychle nahoru. V příští chvíli se k němu připojil i Burns a kovová konstrukce se začala otřásat pod údery jejich nohou, jak brali schody po dvou. Pak se Jestřáb vyhoupl na střechu, rozhlédl se a ukryl se za nejbližším komínem. Burns si vybral vedlejší komín a přitiskl se k němu celým tělem, aby popadl dech. Jestřáb se na něj zašklebil.
„Vezmi si druhou stranu střechy; koukni se, jestli tam není nějaká jiná cesta ven. Já jim připravím pár ošklivých překvapení."
„Tobě se to líbí, co?" procedil Burns skrze sevřené zuby a nepřestával se přitom tisknout ke komínu.
„Co je to s tebou?"
„Nesnáším výšky!"
„Ale, nech toho stěžování a běž se kouknout na druhou stranu. Tohle je perfektní místo k potyčce - spousta úkrytů a

jsou tady ve stejné nevýhodě jako my. Věř mi, tohle už mám vyzkoušené!"
Burns se na něj zamračil, váhavě se pustil komína a opatrně začal šplhat po taškové střeše ke krovu. „No dobře, jaký máš plán?"
„Plán? Na co potřebujeme plán? Prostě se za něco schovej, a jakmile se něco hne, skoč po tom!"
Burns zmizel za hřebenem střechy a při tom si bručel něco nesrozumitelného. Jestřáb se rychle rozhlédl kolem, pak oběma rukama sevřel sekeru a trpělivě čekal ve stínu komína, uši nastražené na sebetišší zvuk. V takových chvílích si přál, aby s sebou nosil kus provazu.
Znovu se rozhlédl a v duchu zhodnotil stav střechy. Spousta sněhu už spadala vlivem otřesů způsobených pouličním provozem dolů, ale zůstalo ho tu dost, aby byla chůze po zasněžených taškách dostatečně nebezpečná. Hlasité bouchnutí následované tlumenou kletbou, jež se ozvalo z druhé strany střechy, naznačovalo, že Burns dospěl ke stejnému názoru. Jestřáb se ušklíbl. Právě dostal nápad. Opatrně se postavil, rozepnul si rozparek a vymočil se na tašky, které vypadaly vcelku bezpečně. Z mokrých tašek se zvedla pára, ale všechna vlhkost se skoro okamžitě proměnila v led. Jestřáb si rychle zapnul rozparek. Vzápětí uslyšel zvuk kroků na kovovém schodišti a rychle se vrátil do svého úkrytu za komínem. Dýchal nosem, aby ho neprozradily obláčky páry, a sekeru pevně sevřel oběma rukama.
Pozorně naslouchal, jak první muž vystoupil ze schodiště na střechu, na okamžik zaváhal a pak se pomalu vydal kupředu. Jestřáb odhadl vzdálenost a náhle vyrazil zpoza komína se sekerou napřaženou k ráně. Morganův člověk se obrátil právě včas, aby ho plná síla úderu zasáhla do ramene. Ostří sekery hladce projelo jeho klíční kostí a krev vytryskla do mrazivého vzduchu. Náraz muže srazil na kolena. Jestřáb vytrhl sekeru, botou se opřel o mužovo rameno a zatlačil. Jeho protivník znovu vykřikl a svalil se bezmocně přes okraj střechy.
Jestřáb za sebou uslyšel kroky a otočil se, zrovna když druhý muž dorazil k místu se zledovatělou močí. Udělal další krok, nohy mu podjely a po zádech se svezl ze střechy dolů. Třetí muž stál na posledním schodu s ústy dokořán. Jestřáb se předklonil, popadl plnou hrst sněhu a hodil mu ho do obličeje. Ozbrojenec instinktivně pozvedl ruce, aby se chránil, Jestřáb opatrně postoupil o krok vpřed a máchl sekerou. Její ostří se zaseklo do mužova hrudního koše a vymrštilo jej do vzduchu. Ozvalo se zadunění, jak dopadl na kovové schodiště, pak směsice křiku a kleteb. Jestřáb se ušklíbl. Vrhl se dopředu a vtom mu uklouzly nohy na sněhu.
Tvrdě dopadl na střechu a s klením a kopáním se sunul k jejímu okraji. Rychle odhodil sekeru stranou a zachytil se okapu. Pevně ho sevřel oběma rukama a síla nárazu mu skoro vykloubila ramena. Okapový plech hlasitě zasténal, ale jeho váhu udržel. Jestřáb chvíli nehybně visel, lapal po dechu a nohy se mu houpaly nad ulicí dole, pak se pomalu začal přitahovat zpátky nahoru. Okap znovu zaskřípěl a pohnul se. Ozvalo se ostré prasknutí, jak oplechování povolilo, a Jestřáb strnul na místě. Okap nevypadal nijak bezpečně, hlavně když se na něj díval zdola, a nezdálo se, že dokáže nést jeho váhu příliš dlouho. Na druhé straně, možná že příští prudký pohyb ho utrhne úplně. Jestřáb se začal přitahovat tak pomalu, jak jen to dokázal, palec po palci, až konečně mohl položit jednu nohu přes okraj střechy. O několik okamžiků později už stál zase na nohou, setřel si pot z čela a zvedl sekeru, kterou předtím odhodil. Za sebou uslyšel zvuk nohou běžících po nouzovém schodišti. Náhle dostal nápad. Usmál se.
Opatrně se přesunul ke kovovému schodišti a podíval se dolů. Nahoru běželo sedm ozbrojených mužů. Vypadali nebezpečně a velice vážně. Jestřáb jim vesele zamával, pak se předklonil a zasunul hlavici sekery mezi schodiště a stěnu domu. Celou svou váhou se opřel do topůrka a kovové schodiště se skoro až příliš snadno odtrhlo od zdi. Sedm mužů zoufale ječelo, dokud nedopadli na ulici dole. Jestřáb si zasunul sekeru zpátky do závěsu na opasku. Jak se zdálo, nedbalé stavební praktiky měly někdy také svoje výhody.
Vyšplhal se na hřeben střechy a podíval se na druhou stranu. Burns stál na komínové plošině, meč v obou rukou, a čekal, jestli se nepřítel neukáže odtud. Nikdo však nebyl v dohledu. Jestřáb na svého nového parťáka zavolal a Burns při zvuku jeho hlasu divže nevyskočil do vzduchu. Otočil se, meč v pohotovosti, ale když uviděl, že je to jen Jestřáb, obličej se mu rozzářil.
„Tohle mi nedělej!"
„Promiň," řekl Jestřáb. „Z tvé strany žádný nepřítel?"
„Nezahlédl jsem ani nohu. Vypadá to, že se zajímají výhradně o tebe. Kolik se jich na tebe vrhlo?"
„Deset," odpověděl Jestřáb.
„Zatraceně. Co se s nimi stalo?"
Jestřáb se ušklíbl. „Měli bychom odsud vypadnout."

Pokračovali v cestě na velitelství, ale přestože už nikoho nezahlédli, Jestřáb se nemohl zbavit dojmu, že je stále někdo sleduje. Vyzkoušel všechny známé triky, aby svůj stín odhalil, ale ať se namáhal, jak chtěl, výsledek se rovnal nule. Bylo samozřejmě možné, že má jen pocuchané nervy, avšak Jestřáb to za příliš pravděpodobné nepokládal. Pocit očí upřených mezi lopatky jej doprovázel až na velitelství Hlídky. U hlavního vchodu se zastavil a toužebně se zadíval k Oblačnému ránu. Po celodenním vzrušení by mu sklenička přišla vhod, ale dokázal si představit, jak by se asi zatvářil Burns, kdyby něco takového navrhl. Ze všech parťáků, které měl na výběr, si musel vybrat zrovna tohohle světce.
Zamračeně vešel do budovy velitelství a lidé mu spěšně ustupovali z cesty. Burns kráčel mlčky za ním a kývnutím zdravil známé. Od chvíle, kdy je přepadli Morganovi lidé, byl nezvykle zamlklý. Jestřáb v duchu pokrčil rameny. Nejspíš se na něj pořád zlobil, že se nepokusil útočníky zatknout. Jako by si mohl při přesile deset na jednoho vybírat.
Procházeli budovou z oddělení do oddělení, všude se zastavili na kus řeči se spolupracovníky, a přestože dávali okázale najevo, že jenom ubíjejí čas, pokaždé položili jednu nebo dvě pátravé otázky. Nešlo to snadno. Nikdo z Hlídky nechtěl o Morganovi a jeho drogách mluvit, a už vůbec o tom nikdo nechtěl mluvit s Jestřábem. Přes noc se stal nežádoucím a nikdo nestál o to, aby ho s ním ostatní viděli. Ta náhlá změna byla frustrující. Obyčejně velitelství jen šumělo klevetami týkajícími se všeho možného, většina z nich byla neprokazatelná a skoro všechny žalovatelné, ale

nyní stačilo, aby Jestřáb strčil hlavu do dveří, a okamžitě zavládlo hrobové ticho. Jestřáb jen skřípal zuby a nepřestával se usmívat. Nechtěl, aby si někdo myslel, že ho to ticho vyvádí z míry. A pomalu, velice pomalu začal dostávat odpovědi. Byly nanejvýš vyhýbavé a vždycky pronášené šeptem, ale často mu prozradily víc tím, co v nich řečeno nebylo, než tím, co bylo. Obraz, který se mu pomaloučku začal skládat před očima, byl víc než jen trochu znepokojivý. Madam Melanie z kostyméry sice nevěděla nic o Morganovi nebo zmizelých drogách, zato jí uklouzlo, že ticho, které Jestřába obklopovalo, mělo polooficiální původ. Mluvilo se o pokynech shora, podle nichž byl případ Morgan uzavřen. S konečnou platností. Což mohlo znamenat, že do něj byl zapleten buďto někdo vysoce postavený, nebo přímo někdo z velitelství. Na tom nebylo nic neobvyklého: korupce v nejvyšších kruzích Hlídky měla spíš politickou než kriminální podstatu. Úředník ze zpravodajského oddělení více méně připustil, že alespoň jeden z kapitánů Městské hlídky je skutečně do případu zapleten. A ne jen tak lecjaký kapitán. Pokud šlo o jméno, nenaznačil vůbec nic.
Jestřáb s Burnsem nějakou dobu lelkovali v šatné strážníků, ale brzy začalo být zřejmé, že strážníky jejich přítomnost znepokojuje a že se od nich nedozvědí vůbec nic. V laboratoři vládl jako obyčejně čilý pracovní ruch a technici byli příliš zaměstnaní, než aby se s nimi vůbec podařilo zapříst rozhovor. Lidé z mravnostního, protipadělatelského a tajného oddělení byli velice vyhýbaví, až otevřené odmítaví. Jestřáb měl u Hlídky svoje nepřátele a ti vytušili, že nyní je vhodná doba udeřit, dokud je zranitelný. Jestřáb se jen dál usmíval a v duchu si jejich jména poznamenal pro vhodnější dobu.
Ze všech složek Hlídky bylo nakonec nejvstřícnější oddělení vražd - patrně proto, že se nikdo neodvažoval jeho členům přikazovat, o čem mohou a nemohou mluvit. Byli to ti nejtvrdší z tvrdých, nikomu nepoklonkovali a čerta se starali o to, co si kdo přeje nebo nepřeje. Bohužel, to, co věděli, skoro nestálo za řeč. Bedny se superšakalem byly uskladněny ve sklepech a podle předpisů označeny a zapsány. Ale když přišel čas prozkoumat jejich obsah, zjistilo se, že po nich ve skladě nezůstala ani stopa. Všichni ve skladišti přísahali, že se k nim nikdo dostat nemohl, aniž by prorazil ostrahou, a všichni hlídači a strážní byli stále na svých místech a o ničem nevěděli. Což znamenalo, že to musela být práce někoho zevnitř. A někdo ze skladníků se na ní musel podílet. Ale když byl veškerý personál skladu vyslechnut pod zaklínadlem pravdy, ukázalo se, že jsou všichni nevinní jako lilie. Takže ať už drogy odnesl kdokoliv, muselo se jednat o vysoce postaveného člena Hlídky, který měl přístup k potřebným klíčům a heslům. Jestřáb se zmínil o možnosti kapitána na příjmu. V odpověď se mu dostalo spousty významným pohledů a krčení ramen, ale nikdo se konkrétněji nevyjádřil. Jestřáb jim všem poděkoval a odešel.
Takže mu zbývalo už jenom protidrogové oddělení, ale Jestřáb nečekal, že by se s ním bavil někdo odtamtud. Sami už byli podezíráni a nemínili si svou situaci zhoršovat tím, že by pomáhali vyvrheli, jako byl Jestřáb. Kývnutím poděkoval mlčící místnosti a pak se spolu s Burnsem vydal hledat místo, kde by si všechno mohli promyslet. Našli prázdnou kancelář, zatarasili dveře před nevítanými návštěvníky a pak se oba posadili s nohama na stole.
„Čím více se dozvídám, tím méně mi to všechno dává smysl," řekl Jestřáb znechuceně. „Neexistuje žádný způsob, jak by někdo mohl odnést ty dvě bedny ze skladu, aniž by si toho někdo všiml, ať už s heslem nebo bez hesla. Na jejich přenesení by bylo třeba alespoň půl tuctu lidí. Takže někdo ze skladiště lže."
„Ale zkouškou pravdomluvnosti prošli všichni."
„To ještě nemusí nic znamenat. I zaklínadlo pravdomluvnosti se dá ošálit, pokud člověk ví, jak na to."
„Na to by ovšem člověk musel být čaroděj," namítl Burns. „Morgan měl jednoho čaroděje, který pro něj dělal, ve výrobně - je možné, že jich zaměstnával víc!"
„Možné to je," přisvědčil Jestřáb. „K čertu, já nevím. Já už se v tom nevyznám. Viděl jsi obličeje lidí z protidrogového? Já je znám. Při nejrůznějších příležitostech jsem už pracoval prakticky s každým, kdo byl v té místnosti, a teď se na mě dívali jako na cizince. S ostatními to bylo stejné: už mi nevěří a po pravdě řečeno, já jim taky ne. Už opravdu nevím, komu nebo čemu můžu věřit. Slyšel jsi, co nám řekli ve zpravodajském oddělení: do případu je zapleten kapitán a ne jen tak lecjaký kapitán. Koho tím mohli myslet?"
„Možná bychom si měli promluvit s velitelem Glenem."
„Ne. To si nemyslím."
Burns se na něj podíval. „Chceš říct, že už nevěříš ani Glenovi? To on ti přece dal instrukce, přikázal ti, abys na případu pracoval!"
„A taky propustil Morgana. Je naprosto jasné, že jednal pod silným tlakem shora, aby celou záležitost udržel pod pokličkou. A co mohl udělat chytřejšího než hodit pátrání na krk tomu, kdo všechno způsobil?"
„Ale proč by si někdo jako Glen dělal starosti kvůli zmizelým drogám?"
„Nedělá. Mám čím dál více pocit, že drogy jsou pouze část toho všeho. Jde o něco mnohem většího, o něco tak velkého, že si nemohou dovolit vyjít s tím na světlo."
„Oni?" nadhodil Burns.
Jestřáb pokrčil rameny. „Kdo ví, kam až sahá korupce? Proč by se měla zastavit u kapitána nebo velitele? Morgan říkal, že se na superšakalu dá vydělat hromada peněz. Miliony dukátů. A nezapomínej, že většina špiček se angažuje v politice - a politické kruhy byly vždycky ještě zkorumpovanější než sama Městská hlídka."
„Jestřábe," odpověděl Burns pomalu, „to, co říkáš, začíná znít velice paranoidně. Potřebovali bychom hromadu nevyvratitelných důkazů, abychom o tom někoho přesvědčili."
„Za nikým jiným jít nemůžeme. V tomhle jsme sami. Nikomu nemůžeme věřit - ani svým kolegům, ani nadřízeným, ani přátelům. Každý z nich by mohl pracovat pro druhou stranu." Jestřáb zaváhal a pak se zadíval Burnsovi do očí. „Víš, nemusíš v tom se mnou pokračovat. Když jsem tě požádal, aby ses stal mým parťákem, nevěděl jsem, do čeho jdeme. Jestli chceš, pořád máš ještě čas vycouvat. Až začnu tlačit na pilu, mohlo by nám brzy být hezky horko."
Burns se usmál. „Tak snadno se mne nezbavíš. Určitě ne teď, když to začíná být zajímavé. Nejsem sice přesvědčen, že se jedná o tak velké spiknutí, jak si představuješ ty, ale nepochybuji, že má jisté fascinující aspekty. Vydržím s tebou až

do konce, a buďto ten případ rozlouskneme, nebo rozlouskne on nás. Morganovi lidé zabili mého parťáka. Na to nemohu jen tak zapomenout. Takže, jaký bude náš další krok?"
„Je jen jediné místo, kam teď můžeme jít," odpověděl Jestřáb pomalu. „Poradní sbor Hlídky."
Burns vytřeštil oči. „Ty si děláš legraci! Vždyť jsou to jen obchodníci, členové Hlídky ve výslužbě a idealističtí Aristokraté, kteří se vydávají za styčnou organizaci mezi Hlídkou a politiky Rady. Možná to myslí dobře, ale nám budou platní asi jako čokoládový hrnek na kafe. Jistě, o rady u nich nouze nebude, ale žádnou skutečnou moc nemají. Jsou tady více méně jen pro styk s veřejností. Jak ti by nám mohli pomoct?"
„Všichni jsou to lidé v postavení, kde mají prst na tepu Havenu. A možná jsou natolik odříznuti od Hlídky i od městské rady, že se vyhnuli korupci. Třeba nám odpoví na otázky, na které nám nechce odpovědět nikdo jiný. Za pokus to stojí."
„Ano, asi ano." Burns na okamžik zaváhal. „Jestřábe, ten kapitán, který pracuje pro Morgana. Co když se ukáže, že je to někdo, koho známe? Možná dokonce přítel?"
„Uděláme, co je nutné," odpověděl Jestřáb prostě. „Ať se jedná o kohokoliv."
Burns se zatvářil, jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak sebou oba trhli, když někdo rázně zaklepal na dveře jejich kanceláře. Sundali nohy ze stolu a podívali se jeden na druhého.
„Kapitáne Jestřábe," ozval se hlas zvenčí. „Mám pro vás zprávu."
„Jak mohl vědět, že mě najde tady?" řekl Jestřáb tiše. „Nikdo přece neměl tušit, že tady jsme."
„Co budeme dělat?" zeptal se Burns.
„Nejspíš ho pustíme dovnitř." Jestřáb vstal a došel k zataraseným dveřím. „Co chcete?"
„Vy jste kapitán Jestřáb? Mám pro vás zprávu, pane. Podle příkazu ji musím doručit osobně."
Jestřáb na okamžik zaváhal a pak pokrčil rameny. Odsunul židle, které zajišťovaly dveře, připravil si sekeru a otevřel. Strážník hlídky se podíval nejprve na něj, pak na sekeru v jeho ruce a uctivě sklonil hlavu.
„Omlouvám se, že ruším, kapitáne. Týká se to toho dítěte, které jste vytáhl zpod sesuté budovy. Té malé holčičky."
„Vzpomínám si na ni," odpověděl Jestřáb. „Zlepšil se nějak její stav?"
„Je mi líto, pane. Zemřela. Řekli mi, že vůbec nenabyla vědomí."
„Aha. Děkuji." Strážník se uklonil a odešel. Jestřáb zavřel dveře. „Zatraceně. Ach, zatraceně!"
Venku na chodbě se strážník sám pro sebe usmál. Novina Jestřábem zjevně otřásla. A Morganovi se hodí všechno, co Jestřába zpomalí. Strážník kráčel chodbou, zamilovaně si hladil plný měšec, který mu visel u opasku, a vesele si pohvizdoval.

5 VOBLEŽENÍ

Rybářka se dívala z okna pracovny, zamyšleně okusovala kuřecí stehno, které ukořistila z připraveného pohoštění, když se delegáti vrátili zpět do dimenzionální kapsy. Uplynulou půlhodinu strávila prověřováním zajištění domu a hledáním slabých míst, ale nakonec musela připustit, že ap Owen nejspíš ví, co dělá. Všechny dveře a okna v domě měly zámek, zástrčku nebo obojí a všechny byly zamčené. Na všech podlažích stáli ozbrojenci v livrejích sluhů a v nepravidelných intervalech dělali obchůzky domem. Všude po domě byly naskládané zbraně, pečlivě ukryté, ale v případě ohrožení ihned po ruce. Vnější zajištění domu bylo snem každého strážce. Všechny příchody byly přehledné a otevřené - bez možnosti připlížit se tajně - a silná vrstva sněhu na trávnících znemožňovala, aby někdo přišel a nezanechal po sobě zřetelné stopy.
Když se to vzalo kolem a kolem, všude vládl klid a mír a nic nenasvědčovalo tomu, že by se to v nejbližší době mělo změnit. Což byl nejspíš důvod, proč se Rybářka tak nudila. Ap Owenovi lidé s ní stále jednali jako s vetřelcem a její přivelení považovali za formu negativního ohodnocení svých vlastních schopností. Výsledkem bylo, že s ní nikdo nemluvil. Ap Owen sám se zdál být docela přátelský, ale patřil k typu lidí, kteří si nedokážou ani na okamžik odpočinout, a proto byl stále v pohybu a prověřoval, jestli všechno probíhá hladce. Rybářka chvíli bloudila bezcílně po domě, přičemž si vštěpovala do paměti jeho vnitřní uspořádání a snažila se postihnout atmosféru toho místa.
Byl to starý dům, praskající a sténající pod tíhou zimního mrazu, a působil dojmem jisté chaotičnosti. Byly v něm pokoje uvnitř pokojů a chodby, které nikam nevedly, stíny na naprosto nečekaných místech. Ale všechno, co bylo třeba udělat k zajištění jeho bezpečnosti, už bylo uděláno a Rybářka nedokázala v ap Owenově práci nalézt žádnou chybu. Měla by se cítit v dokonalém bezpečí, a proto ji skoro překvapilo, když si uvědomila, že se tak necítí. Hluboko ve svém nitru, tam, kde sídlil instinkt, se - stejně jako všichni ostatní v domě - nedokázala zbavit pocitu hrozícího nebezpečí. Částečně to bezpochyby pramenilo z vědomí, že je nablízku dimenzionální kapsa. Po tom, co se stalo ve Spáru, byla přes všechna ap Owenova ujištění vůči podobným druhům magie víc než jen ostražitá. Ale to nebylo vše. Neustále měla silný pocit, že je pozorována nebo že se nachází v obklíčení. Stačilo, aby vyhlédla z okna, a cítila tlak neviditelných očí, které se na ni upíraly, jako by ji někdo zvenčí, někdo s chladným, profesionálním pohledem nezúčastněně pozoroval a zvažoval možnosti.
A tak se vrátila zpátky do pracovny, dívala se z širokého okna na holý, neškodný trávník a uvažovala, jestli se z ní nakonec stal paranoik. Ap Owen se choval, jako by čekal útok každým okamžikem, a ona pomalu začínala chápal proč. Ve vzduchu visel neoddiskutovatelný pocit očekávání, pocit něčeho, co se nevyhnutelně blíží, jako by se ji její instinkty snažily varovat před něčím, co její mysl ještě nezachytila. Odhodila kuřecí stehno, vzdorovitě se k oknu obrátila zády a začala se rozhlížet po něčem, co by ji rozptýlilo. Bohužel, pracovna byla zařízena velice stroze pouze několika židlemi a obyčejným psacím stolem. Dvě ze zdí lemovaly police knihovny, ale hřbety knih vázaných v kůži na ni působily odpudivě školometským dojmem. Na stěně za stolem visel jediný obraz, podobizna škrobeného zasmušilého muže, jenž na první pohled neschvaloval takovou frivolitu jako nechat se portrétovat. Pracovna byla

očividně místnost zamýšlená pro práci, nikoliv pro odpočinek.
Rybářka se začala prohrabovat papíry na stole, ale ap Owenův rukopis byl tak nečitelný, že mohly být stejně dobře šifrované. Zamyšleně se podívala na karafu s vínem, která tu zůstala po přestávce delegátů, a zase pohled odvrátila. V poslední době pila až příliš. Stejně jako Jestřáb. Takové věci s lidmi dělal Haven.
Náhle ucítila zřetelné mravenčení vzadu na krku a přešla k oknu, aby se znovu podívala ven. Na všechny strany se táhl sněhem pokrytý trávník, rozlehlý a neporušený. Nikde nebyl jediný strom nebo keř, nic, za co by se někdo mohl ukrýt. Všude vládl klid. Rybářka zívla a ani se neobtěžovala zakrýt si ústa rukou. Doufala, že se jí podaří si tu alespoň hodinku nebo dvě zdřímnout, ale vypadalo to, že se ji její nervy rozhodly udržovat ve stavu bdělosti a připravenosti. Skoro si přála, aby na ně někdo zaútočil, jen aby to už měli za sebou.
Začala se obracet od okna, když tu se náhle zarazila a pak se zase rychle otočila. Sníh na širokých trávnících byl neporušený, nikdo tam nebyl. Ale přísahala by, že na okamžik... Teď to zahlédla zase, rychlý pohyb na okraji vidění. Rybářka se začala rozhlížet na všechny strany, a když nic nespatřila, vztekle udeřila pěstí do okenního parapetu. Tam venku nikdo být nemohl. I kdyby byli neviditelní, pořád by zanechávali stopy na sněhu. Ale rychlé pohyby, které vnímala koutkem oka, stíny, které odmítaly nabrat konkrétnější tvar, neustávaly. Rybářka pomalu ustoupila od okna a vytasila meč. Něco se dělo. Pak za sebou uslyšela zvuk a otočila se, jediným plynulým pohybem zaujala bojový postoj. Ap Owen pozvedl obočí a Rybářka zrudla v obličeji.
„Zatraceně, tohle mi nedělejte! Pojďte se na něco podívat, ap Owene. Venku se něco děje."
„Já vím. Polovině mých lidí už slzejí oči, jak se to snaží zahlédnout."
„Víte, co to je?"
„Mám v tom směru velice ošklivé podezření," odpověděl ap Owen a přistoupil k oknu. „Myslím, že tam venku něco je, něco, co se ukrývá za maskovacím kouzlem. Musí to být zatraceně mocné, když to dokáže tak dokonale zakrýt stopy, ale jak se to přibližuje k domu, střetává se maskovací kouzlo s našimi ochrannými zaklínadly, takže můžeme vidět ty záblesky."
„Myslíte, že je to jediný muž?"
„Spíš ne. Kéž by. V každém případě jsem nařídil svým mužům plnou pohotovost."
„Ví to, co je venku, že o tom víme?"
„Jak to mám vědět? Ale ještě nic nepodnikli, což by mohlo znamenat, že stále důvěřují svému maskovacímu kouzlu."
Rybářka se zamračila z okna a nervózně potěžkala svůj meč. „Dobře, a co budeme dělat?"
„Čekat, až se to k nám dostane. Uvidíme, jestli se dokážou dostat až sem aniž by vzbudili rozruch. Koneckonců, k dobytí tohoto domu by bylo třeba menší armády."
Náhle se celý svět zhoupl, způsobem vzbuzujícím závrať se rozmazal a zase se zaostřil, jak ochranné zaklínadlo konečně prolomilo maskování a ukázalo, co se za ním ukrývá. Rozlehlý trávník byl pokrytý ozbrojenými muži a další proudili dovnitř otevřenými bránami. Všichni byli oblečení v blíže neurčitelné kožešiny a kůže a postupovali proti domu tichým, profesionálním způsobem. Rybářka uznale zaklela. Těch ozbrojenců tam musely být alespoň dvě stovky.
Vzápětí čtyři mramorové sochy ožily a začaly si prosekávat útočníky krvavou cestu. Byly mrazivě účinné a dokonale nezastavitelné, ale při tak velkému počtu neznamenaly ztráty, jež způsobily, skoro nic. Náhle se zdánlivě z prázdna zhmotnilo půl tuctu hlídacích psů a všichni se vrhli na vetřelce, doráželi na ně, kousali a pokoušeli se je strhnout na zem, ale i jich bylo proti přesile útočníků příliš málo. Invazi takových rozměrů jednoduše nikdo nepředpokládal a nepočítal s ní.
„Nechci vám brát iluze, ap Owene," poznamenala Rybářka suše, „ale oni armádu mají, a ne malou. Zdá se, že budeme mít vážné problémy."
„Nejspíš máte pravdu. Myslím, že to jsou žoldnéři." Něco zakřičel do dveří pracovny a dovnitř vtrhli čtyři lokajové, z nichž každý svíral v ruce dlouhý luk a toulec šípů. Ap Owen se zašklebil na Rybářku. „Luky se v Hlídce příliš nepoužívají, ale já na ně nedám dopustit. S několika lučištníky, kteří vědí, co dělají, dokážete nepřátelům způsobit slušné ztráty."
„Mně to vysvětlovat nemusíte," přikývla Rybářka. „Já vím, co tyhle dlouhé luky umí."
Lokajové se rozestavili u okna a sundali si livrejové kabátce, aby měli větší volnost pohybu. Rybářka a ap Owen začali zápasit s klikami oken, pak ale Rybářka ztratila trpělivost a rozbila sklo jílcem meče. Ap Owen otevřel okno dokořán a ustoupil stranou, aby uvolnil místo lučištníkům. Zvenčí zavanul mrazivý vzduch a lučištníci přivřeli oči proti oslepující běli sněhu. Útočníci zjistili, že už jim maskovací kouzlo neskýtá ochranu, a rozběhli se k domu s řevem, jenž byl směsicí různých bojových pokřiků a kleteb. Paprsky slunce se zaleskly na mečích, sekerách a řemdiších. Rybářka už ani nedokázala odhadnout, kolik útočníků dole vlastně je. Lučištníci napnuli luky, jediným ladným pohybem pustili tětivy a čtyři žoldnéři padli k zemi s šípy trčícími z hrudi. Jejich krev byla proti bílému sněhu zářivě rudá. Lučištníci stříleli znovu a znovu, zabíjeli jednoho útočníka za druhým, ale vojsko dál postupovalo nezměněnou rychlostí a mrtvé i raněné ignorovalo.
„Ano, jsou to profesionálové," řekl ap Owen klidně. „Najatí žoldnéři. Mohou pracovat pro kohokoliv. Ale ať už je to, jak chce, chtějí nás dostat skutečně za každou cenu. Taková armáda se nedá pořídit lacino. Tolik žoldnéřů nemohli sehnat jenom v Havenu."
„Jak dlouho potrvá, než se sem dostanou posily?" zeptala se Rybářka.
„Žádné nepřijdou," odpověděl ap Owen. „Musíme se o sebe postarat sami. Nejvyšší stupeň utajení, vzpomínáte? Oficiálně nikdo neví, že jsme tady."
„A jsme postradatelní," dodala Rybářka.
„Správně. Buďto se z toho dostaneme vlastními silami, nebo se z toho nedostaneme vůbec. O co vám jde, nerada bojujete?"

Rybářka něco nesrozumitelného zavrčela. Prvních několik žoldnéřů, kteří se dostali k oknu, uhnuli před letícími šípy a hbitě se vyšplhali na parapet. Lučištníci odhodili luky a chopili se mečů. Rybářka na okamžik pomyslela na dveře za svými zády. Sebevražedné mise nebyly její styl. Na druhé straně, její styl nebylo ani utíkat z boje. Rychle se přidala k ap Owenovi a lučištníkům a společně se jim podařilo svrhnout útočníky zpátky v tratolišti krve. Pod oknem už se shromažďovali další útočníci. Bojové pokřiky a kletby zněly s ohlušující silou. Rybářka se podívala na ap Owena a uviděla, že si vzal pilulku z malé lahvičky a polkl ji. Když si všiml, že ho pozoruje, usmál se.
„Jenom taková maličkost na přiostření. Chcete taky?" „Ne, díky. Já jsem se dost ostrá už narodila." „Jak myslíte. A už je tu máme zase." Droga začala působit, ap Owen se zhluboka nadechl a vesele se usmál na žoldnéře. „Tak pojďte, vy prašiví parchanti! Jen pojďte, už na vás čekám!"
Hlavní útočná síla zaplavila okno jako ničivá vlna a zatlačila lučištníky pouhou silou svého počtu. Rybářka uskočila stranou a zoufale bojovala proti lesu sekajících čepelí. Místnost byla v okamžiku plná žoldnéřů, z nichž většina se přehnala přes malý hlouček obránců a hnali se dál do domu. Rybářka a ap Owen bojovali zády k sobě a vytínali ve stěně dorážejících těl krvavé polomy. Lučištníci jeden po druhém padli a ap Owen s Rybářkou byli postupně zatlačeni na druhou stranu místnosti, dál od okna, kterým proudili stále další a další žoldnéři. Zdálo se, že jejich počet nemá konce.
Ap Owen se při boji vesele smál a dráždil svoje protivníky - nikdo z nich se k němu v jeho euforickém stavu nedokázal dostat na délku svého meče. Rybářka se bila jako lev. Žoldnéři kolem ní padali mrtví k zemi a jejich krev vsakovala do drahocenného koberce. Mrtvá těla se jí pletla pod nohama a pomalu se jí začínalo nedostávat místa na rozmáchnutí mečem. Zaječela, aby připoutala ap Owenovu pozornost.
„Měli bychom odsud vypadnout, dokud to ještě jde!"
„Správně!" odpověděl ap Owen a s úšklebkem proťal hrdlo nejbližšího žoldnéře. „Držte se mě!"
Začali se probíjet ke dveřím a jejich meče srazily každého, kdo se jim postavil do cesty. Když se konečně ocitli na chodbě, zjistila Rybářka ke svému údivu, že je prázdná. Ap Owen se rozběhl ke schodišti a ona ho v těsném závěsu následovala.
„Nevědí, kde se rozhovory doopravdy konají, takže ztrácejí čas prohledáváním domu," vyrazil ze sebe ap Owen bezdeše, zatímco bral schody po dvou. „Ale já vím, kde má dimenzionální kapsa nouzový vchod. Ukryjeme se tam, dokud se boj nepřežene."
„A co naši lidé?" namítla Rybářka rozčileně. „Nemůžeme je tu přece nechat!"
„Ti znají cestu do dimenzionální kapsy taky. Jestli se hodně nepletu, většina z nich už je tam."
Rybářka zaslechla dupání bot za svými zády a vrhla se stranou. Meč žoldnéře se jí mihl kolem hlavy, až se jí vlasy zavlnily. Otočila se a prudce vykopla nohou - žoldnéř se zlomil v pase, jak ho špička její boty zasáhla do rozkroku. Rybářka pozvedla meč, aby ho dorazila, a zjistila, že se k ní po schodech žene tucet dalších žoldnéřů. Prsty napřažené ruky vrazila sténajícímu muži do obličeje a prudce jej odstrčila. Muž se pozpátku zhroutil ze schodů a při tom strhl své spolubojovníky. Rybářka se usmála a otočila se, aby pokračovala v útěku. Ap Owena však nikde neviděla.
Tiše zaklela a rozběhla se vzhůru po schodech. Na horní chodbě se na okamžik zastavila, aby se zorientovala, a pak se rozhodla pokračovat chodbou, kterou zdobila válečná sekera zaseknutá v ostění. Ap Owen nemohl utéct daleko. Pokud ano, byla ve vážném maléru, protože ji neřekl, kde má hledat dveře do dimenzionální kapsy. Dupání nohou pronásledovatelů za jejími zády rychle sílilo a zdola se ozývaly kletby a válečný pokřik vojáků prohledávajících dům v marné snaze najít účastníky mírových rozhovorů.
Ze dveří přímo před ní vyběhl žoldnéř a Rybářka mu vrazila meč do prsou dřív, než se stačil vzpamatovat. Pak rychle ucouvla, protože ze dveří už proti ní vybíhali dva další muži.
Zády se opřela o zábradlí, které vedlo podél celé chodby, a začala divoce máchat mečem. Přesila dvou mužů jí obvykle starosti nedělala, ale tentokrát měla proti sobě dva zkušené profesionály a špatné podmínky k boji: neměla kam ustoupit a nikdo jí nekryl záda. Právě v takových chvílích si nejvíce uvědomovala, jak jí Jestřáb chybí. Zuřivé ťala jednomu žoldnéři po obličeji a muž instinktivně uskočil. Rybářka se pokusila proklouznout skulinou, která se jí takto otevřela, ale druhý žoldnéř to čekal a zahnal ji zpátky. Rybářka bojovala dál, ale cítila, že jí šance vyváznout z celé té šlamastiky živá uniká jako písek mezi prsty.
Náhle se však jeden ze žoldnéřů skácel k zemi do kaluže vlastní krve a za ním stál ap Owen s poněkud nepřítomným úsměvem ve tváři. Rybářka se rychle vypořádala s druhým protivníkem a pak se oba kapitáni rozběhli chodbou s dalšími žoldnéři v patách.
„Kde jste, k čertu byl?" zavrčela Rybářka. „Na okamžik jsem se k vám otočila zády a vy jste se mi ztratil!"
„Omlouvám se," odpověděl ap Owen vesele. „Nevšiml jsem si, že už nejste se mnou. Teď si ale šetřte dech pro běh. Máme před sebou ještě dlouhou cestu a ti parchanti nás dohánějí."
Zdánlivě odnikud se před nimi vynořil muž s mečem a ap Owen jej srazil jediným úderem své zbraně. Rybářka odstrčila vrávorající tělo stranou, aniž byť jen na okamžik zpomalila, a následovala ap Owena vzhůru po točitém schodišti. Na schodech za ní duněly boty pronásledovatelů, a když se ohlédla, uviděla půl tuctu žoldnéřů, kteří se hnali za nimi.
Rybářka sebrala síly a pokusila se utíkat rychleji. Po dlouhém dni už byla k smrti unavená a nohy měla jako z olova, ale přesto se jí nějak podařilo zrychlit. Ap Owen pod vlivem drogy žádnou únavu necítil a běžel lehce. Pot stékal Rybářce po čele a štípal ji v očích, zatímco protestující plíce na sebe upozorňovaly bodavou bolestí v boku. Mohla jen doufat, že nedostane křeč. Pak by byla skutečně v průšvihu.
Ap Owen ji vedl širokou chodbou tempem, kterému jen stěží stačila, ale zatím se jí to - hlavně díky stále se zvětšujícímu davu pronásledovatelů - dařilo. Trochu jí působilo starosti, že nepotkali žádného z ap Owenových mužů. Někteří se přece museli dostat až sem... Začalo v ní klíčit nepříjemné podezření, že nikdo z nich nepřežil. Že s výjimkou jí a ap Owena jsou všichni obránci domu mrtví. Což byl další důvod aby se co nejrychleji dostali k dimenzionální kapse a

varovali delegáty.
Náhle ap Owen prudce zabočil do otevřených dveří a Rybářka tam skočila za ním. Otočila se, aby za sebou dveře přibouchla, ale tři žoldnéři už byli uvnitř. Rybářka prvního z nich srazila jediným, úsporným úderem a jeho krev vytryskla do vzduchu, ale druhý ozbrojenec uskočil a sekl ji do nohy. Tlustá kožená bota ránu sice z větší části zachytila, ale i tak cítila, jak jí po lýtku stéká krev. Divokými údery meče zatlačila ozbrojence zpátky a po několik příštích okamžiků plně zaměstnávala oba muže pouhou zuřivostí svého útoku. Pak stál po jejím boku ap Owen, sekal a bodal jako šílený. Společně zabili oba žoldnéře, zabouchli dveře a zastrčili závoru. V příštím okamžiku se ozvalo zuřivé dunění, jak se muži venku pokoušeli vyrazit dveře rameny.
Oba kapitáni Hlídky stáli chvíli vyčerpaně nad mrtvými těly svých nepřátel a lapali po dechu. Pak ap Owen ukázal palcem přes rameno. „Pojďme. Vchod je tamhle."
Rybářka se otočila a uviděla otevřené dveře, které visely bez jakékoliv opory ve vzduchu. Uvnitř byla vidět pouze temnota. „Právě včas. Jenom doufám, že dimenzionální kapsa bude alespoň trochu bezpečnější než tenhle dům."
„Určitě ano: to ti můžu zaručit. Ale teď už pojďme."
Popadl Rybářku za ruku a táhl ji za sebou do otevřených dveří. Sotva se ze nimi dveře zabouchly, rozplynuly se. Oba měli krátký pocit volného pádu a pak se Rybářka ocitla v tajné místnosti zařízené pro mírové rozhovory. Delegáti začali překvapeně vstávat ze svých židlí kolem stolu a dívali se střídavě na ni a na ap Owena. Rybářka rychle zvedla ruku, aby předem potlačila všechny případné otázky.
„Dům je plný žoldnéřů. Museli jsme se probojovat sem. Neměli jsme na výběr. Kolik našich lidí se sem ještě dostalo?"
Uviděla prázdný výraz v jejich obličejích a odvrátila se. „Zatraceně. Pak myslím můžeme předpokládat, že už nedorazí. Jsme jediní, kdo přežil."
Rychle se rozhlédla po spoře zařízené, spíše menší místnosti a překvapeně zamrkala, když zjistila, že nevidí žádné dveře. Všechny čtyři stěny byly neporušené. Pokrčila rameny a podívala se na ap Owena, který seděl na podlaze vedle ní s hlavou bezvládně svěšenou. Byl smrtelně bledý, po obličeji mu stékal pot a očividně napínal všechny síly, které mu zbyly, aby nezvracel. Rybářka se hořce pousmála. Tohle s člověkem dělaly bojové drogy. Skvělé, dokud udržovaly vysokou hladinu adrenalinu, ale jakmile přestaly působit, člověk zaplatil i s úroky. Pomohla ap Owenovi na židli a pak se obrátila zpátky k delegátům. Všichni zjevně čekali na podrobnější zprávu a z jejich obličejů bylo patrné, že je jejich trpělivost u konce. Zprávu by měl vlastně podat ap Owen jako starší kapitán Hlídky, ale jelikož byl teď tak trochu mimo a v nejbližších okamžicích tak bezpochyby zůstane... Rybářka zjistila, že pořád svírá svůj meč, a zasunula jej do pochvy. Vstala a zaujala vzorový pohov, na okamžik pomýšlela na to, že delegátům zasalutuje, ale nakonec to neudělala.
„Jsme až po uši v maléru," řekla prostě. „Někdo najal menší armádu žoldnéřů a poslal je za podpory docela dobrého čaroděje, aby se s vámi vypořádali. Naše ochranka neměla nejmenší šanci, žoldnéři se přes nás prostě přehnali. Pokud velice brzy nedorazí někdo další, budete se muset smířit se skutečností, že v současné době se veškerá naše bojová síla skládá z kapitána ap Owena a ze mne. A posily nedostaneme. Jsme tady v pasti a dům se jenom hemží žoldnéři."
„Není to zase tak strašné, jak nám to tady líčíte, kapitáne," opáčil lord Regis klidně. „Zaprvé, tady jsme v naprostém bezpečí. Dimenzionální dveře se žoldnérům neotevřou a jediný způsob, jak by se sem mohli dostat, je otevření nových dveří. To ale nedokáže ani nejlepší čaroděj, pokud nezná přesné souřadnice naší dimenzionální kapsy, a ty zná jen několik zasvěcených. Takže stačí počkat, až žoldnéři zase odejdou. Jakmile zjistí, že v domě nejsme, nebudou se tady příliš zdržovat; takový útok přece nemohl projít bez povšimnutí, zvlášť ne v Dolní Tory. Myslím, že se nemýlím, když předpokládám, že v tuto chvíli už je Hlídka na cestě sem."
„Okamžik," řekla Rybářka. „A jak poznáme, kdy bude bezpečné vyjít ven?"
Lord Regis pokrčil rameny. „Prostě tu a tam vystrčíme hlavu a uvidíme, co a jak."
Ap Owen se chraptivě zasmál. „To znamená, že my dva vystrčíme hlavu jako první, kapitáne Rybářko. Oni žádné riziko neponesou. Mám pravdu, lorde?"
„Samozřejmě," odpověděl lord Regis. „Od toho tady přece jste, ne?"
Rybářka se podívala na ap Owena. V obličeji byl stále bledý, ale už seděl vzpřímeně a vypadal, že je v mnohem lepším stavu. „Jak se cítíte?"
„Skvěle. Vedlejší účinky mizí rychle."
„Ale ne tak rychle, aby vás nezabili, pokud by se k vám dostali v nesprávném okamžiku."
Ap Owen pokrčil rameny.
„Myslím, že vám unikla pointa," řekl major de Tournay. „Jak se žoldnéři dozvěděli, že nás mají hledat tady? Místo rozhovorů mělo být tajné."
„Má pravdu," přisvědčil lord Regis a upřeně pohlédl na ap Owena.
Starší kapitán nešťastně přikývl. „Někdo musel mluvit. Nakonec vždycky někdo promluví. Ale jelikož o naší dimenzionální kapse nevědí, je to vlastně jedno. Žoldnéři prostě převrátí dům naruby, nenajdou nic, co by připomínalo mírové rozhovory, a vrátí se k tomu, kdo je poslal, aby mu oznámili, že jste tady nebyli. Pak budou odvoláni a vy můžete nerušeně pokračovat v rozhovorech, o to bezpečněji, že tihle se už nevrátí. A pokud bude Hlídka dost rychlá, mohou dokonce žoldnéře sledovat k jejich chlebodárci a tak ho dopadnout."
„Skvělé!" řekl lord Nightingale. „Nakonec se ještě může všechno špatné v dobré obrátit."
„Okamžik," vložila se do hovoru Rybářka a tón jejího hlasu způsobil, že se na ni všichni podívali. „Tam venku zahynula spousta dobrých chlapů, když se snažili chránit vás a vaše drahocenné rozhovory. To pro vás vůbec nic neznamená?"
Kupci, Rook a Gardener, měli tolik slušnosti, že se zatvářili zkormouceně. Oba majoři se rozpačitě zavrtěli, ale neřekli nic. Lord Regis se zamyšleně díval na podlahu.
Lord Nightingale si odfrkl. „Dělali svoji práci," řekl prostě. „Chápali, že jsou nahraditelní. My všichni jsme nahraditelní."

„Tohle určitě hodně pomůže jejich vdovám," opáčila Rybářka. „Proto, že vy jste trvali na přísném utajení, neměli ti muži nejmenší šanci."
„To stačilo, kapitáne!" okřikl ji lord Regis ostře. „Teď není vhodná chvíle, abyste kritizovala své nadřízené. My musíme uvažovat v širších souvislostech."
Rybářka jej zpražila pohledem a pak se odvrátila. Ap Owen se trochu uvolnil a zjistil, že mu srdce znovu začalo bít. Nemyslel si, že by Rybářka na lorda skutečně zaútočila, ale nikdo nemohl přesně odhadnout, co ta žena v příštím okamžiku udělá.
„Jeho lordstvo má pravdu, Rybářko," řekl opatrně. „Bezpečnost delegátů je tady na prvním místě. Tohle nám říkali, když jsme tu práci brali. Tak se nerozčilujte. Tady jsme v dokonalém bezpečí, nikdo se sem za námi nedostane."
Náhle ztichl, když se jakoby z velké dálky ozvalo ponuré zazvonění. Zvuk se odrážel ozvěnou stále znovu a znovu, jako by musel urazit nepředstavitelnou vzdálenost, než se k nim dostal. Všichni stáli mlčky a naslouchali. Zvon vyzváněl stále dál, pořád hlasitěji a zlověstněji, jako zvon z nějakého zapomenutého chrámu v hlubinách pekla. Rybářčin dech se zrychlil a mimovolně se dotkla jílce meče. Něco bylo venku v temnotě a ona to cítila, něco strašlivého. Vyzvánění znělo čím dál silněji, až všichni v místnosti přivírali oči bolestí a tiskli si ruce na uši. A pak se vzduch mezi nimi zatetelil a noční můra vtrhla do světa bdění.
Stvůry šílených tvarů zraňujících a děsících lidské oči se svíjivě vynořily odnikud a s plesknutím dopadly na podlahu. Byly to obludy s trčícími kostmi a cvakajícími zuby, závratné, přizpůsobené pohybu v nelidských dimenzích. Netvoři s klepety, žihadly a pavoučími končetinami. Monstrózní slimák s rotujícími zuby v břišním otvoru ztěžka dopadl na konferenční stůl a dřevěná deska se pod jeho váhou rozštípla po celé délce. Z břicha nestvůry se do vzduchu vymrštily karmínové provazce střev mokvající žíravinami, jež vyleptávaly v kobercích žčernalé otvory tam, kam tyto vnitřnosti dopadly na zem. Konferenční místnost byla zaplavena ohlušující kakofonií ječeni, vytí a řvaní doprovázeného vyzváněním pekelného zvonu, jež samo o sobě přivádělo k šílenství.
V prvním okamžiku strnul každý tam, kde zrovna stál, a pak se Rybářka vrhla vpřed, máchajíc kolem sebe mečem v zlověstných obloucích. Její čepel se zasekla do nepřirozeného masa, vzduchem začaly stříkat proudy divně zbarvené krve a vyjící stvůry se začaly zuřivě stahovat kolem ní. Vtom už se vedle ní postavil ap Owen a společně zatlačili démony zpátky. Majoři Comber a de Tournay tasili meče a pustili se do boje, přičemž se zády opírali jeden o druhého, stará nepřátelství tváří v tvář společnému nebezpečí byla zapomenuta. Sekali a bodali s účinností profesionálů a žádná stvůra jim nemohla vzdorovat dlouho.
Oba obchodníci, Rook a Gardener, se stáhli do kouta a tam se bránili, jak uměli, meči na něž očividně nebyli zvyklí. Stvůry, které vytušily snadnou kořist, se na ně dychtivě vrhly. Lord Regis bojoval vytrvale zády ke zdi - jen tak tak se mu dařilo uhýbat zubům a spárům, ale prozatím se držel. Lord Nightingale si kolem sebe díky svému šermířskému umění vyčistil volný prostor a stále při tom něco hlasitě odříkával. Stvůry však pronikaly hradbami míhající se oceli už jen pouhou silou svého množství a zakrátko začala téct i lidská krev. Štěrbinou, která se vytvořila v prázdném prostoru, se hrnulo do místnosti stále více a více netvorů, jako by jejich proud neměl konce.
„Musíme odsud vypadnout!" křikla Rybářka na ap Owena.
„To nemůžeme!" odpověděl jí, ztěžka oddychuje námahou boje. „Dveře dokážou otevřít pouze Regis a Nightingale. A oba teď mají plné ruce práce. Zkusme se k nim probojovat a trochu jim ulehčit."
Rybářka se o to pokusila, ale nekonečný proud příšer ji zatlačoval krok za krokem zpátky, a také ap Owen měl co dělat, aby se udržel po jejím boku. Ze zející rány na čele mu po po tváři stékala krev a musel neustále mrkat, aby mu nezalepila oko. Náhle se vzduchem mihl ostrý spár, který zanechal na Rybářčině břiše a boku hluboký šrám. Rybářka zavrávorala bolestí a jen s vypětím všech sil se udržela na nohou. Ap Owen se vrhl vpřed, aby ji zaštítil, ale v příštím okamžiku se mu kolem ramen ovinulo dlouhé, zubaté chapadlo a smýklo jím do vzduchu. Rybářka do chapadla ťala mečem, ale to svou kořist nepustilo. Comber a de Tournay byli pokryti krví z tuctu menších zranění, ale pořád se ještě statečně bránili a dařilo se jim držet si stvůry více či méně úspěšně od těla. Zato Rook a Gardener už padli a zcela zmizeli pod divokou změtí svíjejících se stvůr. Lordu Regisovi stékaly po tvářích slzy vyčerpání, ale lord Nightingale ho ignoroval a soustředil se na rytmické odříkání slov, která zanikla v okolní vřavě.
Náhle Nightingalův hlas zesílil v jediný výkřik, trhlina ve vzduchu se zatáhla a zmizela. Stvůry vzplály s vřeštěním a jekotem plameny a zakrátko po nich zůstal pouhý popel. Vzdálený zvon utichl a jediný zvuk, který se ozýval v místnosti, bylo chrčivé oddechování a sténání obou kapitánů Hlídky a delegátů, kteří útok démonů přežili.
Rybářka se ztěžka posadila zády ke zdi a dívala se, jak si ap Owen opatrně prozkoumává místo, kde jej svíralo hořící chapadlo stvůry. Oba majoři se opřeli jeden o druhého a vzájemně si tichým hlasem vyměnili komplimenty. Lord Regis se unaveně sklonil nad dvěma těly ležícími nehnutě v koutě, pak se narovnal a odvrátil se. Rookovi a Gardenerovi už nebylo pomoci. Regis se podíval na lorda Nightingala, který si uprostřed místnosti mlčky stíral krev z meče.
„Nevěděl jsem, že jste čaroděj, Nightingale."
Outremerský lord lhostejně pokrčil rameny. „Nejsem čaroděj. Jenom jsem tu a tam něco pochytil."
„I tak bych čekal, že se o tom zmíníte," opáčil Regis. „V podmínkách pro mírové rozhovory přece stálo, že žádný z delegátů nesmí být čaroděj."
„Už jsem vám řekl, že žádný čaroděj nejsem," odpověděl Nightingale. „Pouze nadaný samouk."
„O to přece nejde..."
„Nemohli bychom to probrat později?" řekla Rybářka ostře. „Budeme potřebovat lékaře."
„Bojím se, že to nepřichází v úvahu," namítl Nightingale. „Máme nařízeno tajit svou přítomnost do posledního okamžiku. Oficiálně nikdo neví, že tady jsme."
„Vy si děláte legraci," opáčila Rybářka. „Pokud si vůbec něčím můžeme být jisti, pak tím, že nás už naši nepřátelé dávno odhalili. Jak žoldnéři, tak ty smradlavé obludy věděly naprosto přesně, kde nás mají hledat. Někdo promluvil. Místo,

kde se nacházíme, už není tajemstvím. Takže zapomeňme na všechny ty nesmysly o utajení a podnikněme něco na svou obranu. Tentokrát jsme měli štěstí. Podruhé se to opakovat nemusí. A sežeňte mi doktora, sakra. Jestli se mi do té rány dá infekce, zažaluji vás!"

O nějaký čas později, po množství spěšných, ale účinných ozdravných kouzel, prošli Rybářka a ap Owen společně dům, prověřili nová, vylepšená bezpečnostní opatření a zkontrolovali obličeje mrtvých žoldnéřů dřív, než byli odneseni. Žádný z nich už nežil. Ti, kterým se nepodařilo uprchnout před příchodem posil Městské hlídky, raději padli v marném boji, než by se nechali zajmout živí.
„Všechno nasvědčuje tomu, že byli pod cizím vlivem," řekl ap Owen. „Musela to být nějaká magie. My žoldnéři obvykle nebýváme tak oddáni věci. Žádné věci. Válčíme jen pro peníze, pro nic jiného. Myslel jsem, že bych mohl některé z těch ubožáků poznat, ale ani jeden z nich mi nepřipadal povědomý. Pravděpodobně je najali mimo Haven, aby se vyhnuli prozrazení. Těžko by mohli doufat, že najmou v Havenu tolik mužů, aniž by se to rozneslo."
„Správně," řekla Rybářka. „Vždycky se najde někdo, kdo neudrží jazyk za zuby. Čímž se dostáváme zpátky k útoku na dimenzionální kapsu. Někdo nás zradil. Kdo o nás vůbec věděl?"
„Jen několik vybraných lidí. Delegáti, vy a já, deset členů Hlídky, kteří pracovali mimo dům, a samozřejmě velitel Glen." Náhle se zarazil a on a Rybářka se podívali jeden na druhého. „Glen?" řekl ap Owen konečně.
„Proč ne?" opáčila Rybářka. „On jediný prozrazením nic neriskoval."
Ap Owen rozhodně zavrtěl hlavou. „Glen je parchant k pohledání, ale není zrádce. Spíš se zapomněl někdo ze strážníků, mluvil před nesprávnou osobou a ta nás prodala."
Rybářka nešťastně přikývla. Žádného z ap Owenových lidí už se na to zeptat nemohla: ani jediný nepřežil útok žoldnéřů.
„Jenže tohle není náš jediný problém," pokračoval ap Owen ponuře. „Nightingalovy čarodějnické schopnosti všechno pořádně zkomplikovaly. Je pravda, že nás všechny zachránil, když do naší dimenzionální kapsy vtrhly ty stvůry, ale Regis a major Comber se teď bojí, že by mohl použít kouzel k ovlivnění jejich myslí v průběhu rozhovorů. Na druhé straně byl potvrzen jako delegát, a kdyby ho teď odmítli, Outremer by se bezpochyby zachoval podobně a veškeré dosažené úspěchy by se tím smazaly. V této chvíli jsou rozhovory stejně pozastaveny, dokud nepřijedou náhradníci za Rooka a Gardenera. A můžete se vsadit, že delegát Havenu bude čaroděj, jen tak pro jistotu."
Rybářka něco nesrozumitelného zavrčela a pak pokrčila rameny. „Alespoň, že tím rozhovory neskončily. To taky něco znamená."
„Možná jen do dalšího útoku."
„Myslíte, že k němu dojde?"
„Nejspíš ano. Příliš mnoho lidí a skupin má zájem na tom, aby rozhovory selhaly. A my jsme přímo uprostřed toho všeho. Věřila byste, že jsem si myslel, že jsem považoval práci v Hlídce po své žoldnéřské kariéře za takové klidné, teplé místečko?"

6 OZNAČENÍ ZRÁDCE

Tak tady se schází poradní sbor Hlídky? Už jsem viděl impozantnější kůlny." Jestřáb znechuceně potřásl hlavou.
„Možná jsi měl přece jen pravdu, Burnsi. Pokud se někdo schází v takové chatrči, sotva bude v pozici, aby nám pomohl."
Burns zachoval diplomatické mlčení, ale jeho pokrčení ramen mluvilo za celé svazky. Jestřáb se znovu podíval na budovu před sebou a pomyslel si, jestli má vůbec smysl jít dovnitř. Poradní sbor Hlídky se scházel ke svým zasedáním v pronajaté místnosti nad hokynářstvím; byl to krámek toho druhu, které jsou otevřené pořád a prodává se v nich všechno a nic. Patrová budova byla docela zachovalá, ale vypadala, jako by neviděla barvu na fasády už celé generace. Jestřáb nahlédl jediným ušpiněným oknem do krámku a velice rychle nabyl přesvědčení, že by musel být vyhládlý k smrti, aby snědl něco, co by pocházelo odsud. Skoro viděl, jak se v koutě ukrývají mor a otrava jídlem a tiše se tam spolu hihňají. A už vůbec nechtěl myslet na to, z čeho asi pochází ta porce, masa s optimistickou cedulkou ‚Zvláštní nabídka'. Odvrátil se a rozhlédl se po ulici. Kolemjdoucí se upřeně dívali na zem, aby se vyhnuli jeho pohledu, a naprosto marně se snažili před dvěma kapitány Hlídky tvářit nevinně. Vypadali spíše podloudně. Ale to se v téhle čtvrti více méně čekalo.
„Snažil jsem se ti to vysvětlit, Jestřábe," řekl Burns konečně. „Tihle lidé jsou poradci a nic víc. Nemají žádnou skutečnou moc ani vliv, i když si rádi představují, že mají. Občas přijdou s dobrým nápadem a mají kladný vliv na veřejné mínění, a proto je Hlídka toleruje, ale tím to také končí."
„Možná," odpověděl Jestřáb. „Ale na tom přece nezáleží. Hlavní je, že ti lidé jsou ve spojení s Hlídkou, a přitom nejsou její součástí. Měli by vědět, o co tady jde, ale nemusejí se bát postihu. Zatraceně, Burnsi, potřebuji někoho, kdo se mnou bude mluvit. Potřebuju informace. Zatím jsme selhali na celé čáře a veškeré naše pátrání nás nedovedlo nikam, zatímco Morgan si sedí někde v bezpečí a směje se nám. Potřebujeme vodítko, něco, co nám alespoň ukáže správný směr."
„A ty si myslíš, že ho dostaneme od poradního sboru Hlídky?"
„Za zkoušku to stojí, zatraceně! Něco přece musíme dělat!"
Zuřivě vykročil kupředu, nevšímavě prošel kolem dveří krámku a místo toho se pustil po plechovém nouzovém schodišti, které trochu nejistě viselo na boční stěně budovy. Burns jej tiše následoval. Jeho parťák začínal být zoufalý a bylo to na něm vidět. Jestřáb zůstal stát před prostými dřevěnými dveřmi na konci schodiště a rázně na ně zabušil pěstí. Někdo uvnitř odsunul malá dvířka špehýrky a dlouze si Jestřába prohlédl. Pak se špehýrka zase zavřela a ozval se

zvuk odsouvaných západek a petlic. Dveře se otevřely a Jestřáb s Burnsem vstoupili dovnitř. Za nimi se dveře zase rychle zabouchly.
Pronajatá místnost se ukázala být překvapivě útulná. Olejové lampy zaplavovaly nazlátlým světlem dřevem obložené zdi a masivní nábytek, velká, pohodlně vyhlížející křesla rozestavená před krbem, ve kterém praskal oheň. U křesel stáli dva muži a pozorovali oba kapitány s odhodlanou nedbalostí. Vypadali zahanbeně a možná trošku vyděšeně. Jestřáb si je oba beze spěchu prohlížel a nechal, aby se nervózní ticho trochu protáhlo. Burns stál po jeho boku, ale nedával najevo žádnou aktivitu. Pak muž po levici rozpačitě zakašlal.
„Dobrý večer, kapitáni. Těší nás, že jste nás navštívili. Nestává se často, že členové Městské hlídky projeví zájem o naši práci. Já jsem Nicholas Linden, právník. Možná jste o mně slyšeli... a tohle je můj spolupracovník, Michael Shire, dříve kapitán Městské hlídky, nyní už ve výslužbě."
Jestřáb zdvořile přikývl. Burns jej už informoval, s kým se setkají, a poznat tyto dva muže podle Burnsova popisu mu nečinilo žádné potíže. Nicholas Linden byl vysoký a štíhlý, s pozornýma očima a nacvičeným úsměvem. Začal jako drobný advokát, který se specializoval na pojišťovací případy, a díky vhodně uplaceným soudcům a několika případům, které získaly širokou publicitu, se vypracoval až na úspěšného právníka s praxí v Dolní Tory. Tehdy v sobě objevil občanskou uvědomělost a začal otevřeně brojit proti praktikám, jež ho vynesly tam, kde byl. Kolegové advokáti jej v naději, že tak odvedou jeho pozornost od ožehavějších věcí, přesvědčili, aby se dal k poradnímu sboru Hlídky. Nikoho nepřekvapilo, že to zabralo naprosto dokonale.
Michael Shire byl dvacet let kapitánem Městské hlídky, pak odešel do výslužby a krátce pracoval jako soukromý bezpečnostní poradce. V posledních letech si vedl docela dobře a nyní měl pod sebou nejlepší ochranku v Západním okrsku. Byl to velký, rozložitý muž, táhlo mu na padesátku a nosil módně křiklavé šaty, které mu vůbec neslušely. Měl klidnou, sebevědomou tvář s chladnýma očima bez výrazu.
Tohle tedy byli dva z lidí, kteří se rozhodli být svědomím Hlídky.
„Přijde ještě někdo?" zeptal se Jestřáb konečně chladným a nevzrušeným hlasem.
„Bojím se, že ne, kapitáne," odpověděl Linden možná až trochu příliš rychle. „Musíte pochopit, že nás naše funkce v poradním sboru velice zaměstnávají, a nemůžeme se vždycky sejít tak narychlo. Na druhé straně, ve vašem vzkazu stálo, že se jedná o naléhavou a důležitou záležitost, takže jsme Michael a já... Přišli jsme jako zástupci všech ostatních. Posaďte se, prosím, kapitáni. A poslužte si vínem, jestli chcete."
Jestřáb krátce zavrtěl hlavou a posadil se. Burns víno rovněž odmítl a pak se usadil vedle poradců a Jestřába do křesla u krbu. Linden se Shirem se tázavě podívali na Burnse a Jestřába. Jestřáb vylíčil celou situaci tak stručně a jasně, jak jen to dokázal - od zátahu na Morganovu výrobnu v Ďáblově sváru až po své pevné přesvědčení, že Morgan musel podplatit nějakou vysoce postavenou osobnost Městské hlídky. Nastalo krátké ticho, po kterém si Shire hlasitě odfrkl.
„Nechápu, k čemu všechen ten povyk," řekl s očima upřenýma na Jestřába. „V Hlídce vždycky docházelo k jistému... soukromému podnikání. Je jen přirozené, že si její členové chtějí vylepšit svoje nízké platy. Tu a tam každý občas přijme zvláštní odměnu; je to něco jako neoficiální daň. Pokud lidé chtějí skutečnou ochranu, musí za ni zaplatit. Koneckonců, spokojení členové Hlídky se budou lépe věnovat své práci, že ano? Myslím, že to s tou svou horlivostí poněkud přeháníte, kapitáne Jestřábe."
„Já tady nemluvím o drobné protekci," řekl Jestřáb. „Mluvím o vysoce postaveném představiteli Hlídky, který vzal úplatek od jednoho z největších drogových baronů ve městě."
„No a co?" opáčil Shire. „Tohle je přece Haven. Žijí tady lidé, kterým se nevyplácí zkřížit cestu, a Morgan k nim určitě patří. V zájmu Hlídky není rozpoutat válku, kterou nemůžeme vyhrát."
„Tentokrát je to něco jiného," odsekl Jestřáb. „Nová Morganova droga je příliš nebezpečná, než abychom ji mohli jen tak přehlédnout. A člen Hlídky, který mu pomohl, vystavil celé tohle zatracené město obrovskému nebezpečí jen aby získal trochu peněz. Tohle už není obyčejná korupce, to je vlastizrada. Já toho parchanta dostanu a vy mi pomůžete ho odhalit. Oba jste v pozici, kde se k vám leccos donese, znáte lidi a budou s vámi mluvit i ti, kteří mně nic nepoví. Chci vědět, co říkají. Chci jména."
Shire a Linden se podívali jeden na druhého a pak se Linden ve svém křesle předklonil. Zadíval se přímo na Jestřába, a když promluvil, volil slova co nejpečlivěji. „Musíte pochopit, kapitáne, že už jen tím, že jsme se s vámi sešli, jsme na sebe vzali nikoliv zanedbatelné riziko. Stýkat se s vámi je nebezpečné. Děláte si nepřátele mezi nesprávnými lidmi. Říká se, že Morgan má vlivné přátele, přátele s významnými styky, kterým se vaše vyšetřování nelíbí. Každý, kdo vám otevřeně pomůže, strká hlavu do oprátky."
„Odmítnout mi pomoc je taky velice riskantní," odpověděl Jestřáb klidně. „Teď už nehraju podle žádných pravidel. Na to nemám čas."
Shire si odfrkl. „Výhrůžkami se nikam nedostanete. Klidně vám to řeknu na rovinu: Morgan je ve spojení s lidmi, kteří budí mnohem větší strach než vy."
„Tak proč s námi vůbec mluvíte?" vmísil se do hovoru Burns.
„Protože jsem byl kapitánem Hlídky dvacet let..." odpověděl Shire pomalu, „...a některé věci jsem prostě strávit nedokázal. I já jsem svého času mohl brát peníze za to, že jsem se díval jinam, když mi řekli, ale nedělal jsem to. Od nikoho jsem si nenechal poroučet, kdy si mám lehnout na záda a hrát mrtvého jako hodný pejsánek. Ani tenkrát, ani teď. Dnes za mnou přišel Linden. Měl strach. Od jednoho z Morganových lidí zaslechl něco, co nebylo určeno jeho uším, a ví, že dokud se o tu informaci s nikým nepoděli, nebude v bezpečí. Proto to řekl mně a teď to poví i vám. Není pochyb o tom, že Morgan nebo jeho lidé pronikli do Hlídky prakticky na každé její úrovni. Od té nejspodnější až po úplnou špičku. Ale tentokrát známe i jméno. Morgan si koupil kapitána Hlídky, někoho tak loajálního a čestného, že je mimo veškeré podezření."
„Řekni mi to jméno," zavrčel Jestřáb.

Linden ztěžka polkl a krátce se podíval na Shira, jako by u něj hledal podporu. „Nebude se vám to líbit, Jestřábe. Nemám žádný důkaz, je to jen něco, co jsem zaslechl. Možná se mýlím."
„Prostě mi řekni to zatracené jméno!"
„Rybářka," odpověděl Linden. „Kapitán Isobel Rybářka."
Jestřáb se vymrštil z křesla a popadl Lindena. Burns se jej pokusil zadržet, ale Jestřáb ho setřásl. Oběma rukama uchopil Lindena za košili a zvedl ho do vzduchu. Právníkova tvář pozbyla barvy a jeho ústa se pohybovala, aniž z nich vyšel nějaký zvuk. Shire a Burns se Jestřábovi pověsili na ruce, ale ten je ignoroval.
„Lžeš, ty parchante!" zavrčel s obličejem těsně u Lindenova. „Tohle ti nakukali oni, co? Tak mluv, sakra! Řekni mi to jméno, parchante. Řekni mi skutečné jméno!"
Linden se kroutil a snažil se popadnout dech, oči vypoulené nedostatkem vzduchu i strachem. „Prosím... prosím, neubližuj mi. Já se omlouvám..."
„Říká pravdu," křičel Shire Jestřábovi do ucha. „Pusť ho, Jestřábe. Říká jenom to, co sám slyšel."
„Přesně tak," řekl Burns. „Pusť ho, Jestřábe. No tak, pusť ho!"
Jestřáb mrštil právníkem zpátky do jeho křesla a odvrátil se. V obličeji byl celý rudý a ztěžka oddechoval. Linden si rukama sevřel hrdlo a hlasitě lapal po dechu. Burns se Shirem pomalu odstoupili od Jestřába aniž ho při tom spustili z očí.
„Uklidni se, Jestřábe," řekl Burns konejšivě. „Prostě se to povídá, to je všechno. Vždyť ti sám řekl, že nemá žádný důkaz."
„Je to sprostá lež," opáčil Jestřáb.
„Samozřejmě."
„Nepoužívej tenhle tón hlasu, když se mnou mluvíš, Burnsi! Nejsem malé děcko. A nejsem ani hlupák. Tohle si vymyslel Morgan, aby mě zpomalil, aby odvrátil mou pozornost od sebe. Jenže to nefunguje. Já Isobel znám. Je naprosto vyloučené, že by se podílela na něčem takovém. Nikdy by -"
„Samozřejmě, že ne," skočil mu do řeči Burns. „Pojďme, Jestřábe. Tady už se víc nedozvíme."
Jestřáb přikývl a zamířil ke dveřím, aniž by Shiremu a Lindenovi věnoval jediný pohled. Burns se s nimi rozloučil výmluvným gestem a pak spěchal za svým parťákem.

Zpátky na ulici kráčel Jestřáb slepě sněhem a břečkou, oči upřené přímo před sebe. Lidem postačil jediný pohled na jeho obličej, aby se mu rychle klidili z cesty. Burns šel po jeho boku a sledoval svého parťáka s obavami.
„Musíme si o tom promluvit, Jestřábe," řekl konečně. „Samozřejmě, že představa, že by Rybářka zradila, je směšná, ale nemůžeme nad tím ani mávnout rukou. Ať už je tím podplaceným kapitánem kdokoliv, musí to být někdo, kdo je normálně mimo veškeré podezření. Někdo tak čestný a důvěryhodný, že by jej nikdo s Morganem vůbec nespojoval. Na tom se shodli všichni, s kým jsme mluvili, a je třeba přiznat, že v Hlídce není mnoho kapitánů, kteří by tomu kritériu odpovídali."
„Isobel to není," opáčil Jestřáb.
„Tak proč ji někdo označil před Lindenem? I kdyby Morganovi lidé zjistili, že je někdo vyslechl, jak mohli vědět, že budeš mluvit právě s Lindenem? Navštívit poradce ses rozhodl teprve nedávno."
„Prostě pustil tu fámu mezi lidi a spoléhal se na to, že se ke mně nakonec dostat musí. Má mě to jen zdržet, nic jiného."
„Jistě," přikývl Burns. „Podívej se, ať už je zrádcem kdokoliv, musí to být někdo z našeho nejbližšího okolí. Z tvého nejbližšího okolí. Někdo, kdo tě zná tak dobře, aby věděl, koho se budeš vyptávat. Jak jinak by mohli Morganovi lidé vědět, že půjdeme ke Svatému Kryštofovi, a počíhat si tam na nás?"
„Patrně nás sledovali," odpověděl Jestřáb.
„Po celou dobu určitě ne; toho bychom si všimli."
„Možná mají čaroděje, který nás sleduje nějakým magickým způsobem! Jednoho čaroděje měl ve výrobně, jak můžeme vědět, že pro něj nepracuje další?"
„Myslím, že tohle raději odložíme na později," řekl najednou Burns skoro šeptem. „Zase nás někdo sleduje. Podívej se."
Jestřáb okamžitě zapomněl na své starosti a nenápadně se ohlédl, ruku na hlavici sekery, která mu visela u boku. „U čertova zubu, jak jsem je mohl přehlédnout? Nejsou to zrovna profesionálové, co říkáš? Tak to dopadá, když se člověk nechá rozptylovat. Že jich ale je - zatím jsem jich napočítal dvacet sedm a většina z nich má barvy gangu. Co ty?"
„Já jsem jich viděl jen dvaadvacet, ale dám na tebe. Museli vědět, že tudy půjdeme, Jestřábe; už zase na nás číhali. A promysleli si to lépe než posledně: tentokrát jsou všude kolem nás."
Jestřáb si odfrkl. „Na tom nezáleží. Zrovna mám tu správnou náladu setnout pár darebáků."
Burns se na něj ostře podíval. „Počkej, Jestřábe: teď není ta správná chvíle hrát si na hrdinu. Stojíme proti přesile více než deset na jednoho."
„Tak co navrhuješ? Dát ruce nad hlavu, hezky se jim vzdát a doufat, že s námi budou jednat jako s válečnými zajatci? Tohle sice bude válka, Burnsi, ale žádní zajatci se brát nebudou."
„Vždycky můžeme utéct."
„To sice můžeme, ale jak daleko si myslíš, že bychom se dostali? Ulice jsou tu úzké a plné lidí, oba jsme unavení jako psi, zatímco naši pronásledovatelé vypadají docela svěže. Tentokrát není po ruce ani žádné nouzové schodiště. Je to dobře naplánovaná past, Burnsi, a my jsme se do ní lapili."
Na ulici najednou zavládlo nepřirozené ticho a kolemjdoucí lidé se nenápadně začali stahovat do vchodů a bočních uliček, aby byli v bezpečí, až zabíjení začne. Všichni věděli, k čemu tady velice brzy dojde. Pronásledovatelé už se ani nepokoušeli skrývat.
Jestřáb se zastavil a rozhlédl se. Burns zůstal stát po jeho boku a očima hledal, kudy by mohli uprchnout.

Pronásledovatelé byli všude a sebevědomě se k nim blížili. Teď, když se už neskrývali, jich Burns napočítal dvacet devět. Byli oblečeni do rozedraných kožešin a kůže, v rukou měli palice, meče a sekery. Někteří byli vyzbrojeni rozbitými lahvemi nebo kusy kovových trubek. Všichni vypadali podvyživeně, hladově a velice nebezpečně. Burns se podíval na Jestřába, jako by u něj hledal podporu, a po zádech mu přeběhl mráz. Jestřáb se usmíval mrazivým, nepříjemným způsobem. Tak nějak se nejspíš šklebí Smrt, pomyslel si Burns a pocítil instinktivní touhu stáhnout se zpátky. Zdálo se, že jeho parťák už toho dne vystřídal několik nálad, ale tahle byla nová a velice strašidelná a Burns začal chápat, proč má Jestřáb v Severním okrsku takovou reputaci. Vypadal smrtelně nebezpečně, zlovolně a nezadržitelně.
Burns si odkašlal a Jestřáb na něj krátce pohlédl. „To nejsou Morganovi lidé," řekl klidným a vyrovnaným hlasem. „Jsou to rváči z jednoho gangu z Ďáblova sváru. Dnes ráno jsem udeřil jejich vůdce, slizkého parchanta jménem Kladivo. Nejspíš mi vyhlásil vendettu. Věděl jsem, že ho mám rovnou zabít."
Zmlkl, když před něj předstoupil jeden z pronásledovatelů, ale ďábelský úšklebek mu z tváře nezmizel. Poznal v muži vůdce gangu a vytáhl svou sekeru. Kladivo se zastavil od Jestřába tak daleko, že na něj musel křičet.
„Hledal jsem tě, Jestřábe. Nikdo se mi nesmí připlést do cesty, aby za to nebyl potrestán, ani slavný a mocný kapitán Jestřáb ne. Teď už se necítíš tak silný, co? Jsi sám a já s sebou mám svoje lidi. Zemřeš, Jestřábe, a zemřeš pomalu. Budeme ti zasazovat jednu ránu za druhou, dáme si načas a slibuju ti, že při tom budeme velice vynalézaví. Než s tebou budeme hotovi, budeš ječet, vřískat a prosit o milost."
Jestřáb se jen zasmál a v tom zvuku bylo dost syrového násilnictví, aby vůdce gangu umlčel prakticky v půli slova. Přihlížející pronásledovatelé se nervózně zavrtěli. Jestřáb před sebou zkušebně mávl sekerou. „Kdo bude první?" zeptal se posměšně. Nikdo se ani nepohnul. Jestřáb se podíval na Burnse. „Zmiz odsud, dokud je čas," řekl mu tiše a jeho hlas při tom zněl klidně, skoro konverzačně. „O tebe jim nejde, chtějí jenom mě. Pokud poběžíš dost rychle, nejspíš tě nechají."
„Na to zapomeň," opáčil Burns. „Zabili by mě tak či tak, protože jsem člen Hlídky, a za to, že jsem byl s tebou. Věř mi, Jestřábe, kdybych měl šanci se z téhle kaše dostat, udělal bych to. Nejsem blázen. Prokaž mi, prosím tě, jednu laskavost: až budeš chtít příště udeřit vůdce gangu, udělej to beze svědků. Tak dobře, ty jsi přece odborník na boj s nemožnými přesilami: co navrhuješ? Utéct není kam, a pokud zůstaneme tady, smetou nás."
Jestřáb přikývl, a aniž se přestal na své pronásledovatele šklebit, okázale potěžkal sekeru. Burns se odvrátil. Ten úšklebek už mu začínal lézt na nervy. Jeden ze rváčů vystoupil vpřed. Jestřáb se na něj podíval a muž se zastavil na místě.
„Myslím, že nejjistější bude postavit se jim v nějaké boční uličce," odpověděl Jestřáb klidně. „Jsou užší, takže proti nám budou moci útočit jen po několika mužích. Tak bychom je měli zvládnout, dokud si udržíme hlavy na krku."
„Co když jsou ve všech okolních uličkách další jejich lidé?" zeptal se Burns stísněně.
„Pak si probojujeme cestu skrz ně a dáme se na útěk. Možná se jim ztratíme."
„A co se stane, když nás zaženou do slepé uličky?"
„Pokusíme se vzít co nejvíc těch parchantů s sebou. Musíš myslet pozitivně, Burnsi. Ještě nejsme mrtví a svého času už jsem stál proti větší přesile."
„Kdy to bylo?" otázal se Burns, ale Jestřáb se na něj jen zašklebil.
Kladivo najednou vykřikl nějaký rozkaz a ze všech stran vyrazili další chlapi. Jestřáb výhrůžně pozvedl sekeru a pak vyrazil k nejbližší boční uličce, co mu nohy stačily. Burns nezůstával pozadu, i když cítil znepokojivý tlak kolem žaludku. Do cesty se jim postavili tři členové gangu. Jestřáb srazil první dva jediným máchnutím sekery a třetího odstrčil ramenem. Mohutný chlap odletěl stranou jako malé děcko a Burns jej sekl mečem do břicha, aniž při tom zpomalil. Spolu s Jestřábem a ječícími členy gangu za patami vběhl do úzké uličky.
Za rohem číhali další Kladivovi muži, ale Jestřábovi a Burnsovi se nějak podařilo probít se skrz ně a běželi dál, zatímco jejich oběti dohasínaly v kalužích šarlatové krve na našedlém sněhu. Jestřáb se divoce rozhlédl, aby se zorientoval, kde vlastně je. Tuhle část města nijak zvlášť dobře neznal a nemohl si dovolit zastavit se a zkoumat tabulky skryté pod čerstvě napadaným sněhem. Začínalo se mu nedostávat dechu a v boku cítil známé píchání. Za obvyklých okolností mohl být na svou kondici pyšný, ale měl za sebou dlouhý rušný den a nezdálo se, že by se to v nejbližší době mělo zlepšit. Podle toho, co slyšel za sebou, na tom Burns nebyl o mnoho lépe.
A pak ostře zahnul za roh a zastavil se na místě, když zjistil, že tam na ně už čekají další členové gangu. Bylo jich tam deset a svými těly zahrazovali úzkou uličku, všichni byli ozbrojeni a sebevědomě se šklebili. Jestřáb se ohlédl přes rameno. Pronásledovatelé se rychle blížili a uniknout nebylo kam. Jestřáb cítil, jak jeho vztek roste. Nechat se zabít gangem na válečné stezce byl hodně špatný způsob, jak odejít ze světa. Navíc tak ztratí možnost očistit Rybářčino jméno. Za tohle někdo zaplatí! Vrhl se proti šklebícím se mužům a hlasitě se zasmál při pohledu na to, jak se výraz v jejich obličejích mění v čirý děs, když je začal sekerou kosit jako zralé obilí. Cítil, že Burns zoufale bojuje po jeho boku, ale Jestřáb v sobě nenašel místo pro nic než vztek.
Prvních několik protivníků zabil díky své zuřivosti velice rychle, ale nepřátel bylo příliš mnoho, než aby se mohl probít skrz ně, a brzy dorazil zbytek gangu. Jestřáb s Burnsem bojovali zády k sobě, obklopeni ječícími ústy a míhajícími se zbraněmi, tísněni stále rostoucím tlakem útočících těl. Velký počet protivníků skýtal oběma kapitánům Hlídky paradoxně šanci: byli tak dychtiví dostat se Jestřábovi a Burnsovi na kůži, že jeden druhému překáželi a často se zraňovali navzájem. Jestřáb bojoval jako drak a krev kolem něj stříkala do mrazivého vzduchu, ale věděl, že je jen otázkou času, kdy se někomu podaří šťastný úder. Pak se nebude moci dostatečně účinně bránit a brzy podlehne tuctu mečů. Pokud bude mít štěstí, zemře dřív, než Kladivo stačí svoje lidi odvolat. Litoval, že do toho zatáhl Burnse. Jestřáb bojoval dál, spíše z tvrdohlavosti než z naděje na vítězství. Jestli musí zemřít, donutí je, aby za to zaplatili co nejvyšší cenu. Stále častěji se některý z mečů vyhnul jeho obraně a zasadil mu ránu - naštěstí pokaždé jen lehkou. Krev mu

stékala po stehně a boku a spolu s ní z něj unikala i jeho síla. Sekera mu v rukou těžkla a meče se blýskaly všude kolem něj.
Náhle se uličkou začala valit hustá mlha, jež zvláštním způsobem pohlcovala žluté světlo pouličních lamp. Její provazce se začaly stahovat kolem hrdel členů gangu, ti pouštěli meče a po krátkém smrtelném zápase sami padali v křečích k zemi. Podivná mlha se zlověstně svíjela mezi nimi a muži zmateně pobíhali, až se nakonec dali s křikem na útěk. Mlha je následovala jako nekonečná řeka a zanechávala po sobě na dlažbě mrtvá těla. Kladivo, opuštěný svými muži, se nevěřícně rozhlédl. Pak uviděl Jestřába, který se k němu pomalu blížil, celý od krve, pohled mrazivější než zimní vítr, a začal couvat. Když se začal otáčet, aby se zachránil útěkem, Jestřáb jej srazil jediným máchnutím sekery. Kladivo dopadl mrtvý na zem a Jestřáb, který stále ještě běsnil vzteky, pocítil krátkou lítost, že to skončilo tak rychle.
Obrátil se, aby se podíval, jak se vede Burnsovi, a vtom ho bolest, jež vytryskla z rány v jeho boku, zasáhla tak prudce, až zády narazil do zdi. Palčivá agónie zaplavila jeho mysl a jen jako ve snách vnímal, jak jej něčí silná ruka podepřela, zatímco se jiná, menší a chladivá, dotkla jeho krvavého zranění. Na okamžik měl pocit, jako by se rána v jeho boku sama zašívala, a pak před sebou uviděl usmívající se tvář čarodějky Mlžiky.
„Říkala jsem si, že se o vůdce gangu budeš chtít postarat osobně. Ale nikdy by mě nenapadlo, že jim takhle hloupě napochoduješ rovnou do pasti. Kdybych tě nesledovala, museli by pohřbít to, co z tebe zbylo, v uzavřené rakvi."
„Myslel jsem na spoustu věcí současně," odpověděl Jestřáb, který teď v boku cítil jen slabé svědění. „A pravda je, že tohle nebyl jeden z mých nejlepších dnů. Díky, že jsi mě zachránila."
„Rádo se stalo. Ale příště tolik nespěchej. Málem jsem tě nedohonila včas."
Jestřáb mlčky přikývl a podíval se na Burnse. Plášť měl nasáklý krví, ale kývnutím hlavy je ujistil, že je v pořádku.
Jestřáb se podíval na vůdce gangu, který ležel mrtvý ve špinavém sněhu, a tiše zaklel.
„Měl jsem ho zajmout živého. Mohl by mi odpovědět na pár otázek."
Burns se zamračil. „Co ten mohl vědět? S Morganem ve spojení není; šel po tobě jen proto, že jsi ho ponížil před jeho lidmi."
„Někdo mu musel povědět, kde nás najde! Přece nás nemohl sledovat celou cestu ze Spáru."
„Nemusel," opáčila Mlžika. „Už tě nějakou dobu sleduji a tihle tu čekali, už když sis šel promluvit s poradci."
Jestřáb si ji přísně změřil. „Nevšiml jsem si, že nás sleduješ."
Mlžika se usmála. „Ale zlato, já jsem přece čarodějka."
Jestřáb pomalu přikývl. „Jistě. Chceš mi povědět, proč jsi nás sledovala? A proč ses ztratila, hned jak jsme skončili ve Spáru?"
Čarodějka se zamračila a pak se zády opřela o zeď uličky, ruce založené na prsou. „Vím něco, co jistí vysoce postavení lidé vědět nechtějí. Něco... nebezpečného. Proto jsem se rozhodla na chvíli zmizet a pořádně si všechno promyslet. Také jsem si s někým potřebovala promluvit, s někým, komu můžu důvěřovat. Samozřejmě jsi mě napadl ty, Jestřábe, ale nebyla jsem si jistá, jestli jsi opravdu takový, jak se o tobě říká. Proto jsem vás sledovala." Dlouze na něj pohlédla. „Ani teď si ještě nejsem jistá, jestli dělám správnou věc. Víš, nejspíš se ti to nebude líbit, Jestřábe."
„Mluv," řekl Jestřáb. „Pověz mi, co víš."
„Hovořila jsem s jedním z vězňů, které jsme zajali v Morganově výrobně, ještě předtím, než jsme je nechali odvést na velitelství," řekla Mlžika. „Zuřil jako čert, protože je kapitán Hlídky, kterého Morgan podplatil, nevaroval před chystaným zátahem. Zeptala jsem se ho na jméno toho kapitána, ale on ho neznal. Ale věděl, jak vypadá. Poznal ji, když ji uviděl při zátahu.
Je to Rybářka, Jestřábe. Kapitán Isobel Rybářka."

7 OBĚTNÍ BERÁNEK

Rybářka vyhlédla z opraveného okna pracovny a zachmuřeně se zadívala na armádu ozbrojených mužů tábořících na trávníku. Bylo jich tam kolem stovky, pod kožešinami měli kroužkovou zbroj a zahřívali si ruce nad porůznu roztroušenými koši se žhavými uhlíky. Kdyby měly mírové rozhovory takovou ochranu od samého začátku, dva delegáti a prakticky celá původní ochranka by teď byli naživu. Rybářka se cítila podivně provinile, že se ani nestačila předtím, než byli pobiti, s muži, jimž velela, seznámit. Přes tohle vojsko by se dokázala dostat jen opravdu velká armáda, případně nějaký zvlášť ošklivý magický trik. Rybářka se rozhodla, že další úvahy v tomto směru raději nebude rozvíjet. Vzpomínka na záplavu stvůr valících se z trhliny v realitě jí stále ještě cuchala nervy. Vlastně sebou trhala při každém nečekaném zvuku.
Za jejími zády se ozval hluk hádky a ona se otočila od okna k dohadujícím se delegátům. Když zjistila, že rozhovory probíhají takříkajíc v kruzích bez konce a nevedou k žádným závěrům, ústa se jí stáhla do tenké linky. Nálada mezi delegáty byla čím dál bojovnější, oba lordi obviňovali ze současného politováníhodného stavu situace všechno a každého kromě sebe. Nejhlasitěji se ozýval lord Nightingale z Outremeru, který byl zjevně připraven svalit všechnu vinu na Haven. Lord Regis se snažil být rozumný a diplomatický, ale bylo vidět, že už mu také dochází trpělivost, a sila jeho hlasu se pomalu blížila Nightingalovu.
Oba majoři, Comber i de Tournay, na hádku rezignovali a usadili se spolu v koutě s likérníkem. V tuto chvíli se zabývali srovnáváním různých značek whisky a snahou ignorovat všechno nepříjemné. Ani jeden z nich neměl zájem na vzájemném obviňování a také to hezky nahlas řekli. Bohužel to nebylo dost hlasité, aby to přehlušilo výměnu názorů mezi Regisem a Nightingalem, takže jejich chvályhodná snaha zůstala prakticky bez povšimnutí.
Kapitán ap Owen stál zády ke krbu, všechno sledoval a neříkal nic. Od okamžiku, kdy skončil s dohledem nad odstraňováním následků útoku, nepromluvil ani tucet slov. Rybářka jej chápala. Muži, kterým velel, byli jeho dlouholetí spolubojovníci a kamarádi a nyní je během jediné potyčky všechny ztratil. Jejich mrtvá těla už byla odvezena spolu s

těly žoldnéřů, ale pach krve a smrti stále pronikal celým domem.
Major Comber se najednou zvedl a udeřil dlaní o desku nejbližšího stolu. Rána, která se ozvala, byla uspokojivě silná, takže oba lordi rázem zmlkli a překvapeně se podívali, co se děje. Comber pečlivě odložil svou sklenici whisky a změřil si je postupně pohledem.
„Myslím, že celý ten nesmysl už zašel příliš daleko," prohlásil pevně. „Jsme zde, abychom se dohodli na urovnání pohraničních problémů, a ne abychom se předstihovali, kdo si dokáže silněji dupnout. Patrně se nikdy nedozvíme, kdo nás zradil, a po pravdě řečeno, teď už na tom čerta starého záleží. Útok se nezdařil a rozhovory mohou pokračovat. Takže bych rád ve vší vážnosti navrhl, abychom se vrátili ke své práci a nechali žvanění a handrkováni politikům. Ti jsou za to placeni."
De Tournay horlivě přikyvoval, ale hned toho nechal, když si všiml, jak se Nightingale i Regis dívají na Combera.
„Vaše mínění bylo vzato v úvahu, majore Combere," řekl lord Regis ledově. „Ale dovolte, abych vám připomenul, že vaší úlohou v těchto rozhovorech je poskytnout nám patřičné vojenské informace a rady. Nic víc. Lord Nightingale a já jsme docela dobře schopni rozhodnout, co je důležité, a v tuto chvíli není nic důležitějšího než zjistit, kdo nás zradil. Zatraceně, už jsme mohli být všichni mrtví a já chci vědět, kdo je za to zodpovědný! Zvlášť když se ukázalo, že se nemůžeme spolehnout ani na to, že nám naše vlastní ochranka zajistí bezpečí."
Vrhl pohled na Rybářku a ap Owena, kteří jej s naprostým klidem opětovali, protože si byli velice dobře vědomi, že všechno, co by řekli, by okamžitě bylo použito proti nim. Major de Tournay se rozpačitě zavrtěl a pak, když Regis přenesl svůj pohled na něj, pokrčil rameny.
„Se vší úctou, mylorde, žádný bezpečnostní systém není dokonalý. Rybářka a ap Owen udělali, co bylo za této mimořádně obtížné situace v jejich silách."
Když se na něj podíval i Nightingale, zmlkl. Jeho hlas byl tichý a měl velice nepříjemný tón. „Až budu stát o váš názor, majore de Tournay, požádám vás o něj. Do té doby byste mi udělal radost, kdybyste držel jazyk za zuby. Řekl jsem to dost jasně?"
De Tournay a Comber se podívali jeden na druhého, formálně přikývli směrem k oběma lordům a pak se vrátili ke karafám s whisky. Regis si odfrkl a podíval se znovu na Rybářku a ap Owena.
„Tak, kapitáni, vaší pozornosti nemohlo uniknout, že všechna vaše bezpečnostní opatření žalostně selhala. Jestli to byl důsledek zrady, nebo jednoduše vaše neschopnost, to bude ještě třeba rozhodnout. Oba si můžete být naprosto jisti, že vaše dnešní chování bude náležitě vyšetřeno..."
„Nemyslím, že bychom na to mohli čekat," namítl Nightingale. „Někdo prozradil našim nepřátelům nejen polohu domu, ale také souřadnice dimenzionální kapsy. O domu několik lidí vědělo - to bylo nevyhnutelné - ale do tajemství dimenzionální kapsy jich byla zasvěcena jen hrstka. Nepřipadá vám zajímavé, že všechny naše potíže začaly teprve, když k nám přišla kapitán Rybářka?"
„Ale no tak," namítl ap Owen okamžitě. „To přece nemůžete myslet vážně, obviňovat Rybářku? Tady v Havenu je legendou! A bojovala jako čert jak proti žoldnéřům, tak proti stvůrám v dimenzionální kapse. Vlastně by se dalo říct, že nebýt jí, nežil bych dost dlouho, abych se do dimenzionální kapsy dostal, a vy byste nežili dost dlouho, abyste ji mohli uzavřít. Vděčíme jí za naše životy!"
„Fakta mluví jasnou řečí," prohlásil Nightingale klidně. „Žoldnéři nenapadli dům, dokud sem nepřišla, a stvůry na nás nezaútočily, dokud se k nám nepřidala v dimenzionální kapse..."
„Má pravdu," řekl Regis pomalu. „A mně připadá zvláštní, že kapitán Rybářka z toho všeho vyvázla jen s několika drobnějšími ranami."
„Je výtečný bojovník!" zvolal ap Owen. „Každý to o ní ví."
„Takhle dobrý není nikdo," opáčil Nightingale.
„A já musím dodat, že vojáci, kteří nás teď chrání, přinesli jisté znepokojivé zprávy týkající se jejího parťáka, kapitána Jestřába," dodal Regis.
„Jestřába?" řekla Rybářka ostře. „Co je s Jestřábem?"
Regis se jí upřeně zadíval do očí. „Vypadá to, že se kapitán Jestřáb naprosto vymkl jakékoliv kontrole. Napadl nadřízeného důstojníka a nyní táhne městem a útočí na lidi v jakési osobní mstě, přičemž zabíjí každého, kdo se mu postaví do cesty. Nevíme přesně, kolik lidí už zavraždil, ale jisté je, že jich bylo více než třicet a skoro stejně tolik je raněných. Přibližně tucet z nich byli naprosto nevinní kolemjdoucí."
„Tomu nevěřím," prohlásila Rybářka.
„Ve světle toho, co jste mi řekl," řekl lord Nightingale naprosto ignoruje Rybářku, „nemyslím, že bych chtěl svěřit starost o své bezpečí lidem, kterým velí kapitán Rybářka. Obávám se, že mají-li mírové rozhovory pokračovat, budu muset trvat na jejím odvelení."
„Souhlasím s vámi," přikývl Regis. „Kapitáne Rybářko, chcete něco říct na svou obranu?"
„Já jsem sem jít nechtěla," odpověděla Rybářka. „Pokud o mé služby nestojíte, půjdu."
„Tak jednoduché to nebude," řekl Nightingale chladně. „Nemůžeme vám dovolit, abyste odsud jen tak odešla. A kromě toho, nikdy bych nenechal zrádce svobodně odejít. Regisi, chci, abyste nechal tuto ženu zatknout a držel ji až do skončení mírových rozhovorů v izolaci."
Regis přikývl. „Rybářko, dejte mi svůj meč. Jste zatčena. Obviňuji vás ze zrady."
Nightingale se na Rybářku mrazivě usmál. „Osobně dohlédnu na to, abys za to visela, čubko."
Rybářka tasila meč a postavila se do střehu. „Vy a čí vojsko, Nightingale?"
„Rybářko, to by stačilo!" odsekl Regis. „Odevzdejte svůj meč ap Owenovi. To je rozkaz!"
Rybářka se jen zasmála. „Vlezte mi se svými rozkazy na záda. Možná nejsem nejbystřejší, ale nejsem blázen. Hledáte obětního beránka a připadá vám, že já se na to hodím nejlépe. Je mi líto, lidi, ale bojím se, že tuto čest musím

odmítnout."
Regis se podíval na ap Owena. „Zatkněte ji! Udělejte to, jak chcete, ale zadržte ji. Nesmí se odsud dostat živá!"
Ap Owen zaváhal a Rybářka po něm hodila židlí. Než se ap Owen vzpamatoval a oba majoři stačili vyskočit, vyběhla na chodbu. Regis a Nightingale zůstali na místě a jen vykřikovali rozkazy. Rybářka za sebou přibouchla dveře, ušklíbla se, když uslyšela, jak do nich někdo narazil, a pak se rozběhla chodbou k hlavním dveřím. Rozrazila je a ocitla se na zahradě. Noví strážní se po ní překvapeně podívali a vykročili směrem k ní, očekávajíce nějaké nebezpečí v domě. Rybářka popadla prvního důstojníka, kterého viděla, a ukázala mu ke dveřím.
„Zataraste dveře a nenechte nikoho uniknout, ať se děje cokoliv! Vezměte si na to tolik mužů, kolik potřebujete. Je to životně důležité! Rychle!"
Důstojník jí zasalutoval, pak zavolal na své muže a vrhl se ke dveřím. Rybářka se rozběhla k hlavní bráně a při tom zadýchaně informovala ozbrojené muže, které míjela, o strašlivém nebezpečí. Jelikož měla v úmyslu vzbudit co největší zmatek, byly podrobnosti malebnější a hrůznější, čím víc se blížila k východu. Když konečně dorazila k bráně, na chvíli se zastavila, aby se ohlédla. Ozbrojení mužové pobíhali zmateně po zahradě, měnili sníh pod svými botami v bezbarvou břečku a křičeli jeden na druhého pátrajíce bezvýsledně po nějakém nepříteli. Rybářka se zašklebila a svižným krokem vyrazila po ulici - už neběžela, protože na sebe nechtěla upoutat nežádoucí pozornost.
První, co musela udělat, bylo zbavit se uniformy Hlídky; v té byla příliš nápadná. Možná by ji mohla vyměnit za plášť s kápí nebo nějaké dlouhé šaty, které by ji co nejvíce zakryly. Až se zpráva o jejím útěku dostane ven, bude se po kapitánovi Rybářce shánět spousta lidí. Prokazovat svou nevinu nemělo nejmenší význam. Bylo jasné, že si ji Nightingale vybral jako obětního beránka a ostatní s ním souhlasili, aby nenarušili průběh mírových rozhovorů. Koneckonců, od samého začátku jí přece říkali, že rozhovory jsou důležitější než kterýkoliv kapitán Hlídky. Byla nahraditelná.
Jenže Rybářka nemínila dovolit, aby se cokoliv nebo kdokoliv stavěl mezi ni a její pátrání po Jestřábovi. Jak se zdálo, od chvíle, kdy ho nechala s Burnsem, se věci poněkud vymkly kontrole. Rybářka se zamračila. Zvláštní, že se nikdo nezmínil o Burnsovi. Divoce potřásla hlavou. To mohlo počkat. Teď bylo nejdůležitější, aby našla Jestřába. Pokud se skutečně zbláznil, byla ona jediná, kdo ho dokáže zastavit. Ať už mezi ním a Morganem došlo k čemukoliv, ji poslechne. A až budou spolu, zjistí, kdo je skutečný zrádce. Předtím to byla jen jejich práce. Teď už to bylo osobní.

V pracovně řvali střídavě lord Regis a lord Nightingale na kapitána ap Owena. Venku se majorové Comber a de Tournay zoufale snažili nastolit pořádek v chaosu, který Rybářka způsobila mezi ozbrojenci. Polovina jich stále pobíhala po zahradě jako šílená, hledali někoho, s kým by se poprali, a navzájem se považovali za nepřátele. Ap Owen naslouchal všemu tomu zmatku zvenčí a nemohl se ubránit, aby se neusmíval. Když lordům konečně došly nadávky a kletby a na chvíli se odmlčeli, odkašlal si.
„Co přesně chcete, abych udělal, Vaše lordstva? Jaké jsou vaše rozkazy?"
„Najděte Rybářku!" odsekl Nightingale, tváře rudé vztekem. „Je mi jedno, jak to uděláte, ale najděte ji!"
„Vezměte si dvacet mužů a vyrazte do města," řekl Regis. „Rozhlaste to mezi členy Městské hlídky a po ulicích. Jsem zmocněn, abych nabídl odměnu pěti tisíc dukátů za dopadení Rybářky - živé nebo mrtvé."
Ap Owen se na něj ostře podíval. „Potřebujeme ji přece živou, mylorde, abychom ji mohli vyslechnout?"
„Musíme ji zastavit dřív, než způsobí další škody," řekl Nightingale. „Dokud je na svobodě, ohrožuje nás. Znáte její pověst, kapitáne; pokud se ji budete snažit dopadnout živou, pozabíjí prostě vaše muže a zase uteče. Jestli ji najdete, zabijte ji. Nedejte jí šanci, jednejte bez milosti."
Ap Owen se podíval na Regise, který přikývl. „Udělejte, co je třeba, kapitáne, ale nesnažte se ji přivést živou."

8 ODTRŽENÍ

Burns s Mlžikou tiše následovali Jestřába, který je vedl labyrintem úzkých a šerých uliček. Od chvíle, kdy Mlžika označila Rybářku jako zrádkyni, stěží utrousil slova a jeho mrazivé, ponuré vzezření nebudilo chuť ke konverzaci ani u ostatních. Burns s Mlžikou se podívali jeden na druhého, ale pozvednutí obočí a pokrčení ramen bylo to jediné, čím vyjádřili svůj názor na stav Jestřábovy mysli. Vzhledem k tomu, čeho byl schopen, nevěstilo jeho mlčení nic dobrého. Kolemjdoucí se mu spěšně klidili z cesty, ale Jestřába jako by nezajímalo nic než jeho vlastní myšlenky. Beze spěchu kráčel špinavými ulicemi, pohled upřený přímo před sebe, zakrvavenou sekeru stále v rukou.
Konečně dorazili do klidné postranní uličky a Jestřáb zavedl své společníky do malé špinavé hospody nazývané Dračí krev. Vzduch tady byl hustý kouřem a piliny na zemi vypadaly, jako by je nikdo neměnil celé roky. Mlžika nakrčila nos. Burns za sebou opatrně zavřel dveře konečky prstů a pak si ruku utřel do pláště. Místnost byla temná jako uhelný sklep a tmu rozptylovaly jen občasné ostrůvky žlutého světla u obsazených stolů spolu se dvěma formanskými lucernami pověšenými nad výčepním pultem. Okenice byly z důvodu většího soukromí zatlučené prkny. Šeré stíny stálých návštěvníků mlčky sledovaly, jak Jestřáb vede svoje druhy do boxu v zadní části výčepu. Když se tři členové Hlídky usadili, konverzace se zase pomalu začala obnovovat, ale jen jako velice opatrné mumlání. Hostinský opustil svoje místo za výčepním pultem, aby je obsloužil osobně, a Jestřáb objednal tři piva. Pak seděli mlčky, dokud jim je hostinský nepřinesl. Jestřáb mu zaplatil a potom jej gestem ruky odehnal. Hostinský pokrčil rameny a vrátil se za výčepní pult, aby pokračoval v leštění skleniček špinavým hadrem. Mlžika se nedůvěřivě podívala na pivo, které stálo před ní, a rozhodla se, že vlastně vůbec nemá žízeň. Jestřáb se zhluboka napil, pak postavil sklenici na stůl a upřeně na ni zíral.
„Pivo je tady celkem v pořádku," řekl pomalu, „ale v žádném případě se ani nedotkněte tvrdšího alkoholu. Vyrábějí ho většinou z dřevného lihu."

Burns upil piva, aby dal najevo dobrou vůli, a vzápětí se mu hořkostí zkřivily rty. „Vybral jsi prima místo, Jestřábe. Skvělá atmosféra. Vsadím se, že se tomu tady vyhýbají i morové krysy, protože mají strach, aby tady něco nechytily. Chodíš sem často?"
„Jenom když si něco musím pořádně promyslet. Tady mě nikdo neruší." Znovu se napil ze své sklenice, zatímco Burns s Mlžikou trpělivě čekali, až bude pokračovat. Jestřáb si otřel ústa hřbetem ruky, zaklonil se v židli a rozhlédl se po okolním šeru. „Všechno to začíná u Morgana," řekl konečně. „On je odpověď na všechny otázky. Jestli se chceme dozvědět pravdu o tom, co se tady děje, musíme najít Morgana."
„Přesně o tohle se právě teď snaží polovina strážníků v Havenu," připomenul mu Burns. „Ale Morgan se vždycky dokázal ztratit, když to považoval za nutné. Může být prakticky kdekoliv v Havenu. Naši lidé vyslechli všechny informátory ve městě, ale nikdo nic neví. Morgan se vypařil tak dokonale, že ani jeho vlastní lidé nejspíš nevědí, jak se s ním spojit. Musel jsi ho doopravdy vyděsit."
„Nemůže si dovolit zůstat úplně izolovaný," namítla Mlžika. „Musí přece rozdistribuovat superšakal dříve, než se roznese, jak je ta droga nebezpečná. To znamená, že musí alespoň nepřímo jednat s nějakým distributorem."
„Přesně tak," přikývl Jestřáb. „Morgan se možná někde schovává, ale jeho pobočníci jsou stále tu a řídí pro něj jeho obchody. Musíme se na ně prostě pověsit a dříve nebo později nás některý z nich k Morganovi dovede."
Burns zavrtěl hlavou. „Jestřábe, tihle lidé jsou profesionálové; na ty se nemůžeš pověsit a čekat, že si tě nevšimnou."
„Čaroděje nevyslídí," namítl Jestřáb. „Co říkáš, Mlžiko? Dokázala bys ty lidi sledovat svou magií?"
„Existuje způsob..." řekla Mlžika pomalu. „Jenže já Morganovy pobočníky neznám tak jako ty. Musel bys mi otevřít svou mysl, abych si v ní mohla přečíst, co potřebuju. Jste ochotni to udělat. Jestřábe, Burnsi?"
„Ne," odpověděl Burns briskně. „Je mi líto, Jestřábe, ale jsou věci, které nechci, abys věděl ty ani nikdo jiný. Moje myšlenky jsou soukromé a moje vzpomínky patří jenom mně."
„Není třeba se hned ježit," řekla Mlžika. „Na tohle jsem dávno zvyklá. Nechápu sice, proč lidé obvykle považují svoje myšlenky za tak fascinující, ale pravda je, že se občas zvědavosti neubráním. Je to silnější než já."
„Vezmi si, co potřebuješ, ode mne," nabídl jí Jestřáb. „Ale moc se mi v hlavě nepromenáduj. Ani já nestojím o to, abys o mně věděla všechno."
„To ti věřím," usmála se Mlžika. Pak zavřela oči a Jestřábovou myslí zavál chladivý větřík, který načechral jeho myšlenky, strhl je s sebou a pak je znovu vrátil na jejich místo. Jestřábovou myslí se mihotaly obrazy jako plamínek svíčky, tak rychle, že je stěží stačil rozpoznávat, a pak Mlžika opět otevřela oči a chladivý vítr zmizel. Čarodějka spokojeně přikývla. „Mám to. Jména a obličeje asi dvaceti lidí. Teď potřebuji, abyste oba dva byli zticha a nerušili mě. To, co se chystám podniknout, je velice obtížné a musím se plně soustředit."
Znovu zavřela oči a nechala svou mysl plout volně vzduchem jako mlhu. Tam, kde město zahalovala mlha nebo opar, měla svoje oči a uši. Sama se stala mlhou vznášející se nad ulicemi a domy, pronikala klíčovými dírkami a pode dveřmi a nic se před ní nemohlo skrýt. Mlha ji vynesla vysoko na oblohu a ona poletovala nad městem, které viděla pod sebou jako obrovský kamenný labyrint tisíců zákrut a bezpočtu cest. Jeho světla žhnula do tmy jako pekelná ohniště. Snesla se blíž k městu a rozprostřela svoje vědomí množstvím ulic a uliček, jež se klikatily po celém Havenu. Budovy se kolem ní míhaly závratnou rychlostí, lidé se objevovali a zase mizeli v jediném okamžiku, ale každého si stačila pozorně prohlédnout, než se zase soustředila na někoho jiného. Slova z tisíců konverzací narážela na její sluch jako vlny na útes. Mlžika je nechala proudit kolem sebe, prosévala ten nekonečný hluk a chaos, dokud konečně nenalezla to, co hledala.
Jmenoval se Griff - ošuntělý, hubený muž s dlouhými mastnými tmavými vlasy, těkavýma očima a rychlým, nepříjemným úsměvem. Na sobě měl dlouhý námořnický kabát, na loktech a límci otřepaný, a nesl dlouhou hůl. Nevypadal nijak impozantně, ale větší muži než on před ním zdvořile skláněli hlavy a nervózně se usmívali. Byl Morganovýma očima a ušima i vykonavatelem jeho vůle a všichni to věděli. Griff kráčel po zastíněné straně ulice a tu a tam si nenápadně zkontroloval, zde jej nikdo nesleduje. Mlžika se vznášela kolem něj, všude a nikde, zároveň za ním i před ním.
Griff náhle zabočil do jedné z uliček a v jejím ústí znehybněl. Opatrně se ohlédl, aby se ujistil, že jej nikdo nesleduje, a pak opět vykročil pomalu vpřed, počítaje polohlasně kroky. Po chvíli zase zastavil, natáhl ruku a v pečlivě dodržovaném pořadí stiskl několik cihel na zdi vlevo. Ve zdi se začaly pomalu rýsovat dveře tvořené plátem solidní oceli, s výjimkou hrubých obrysů madla prakticky neviditelné, ale postupně vystupující ze špinavých cihel. Griff netrpělivě čekal a při tom se neustále rozhlížel na všechny strany, pak s viditelnou námahou dveře otevřel. Do uličky na okamžik zazářilo jasné karmínové světlo a Griff zmizel uvnitř. Dveře se za ním zabouchly a vpily se zpátky do cihlové zdi. V znovu nastalém šeru postranní uličky se triumfálně převalovaly cáry mlhy.
V hospodě Jestřáb s Burnsem mlčky pozorovali, jak Mlžika zavřela oči a prakticky okamžitě upadla do transu. Svaly v jejím obličeji se uvolnily a smazaly všechny její rysy. Vzduch kolem ní viditelně zhoustl a z pórů její pokožky začaly stoupat pramínky mlhy. Mlha postupně houstla, až připomínala vroucí ektoplazmu při spiritistické seanci. Ostatní návštěvníci hospody spěšně vstávali a prchali ven, takže tři členové Hlídky ve výčepu brzy osaměli. Dokonce i hostinský se schovával za výčepním pultem. Burns se začal zvedat ze židle, ale když si všiml Jestřábova pohledu, znovu se váhavě posadil. Jestřáb fascinovaně pozoroval, jak Mlžice rychle kmitají oči pod víčky, jako by se jí něco zdálo, pak najednou oči otevřela a do obličeje se jí vrátil obvyklý výraz. Mlha ve výčepu začala pomalu řídnout, rozfoukaná větrem vanoucím zdánlivě odnikud. Mlžika upřela pohled na Jestřába.
„Mám ho. Morgan se skrývá v jiné dimenzionální kapse ukryté v Zatuchlé uličce, necelých deset minut chůze odsud."
„Podívala ses dovnitř?" zeptal se Jestřáb. „Viděla jsi Morgana?"
„Vlastně ne. Cítila jsem jeho přítomnost spolu s přítomností deseti nebo dvanácti jeho osobních strážců, ale když jsem se pokusila vniknout dovnitř, narazila jsem na magickou ochranu jiného čaroděje, a tak jsem se koukala rychle ztratit,

než mě odhalí."
„Myslíš, že je tam jenom jeden čaroděj?" otázal se Jestřáb.
Burns se na něj podíval. „Jeden je v podobných případech až příliš."
Jestřáb mu nevěnoval pozornost a dál upíral pohled na Mlžiku. „Každopádně to už je Morganův druhý. Možná, že jich má ještě víc."
„Ne," prohlásila Mlžika pevně. „Je tam jen jeden."
„Dobře," přikývl Jestřáb. „Burns a já se postaráme o stráže. Ty vyřídíš čaroděje. Jenom se tentokrát pokus nějak zařídit, aby se dimenzionální kapsa nezhroutila i s námi. Dobře?"

Mlžika vedla ostatní do Zatuchlé uličky, sebevědomě kráčela hustou mlhou. Jestřáb měl sekeru stále připravenou a obezřetně se rozhlížel, ale nezdálo se, že by si jich někdo zvlášť všímal. Lidé většinou neciměli na členy Městské hlídky, když nemuseli, protože neměli zájem upoutat na sebe jejich pozornost. Burns po většinu cesty do Ztuchlé uličky bručel, stěžoval si na příliš velkou přesilu, na to, že celý ten nápad je šílený, a mínil, že by měli zavolat na velitelství pro posily. Nakonec Jestřáb řekl ne natolik důrazně, aby bylo zřejmé, že to myslí doopravdy, a Burns se na zbytek cesty pohroužil do trucovitého mlčení. Jestřábovi to vcelku vyhovovalo. V tomto stadiu vyšetřování rozhodně nemohl potřebovat, aby se mu do něj vměšovalo velitelství. Pak by jim totiž musel říct o Rybářce.
Konečně dorazili do Zatuchlé uličky a zastavili se na jejím začátku. V šeru se nic nehýbalo, stíny spočívaly na patřičných místech tiše a nehybně. Burns tasil meč a v okolním tichu zaznělo jeho zasvištění jako burácení hromu. Podíval se na Jestřába, který kývl hlavou směrem k Mlžice. Ta opatrně odpočítala kroky a pak stiskla v patřičném pořadí několik cihel. Ve zdi se objevila kovová dvířka a na Mlžičin pokyn se otevřela dokořán. Všichni tři vstoupili do jasného karmínového světla a dveře se za nimi zase zavřely.
Okamžik stáli a čekali, až si jejich oči přivyknou na rudou záři, pak Jestřáb zasyčel na Burnse a Mlžiku, aby se rozdělili. Takto ve skupince skýtali příliš dobrý cíl. Jestřáb si oddychl, když zjistil, že dlouhá chodba před nimi je prázdná. Jasné karmínové světlo jako by proudilo odevšad a odnikud zároveň a zbarvovalo všechno dokrvava. Na chodbě nestál žádný nábytek, nebyly tam žádné dveře ani viditelné záhyby. Stěny i podlaha byly z obyčejného nenalakovaného dřeva. Jestřáb vyrazil vpřed, sekeru stále v pohotovosti. Burns s Mlžikou jej těsně následovali. Jejich kroky se na holé dřevěné podlaze dutě rozléhaly bez ohledu na to, jak opatrně našlapovali.
Chodba se zdála být nekonečná. Jestřáb se ohlédl přes rameno a nepříjemný pocit v něm ještě zesílil, když uviděl, že zmizely i dveře, kterými se dostali dovnitř. Nervózně se otřásl, ale šel dál. Chodba přece musela někam vést. Náhle se chodba zatočila a rozdělila se na dvě. Jestřáb si prohlédl obě cesty, ale neviděl nic, podle čeho by se mohl pro jednu z nich rozhodnout. Těkal očima z jedné na druhou, zatímco Burns s Mlžikou trpělivě čekali, až se rozmyslí, když tu uslyšel blížící se kroky. Jestřáb rychle pokynul svým dvěma druhům a všichni tři se schovali za roh chodby. Tam zůstali nehybně stát a naslouchali, jak se kroky stále přibližují. V příštím okamžiku se zpoza rohu vynořil ozbrojený muž a Jestřáb mu sevřel rukou hrdlo dřív, než stačil zareagovat. Muž se pokusil volat o pomoc a Jestřáb zesílil stisk natolik, až se z jeho hrdla ozýval pouhý chrapot.
„Nehýbej se," přikázal mu Jestřáb tiše. Počkal, až muž znehybní, a pak stisk trochu uvolnil. Muž se zhluboka nadechl. Jestřáb kývl na Burnse, který pochopil a odebral ozbrojenci meč. Jestřáb se naklonil k uchu svého vězně. „Morgan. Kde ho najdu?"
„Zbláznil ses? Za tohle tě zabije -" Další slova uvázla muži v hrdle, když mu je Jestřáb opět stiskl silněji - tentokrát však jen na okamžik, výstražně.
„Jak se jmenuješ?" zeptal se Jestřáb.
„Justin."
„Víš, kdo jsem?"
„Ne. Kdo jsi?"
„Jsem Jestřáb. Kapitán Jestřáb."
„Proboha!"
„Kde najdu Morgana?"
„Je kousek odsud. Dovedu té k němu."
„Hodnej hošánek. Teď tě pustím. Chovej se slušně a možná z toho vyvázneš živý."
Pustil muže a pokynem hlavy mu naznačil, aby je vedl. Justin vystrašeně přikývl, krátce si promasíroval pohmožděný krk a pak se vydal cestou vlevo. Jestřáb s Mlžikou ho těsně následovali a Burns celý průvod uzavíral. Po chvíli se Jestřáb naklonil k Mlžice a řekl jí tak tiše, že jej mohla slyšet jenom ona: „Mohl se už Morgan dozvědět, že jsme tady? Jsou tady nějaká ochranná kouzla?"
Mlžika zavrtěla hlavou. „Pokud ano, já o nich nevím," odpověděla stejně tiše. „Ulička byla magie a nejrůznějších pastí plná, ale ty jsem všechny neutralizovala, když jsem správně otevřela dveře. Pro všechny případy ale buď ve střehu. Kdybych byla na Morganově místě, nechala bych si něco v záloze."
Jestřáb přikývl. „Nejspíš to bude ten tucet osobních strážců. Vím, jak Morgan uvažuje, s lidmi jeho druhu jsem se už setkal. Myslí si, že je tak velký a mocný, že se nikdo neodváží jen tak si k němu přijít. Koneckonců, má na svou obranu ty své gorily a čaroděje. Kdo by byl tak šílený, aby se za ním pokusil vniknout do jeho pevnosti?"
Mlžika se podívala na Jestřába. „Možná má pravdu."
Jestřáb se zasmál. „Už jsem stál proti horší přesile. Morgan je jenom obyčejný lump trpící iluzí o vlastní velikosti. Já si ho teď podám a budu mu tak dlouho kroutit nosem, až mi řekne, co chci vědět."
Ozbrojenec je vedl malou předsíní k masivním dvojitým dveřím z leštěného dubu. Někde v průběhu cesty se karmínové světlo změnilo v obvyklé nažloutlé. Na stěnách byly drahé obrazy a tapisérie, na zemi vysoký koberec. Jestřáb se

zadíval na dvojité dveře, pak se otočil a usmál se na svého průvodce.
„Dobrá práce, Justine. Jsem s tebou velice spokojený. Mlžiko, uspi jej na chvíli."
Čarodějka se muži zadívala do očí a všechna barva z jeho obličeje se rychle vytratila. Pak zavrávoral, oči obrácené v sloup. Burns ho zachytil a položil ho na podlahu. Jestřáb potěžkal sekeru, zhluboka se nadechl, natáhl ruku a opatrně pootevřel jedno křídlo dveří. Ohlédl se po Mlžice a Burnsovi.
„Žádné slitování, žádné ohledy - ale ať se stane cokoliv, Morgana chci živého. Mrtvý pro mne nemá žádnou cenu."
Otočil se, rozkopl dveře a se sekyrou v rukou vtrhl dovnitř. Burns s Mlžikou se rozběhli za ním a jejich oči těkaly po místnosti, hledajíce první cíl. Morgan ležel s půvabnou mladou ženou ve vyšívaných poduškách, popíjel víno ze stříbrného poháru a něco jí šeptal do ucha, zatímco ona se nepříliš duchaplné hihňala. U stolku v rohu hrálo půl tuctu ozbrojenců karty. Čaroděje nikde vidět nebylo.
Když se dveře otevřely, muži u stolku překvapeně vzhlédli, pak vyskočili a popadli meče. Morgan odstrčil svou spoře oděnou společnici stranou a pokusil se vstát, ale uklouzl a dopadl zpátky do polštářů. Jestřáb se rozběhl vpřed v naději, že dorazí k Morganovi dřív, než ho ozbrojenci zadrží, ale Morganovi se konečně podařilo dostat se z postele a nyní prchal ke dveřím na opačné straně místnosti. Kolem Jestřába proletěl pramínek mlhy, ovinul Morgana a strhl ho na podlahu. Dveře, ke kterým běžel, se otevřely a v nich stál vysoký hubený muž v čarodějnické černi. Udělal rychlé gesto a cáry mlhy, které Morgana poutaly, se rozplynuly.
Oba kapitáni se vrhli na strážce. První dva srazil Jestřáb jediným máchnutím sekery. Na podlaze se začala rychle rozlévat kaluž krve, ale Jestřáb jen překročil svíjející se těla a zaútočil na dalšího muže. Ten na chvíli zadržel jeho postup, avšak nemohl dlouho čelit Jestřábovu vzteku a oba to věděli. Morganův muž začal ustupovat a Jestřáb jej tlačil před sebou. Divoce se ohánět sekerou, když tu náhle zahlédl koutkem oka záblesk oceli. Vrhl se stranou a meč mladé ženy ho těsně minul. Jestřáb kopl svého prvního protivníka do kolene, vrazil mu loket do obličeje a rychle se otočil, aby se vypořádal se ženou, která si co do zručnosti zacházení s mečem nijak nezadala s ostatními strážci. Jestřába na okamžik napadlo, kde asi ve svém velice úsporném oděvu ukrývala meč, vzápětí však byl nucen plně se soustředit na její útoky.
S mečem to skutečně uměla, a co bylo horší, byla odpočatá, zatímco on měl za sebou dlouhý, vyčerpávající den. Držel si pozici a máchal sekerou oběma rukama, ale ona většinu jeho výpadů snadno odrazila a před ostatními uhnula. Jestřáb opět zahlédl koutkem oka pohyb, rychle uskočil a ozbrojenec, který se po něm hnal, se s výkřikem nabodl na šermířčin meč. Žena překvapeně strnula a Jestřáb ji udeřil topůrkem do hlavy. S tichým zaúpěním se svalila na zem a tam zůstala ležet bez hnutí. Jestřáb si povzdechl. Kdyby uvažoval logicky, zabil by ji, dokud k tomu měl příležitost, jenže on si vždycky hrál na rytíře. Alespoň se pokusil sám sebe přesvědčit, že by mu později mohla zodpovědět několik otázek.
Když vzhlédl, zaznamenal, že v místnosti vládne nezvyklé ticho. Burns stál nad svou poslední obětí a bránil se výpadům dalších ozbrojenců. Měl už několik zranění a ztěžka oddychoval, ale nezdálo se, že by mu hrozilo okamžité nebezpečí. Jestřáb se zašklebil. Moment překvapení byl vždycky výhodou, nemluvě o adrenalinu vyprodukovaném extrémním zoufalstvím.
Pak uviděl Mlžiku, která stála nehnutě, obličej bledý, oči upřené na druhého čaroděje stále ještě stojícího u druhých dveří. Ve vzduchu mezi nimi jiskřila a tetelila se magie.
Kolem Mlžiky se svíjela a kroutila mlha jako nehotový duch - náhle vyrazila s neuvěřitelnou rychlostí vpřed a hned se zase zarazila dřív, než mohla dosáhnout až k čaroději. Ten pozvedl ruku, udělal rychlé, stěží postřehnutelné gesto a podlaha kolem Mlžiky se vzdula a explodovala. Ostré třísky se napřáhly proti čarodějce jako nějaké dřevěné paňáty, pak začaly růst a současně se obalovat trny. Čarodějku zahalil hustý oblak mlhy, který vzápětí pohltil i trnitá chapadla. Dřevo zapraskalo, a když se mlha trochu rozptýlila, Jestřáb uviděl, že z něj zbyla jen hromádka prachu. Na čarodějově čele vyvstaly kapičky potu a kolem Mlžiky začaly vyrůstat další dřevěné stalagnity, prorážely vzduch svými ostrými hroty, ale žádný se k ní nedokázal přiblížit tak, aby ji ohrozil. Mlha kolem čaroděje stále houstla, až ho pohltila úplně.
Pak se ozval jediný dušený výkřik a zavládlo ticho. Když se mlha zase rozptýlila, nebylo po čaroději ani stopy. Jestřáb se rozhodl, že se nebude na nic vyptávat: nepřipadalo mu, že by jej tato konkrétní vědomost učinila šťastnějším. Mlžika se na něj unaveně podívala.
„Tak to dopadá, když se člověk příliš specializuje. Kdyby se neomezoval na práci se dřevem, mohl mě skutečně vážně ohrozit."
„Ty přece také pracuješ jen s mlhou," namítl Jestřáb, zatímco rychle kráčel k Morganovi, který stále ještě ležel tam, kde upadl.
„Jsou mlhy a mlhy," odpověděla Mlžika. „S mlhou se toho dá dokázat hodně."
Jestřáb pokrčil rameny, popadl Morgana za límec a zvedl ho na nohy. Drogový baron se náhle vymrštil a v ruce se mu zaleskl nůž. Jestřáb jej pustil, pozpátku uskočil a nůž mu projel pláštěm, aniž ho zranil. Morgan se napřáhl k další ráně, ale vtom už ho Jestřáb zasáhl hákem přímo pod hradní kost. Drogový baron zbledl a nůž mu vypadl z bezvládných prstů. Jestřáb ho chytil za košili a mrštil jím proti nejbližší zdi. Pak si přitáhl jeho obličej těsně k sobě a zašklebil se na něj.
„Popovídáme si, Morgane."
„Co... co chceš vědět?" Morgan se ze všech sil snažil, aby mu hlas nepřeskakoval, ale nedokázal vzdorovat Jestřábovu mrazivému pohledu. Přes Jestřábovo rameno se podíval na Burnse a Mlžiku, kteří stáli vedle sebe, a zbledl ještě více.
„Začni třeba s drogou," nadhodil Jestřáb. „Superšakal. Kde je?"
„V jedné ze zadních místností. Tam." Morgan se znovu podíval na Jestřába. „Je tam spousta prázdných místností. Víc, než jsem kdy potřeboval."
„Už jsi ho začal distribuovat?"

„Ne. Kvůli tvému zásahu jsme měli problémy se založením nové distribuční sítě."
„Uznání vždycky potěší," zavrčel Jestřáb. „Teď mi něco pověz o droze samotné. Ten superšakal je něco nového. Sám jsi ho určitě neobjevil. Vyvinutí nové drogy vyžaduje spoustu času a peněz, nemluvě o týmu prvotřídních alchymistů s dobře vybavenou laboratoří. To je mimo tvoje možnosti, Morgane. Tak jak jsi k tomu přišel?"
Morgan se pokusil vykroutit, ale Jestřáb jej držel příliš pevně. „Přivezli ji do doků, v bednách označených jako koření. Stačilo ji jen nabalit a postarat se o distribuci. Droga sama byla financována zvenčí."
Jestřáb se zamyšleně zamračil. „Peníze zvenčí... Mimo Haven, nebo mimo Dolní království?"
„Já nevím. Nezajímal jsem se. Peníze jsou peníze, nestarám se, odkud pocházejí. Připadalo mi to jako dobrý obchod, a proto jsem se do toho pustil. Nikdy jsem se osobně nesetkal s lidmi, kteří ho financovali, vždycky jsme jednali přes prostředníky. Jestli chceš, můžu ti dát jejich jména, ale k ničemu ti nebudou. Touto dobou už jsou na cestě z Havenu. Plánoval jsem, že já sám odjedu těsně před tím, než se droga začne prodávat."
„Ty jsi vážně kus výstavního parchanta, co?" Jestřáb přiblížil svůj obličej ještě více k Morganovu a drogový baron se pokusil vpít do zdi. Jestřábův hlas byl tichý a klidný, ale ve tváři mu byl vidět hněv, který jen stěží držel na uzdě. „Věděl jsi, co je ta droga zač a co provede s každým, kdo si ji vezme. Věděl jsi, že jakmile se jednou začne šířit, dojde k masakru, ze kterého se už Haven nevzpamatuje. Ale stejně jsi s ní chtěl obchodovat."
Morgan se nervózně zavrtěl. „Ale no tak, Jestřábe, kdybych do toho nešel já, našel by se někdo jiný. A myslím, že její nebezpečnost trochu přeceňuješ. Tak bychom přišli o část lůzy. No a co. Nikomu, na kom skutečně záleží, by se nic nestalo. A na prodeji drogy se dají vydělat miliony. Jakmile se o ní začne mluvit, každý ji bude chtít vyzkoušet. Je to zážitek, jaký ještě nikdo neokusil. I ti nejslabší se po ní stanou dost silní a stateční, aby si to vyřídili s kýmkoliv, kdo jim v minulosti ublížil. Miliony dukátů, Jestřábe. Jen si to pomysli. Ještě není příliš pozdě, pořád můžeš dostat svůj podíl. Je tady dost peněz pro každého."
Jestřáb se na Morgana zašklebil a ten okamžitě zmlkl. „Žádný kšeft spolu neuděláme, Morgane. Ale zatím sis vedl docela dobře. Už jen poslední otázka, a budu s tebou hotov. Když mi hezky odpovíš, možná se dožiješ soudu. Vím, že sis v Hlídce koupil spoustu lidí, ale mě teď zajímá hlavně jedno jméno. Koupil sis kapitána Hlídky. Víš, koho myslím, toho úctyhodného kapitána, kterého by nikdo nepodezíral. Toho, který zařídil zmizení drog z velitelství. Chci znát jeho jméno. Strašně moc ho chci znát. Tak mi ho pověz, Morgane, nebo tě budu muset rozsekat na kousky!"
„Jestřábe, to nesmíš!" namítl Burns. „To je nehumánní."
„Drž hubu, Burnsi."
„Musí stanout před soudem, Jestřábe. Pod vlivem zaklínadla pravdy nám poví všechno."
„Já to potřebuju vědět hned. Mluv, Morgane!"
„Nech toho, Jestřábe! Tohle ti nemůžu dovolit!"
Jestřáb se napůl otočil k Burnsovi a Morgan mu vší silou vrazil koleno do rozkroku. Jestřáb se svalil, ochromen na okamžik bolestí. Morgan se vrhl ke dveřím, ale cestu mu zastoupila Mlžika. Kolem jejich napřažených rukou se tetelily chomáčky mlhy. Morgan odněkud vytáhl další dýku a vrhl se na ni, když tu jej Burns zezadu probodl mečem. Morgan, dýku stále v ruce, pomalu klesl na kolena. Chrčivě se rozkašlal a z úst mu vyšplíchla krev. Pak přepadl dopředu a zůstal ležet bez hnutí. Burns z něj vytáhl meč, poklekl vedle ležícího těla, vyzkoušel mu pulz a zavrtěl hlavou. Zrovna se chystal vstát, když mu zezadu dopadla na rameno čísi ruka. Překvapeně se otočil a Jestřáb jej tvrdě uhodil do obličeje. Burns pozpátku zavrávoral a v koutku úst se mu objevil pramínek krve. Jestřáb vykročil k němu, ale Mlžika ho zezadu uchopila za ruku a pevně ho držela.
„Nech ho, Jestřábe! To už stačilo!"
Jestřáb se jí pokusil vyškubnout, ale po Morganově útoku byl stále ještě napůl ochromený. Očima probodl Burnse.
„Ty mizerný idiote! Říkal jsem ti, že ho potřebujeme živého! Jak nám teď odpoví na naše otázky?"
„Promiň," zamumlal Burns zaraženě a hřbetem ruky si setřel krev z tváře. „Nechtěl jsem... Viděl jsem, jak se vrhá na Mlžiku, a myslel jsem, že ji zabije..."
„Já bych si s ním poradila," odsekla Mlžika.
„Ano, asi ano," připustil Burns s pohledem upřeným na krev, která mu stékala po ruce. „Zpanikařil jsem... je mi to líto."
„Čert aby tě vzal," zaklel Jestřáb. „Co teď budeme dělat? Morgan byl jediný, kdo znal to jméno." Znechuceně potřásl hlavou, pak se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Už je to v pořádku, Mlžiko, můžeš mě pustit. Neublížím mu."
Čarodějka ho pustila a ustoupila o několik kroků. Jestřáb došel k Morganovu tělu a sklonil se nad ním - když poklekal, bezděčně sykl bolestí. Podstatnou část kopnutí se mu podařilo zachytit stehnem, ale bolest byla i tak dost silná a Jestřáb se pohyboval jako chromý stařec. Pomalu a metodicky prohledal mrtvolu, ale až na malý svazek klíčů nenašel nic užitečného. S pomocí Mlžiky opět vstal.
„Alespoň jsme získali zpátky drogy," řekl s nucenou veselostí. „A tentokrát se osobně postarám, aby nezmizely, i kdybych je měl spálit sám."
„Měli bychom to tady pořádně prohledat," nadhodil Burns. „Vždycky je šance, že si vedl nějaké záznamy, kdo pro něj pracoval a kolik mu platil."
Jestřáb zamračeně přikývl. „Podle mě tak hloupý nebyl, ale za pokus to stojí. Ničím nehýbejte. Musí to tady prozkoumat odborníci. Řekl bych, že tady bude plno pastí." Najednou ho něco napadlo a poplašeně se podíval na Mlžiku. „Nebo se tahle kapsa zhroutí stejně jako ta minulá?"
Čarodějka zavrtěla hlavou. „Tahle je stabilní jako skála. Ať už ji vytvořil kdokoliv, věděl, co dělá."
Zamířili ke dveřím na protější straně místnosti a Mlžika se při tom neustále držela poblíž Jestřába pro případ, že by se o ni zase potřeboval opřít. Burns se taktně držel v povzdálí. Čarodějka si nejistě odkašlala.
„Jestřábe... opravdu bys na Morgana použil sekeru?"
Jestřáb se lehce usmál. „Blufoval jsem. Více méně. Ve skutečnosti nejsem tak zlý, jak se o mně říká."

„Mě jsi tedy přesvědčil," přiznala Mlžika. „V životě jsem neviděla nikoho tak rozzuřeného, jako jsi byl ty."
„Chtěl jsem to jméno."
„Jestřábe," řekla Mlžika jemně. „My už to jméno známe."

„Takže jste nic nenašli?" otázal se velitel Glen. Lokty se opíral o desku stolu a upřeně hleděl na Jestřába a Burnse.
Jestřáb zavrtěl hlavou. „Nic, co by nám k něčemu bylo. Ani jsem si nemyslel, že by byl Morgan tak hloupý, aby po sobě zanechal nějaké kompromitující dokumenty."
Glen si odfrkl a pohodlně se opřel na židli. „Nejspíš máte pravdu. Alespoň že jste měl dost rozumu a pro změnu jste tam všechno neobrátil vzhůru nohama - i když jste nenechal naživu nikoho, koho bychom mohli vyslechnout."
„A co ten ozbrojenec, kterého uspala Mlžika?" otázal se Burns. „A žena, kterou srazil Jestřáb?"
„Najaté síly," opáčil Glen. „Nebyli tam dost dlouho, aby věděli něco užitečného. A když už je řeč o Mlžice, kde vlastně je? Chtěl bych si poslechnout i její hlášení."
Jestřáb s Burnsem se zadívali kamsi na zeď za Glenovou hlavou. „Povídala, že sem zaskočí později," řekl nakonec Jestřáb. „Ona... právě teď má něco na práci." Pak upřel na Glena pohled svého jediného oka. „Veliteli, je tady něco, co bych s vámi chtěl prodiskutovat."
„Ano," souhlasil Glen. „Musíme si promluvit o kapitánovi Rybářce. Už nějakou dobu o ní slýchám nejrůznější zvěsti. Dokud to byly jenom zvěsti, mohl jsem si dovolit je ignorovat. Vy a Rybářka jste byli dobrá dvojka, měli jste výsledky. Ale tohle už přehlédnout nemůžu, Jestřábe. Zběhla ze služby u mírových rozhovorů a zároveň ohrozila jejich bezpečnost. Nemáme nejmenší představu, kde teď je, ani co může plánovat. A nyní máme důkaz, že po celou dobu spolupracovala s Morganem."
„Tomu nevěřím," namítl Jestřáb. „Ničemu z toho nevěřím."
Glen se na něj klidně podíval. „Postavila se na špatnou stranu, Jestřábe. Už jsem na ni vystavil zatykač. Byla na ni vypsána odměna pěti tisíc dukátů, které dostane ten, kdo ji přivede živou nebo mrtvou."
Na okamžik na něj Jestřáb jen hleděl a v jeho zjizvené tváři se nehnul jediný sval. „Já ji najdu," řekl konečně. „Najdu ji a přivedu ji sem. Odvolejte svoje psy, veliteli."
„To vám nemůžu dovolit, Jestřábe. Teď už to nezáleží na mně. A vás také nemůžu nechat jít. Odvedl jste dobrou práci při znovuzískání superšakalu, ale popudil jste si při tom proti sobě příliš mnoho vlivných lidí. Kdybyste Morgana přivedl živého, nikdo by nic nemohl říct, ale takhle..."
„To byla moje chyba, veliteli," prohlásil Burns, ale Jestřáb a Glen se na něj ani nepodívali.
„Ted, když Rybářka zběhla," pokračoval Glen, „jste se stal také podezřelým, Jestřábe. V poslední době se spousta věcí záhadně zvrhla. Nikdo vám už nevěří. Mám zatykač i na vás. Je mi to líto."
„Musíte mi dovolit najít Rybářku," řekl Jestřáb. „Prosím. Nechte mě, abych ji sem přivedl a prokázal její nevinu."
„Lituji," odpověděl Glen. „Mám svoje rozkazy. Odevzdejte mi sekeru, prosím."
Jestřáb vytáhl sekeru a atmosféra v místnosti byla náhle velice napjatá. Krátce potěžkal zbraň v rukou a pak ji položil na Glenův stůl. Velitel se poněkud uvolnil a Jestřáb jej udeřil rychlým levým hákem. Glen vyletěl ze židle, narazil do zdi za svým stolem a dopadl v bezvědomí na podlahu. Burns začal otevírat ústa, aby něco vykřikl, a ruka mu sklouzla k jílci meče, ale Jestřáb se rychle otočil, přitom sebral se stolu sekeru a zasáhl svého parťáka plochou hlavice do temene. Burns se svalil na zem a zůstal ležet bez hnutí, jen tiše sténal.
Jestřáb by je nejraději svázal, ale rychlým rozhlédnutím se přesvědčil, že nic, co by se podobalo provazu, není zrovna po ruce. Proto odtáhl oba do Glenovy soukromé umývárny a zamkl za nimi dveře. Ještě jednou se rozhlédl, pak opustil Glenovu kancelář a pomalu prošel velitelstvím k hlavnímu východu. Na lidi, které míjel, se usmíval nebo je zdravil kývnutím hlavy a oni mu mechanicky odpovídali. Jestřábův obličej vypadal nevzrušeně, ale v hlavě mu vířily myšlenky. Musí najít Isobel dříve, než se to podaří někomu jinému. V tomhle se nemínil spolehnout na nikoho.
Isobel... Jdu za tebou.

9 POD MASKAMI

Rybářka se nehlučně pohybovala zadními uličkami, umíněně se s hlavou skloněnou vlekla sněhem a břečkou. Potrhaný šedý plášť ji před zimou příliš nechránil, ale s kápí staženou hluboko do čela bylo prakticky vyloučeno, aby ji někdo poznal. Koneckonců, kdo by čekal, že se bude hrdá a vzdorovitá kapitán Rybářka plížit nejhoršími částmi města v hadrech, kterými by si za normálních okolností leda tak vyčistila boty? Vnitřně to v ní vřelo, ale navenek se mistrovsky ovládala. Její převlek byl dost dobrý jen v případě, že jej nikdo blíže nezkoumal, a v Havenu byla spousta lidí, kteří by ji s radostí udali za jakoukoliv odměnu.
O tom, že na její hlavu byla vypsána odměna, Rybářka vůbec nepochybovala. Mocní potřebovali obětního beránka a ona byla pro tu roli jako stvořená. Mohla by všechny přesvědčovat o své nevině až by z toho zmodrala v obličeji, nikoho to nezajímalo. Potřebovali, aby byla vinna pro klid v duši delegátů z Outremeru a proto, aby mohly mírové rozhovory pokračovat. Od samého začátku jí říkali, že je nahraditelná. Rybářka se divoce ušklíbla. To byl jejich názor. Pokud jim šlo o to, aby zběhla, mají, co chtěli. A pokud se jí někdo připlete do cesty, bude toho hořce litovat.
Trochu zpomalila, když na konci uličky uviděla dvě postavy v hadrech, které se opatrně blížily směrem k ní. Zahlédla záblesk jejich nožů napůl ukrytých pod plášti a otočila se tváří k nim. Očividně přehnala svůj převlek co do působení dojmu bezbrannosti a udělala tak ze sebe snadnou kořist. Rybářka se zamračila. Zdá se, že se s těmi dvěma bude muset pustit do boje: v nejlepším případě tím k sobě připoutá pozornost, zvlášť když zvítězí; v nejhorším prozradí své přestrojení. Ale na cizí pomoc se spoléhat nemohla. Ne tady v Severním okrsku. Tiše zaklela a položila ruku na jílec meče ukrytého pod pláštěm. Když člověk potřebuje strážníka, není nablízku ani jediný.

Dva pobudové jí zastoupili cestu a Rybářka se zastavila. Odhrnula si z bohu plášť, aby jim předvedla svůj meč, a upřela na ně výhrůžný pohled. Věnovala jeho nacvičováni spoustu času a v minulosti jí vždycky dobře posloužil. Vyzařovalo z něj, že je stoprocentně šílená, velice špatně se ovládá a právě teď baží po krvi. Oba vagabundi si sečetli její pohled a meč, podívali se jeden na druhého, schovali dýky a opatrně vyrazili opačným směrem, jako by to měli v úmyslu od samého začátku. Rybářka si plášť zase upravila, stáhla si kápi přes oči a pokračovala v cestě. Dávala si pozor, aby nedala najevo přílišný spěch.
Musela vymyslet, kde by se mohla ukrýt, schovat se, dokud nepřijde na nějaký spolehlivý způsob, jak se nepozorovaně dostat z města. Domů jít nemohla; tam ji budou hledat nejdříve a v tuto chvíli se to tam patrně už hemží strážníky, kteří převracejí jejich byt vzhůru nohama a pátrají po důkazu, jenž tam není. Když si pomyslela, že cizí lidé pustoší jejich příbytek, začal v jejím nitru kypět zvolna sílící hněv, ale věděla, že nemá smysl se tím trápit. Ani nad ztrátou majetku, který stejně bude muset nechat tady, až se jí podaří uprchnout z města.
Potřebovala zkrátka místo, kde by se mohla posadit a všechno si promyslet. A pak tu byla spousta věcí, které musela sehnat, věcí, jež jí umožní přežít uprostřed zimy v divočině Dolních království. V první řadě slušný kožešinový plášť. Přes ten, který měla na sobě nyní, nepříjemně pronikala zima. Také potřebuje koně a potraviny... a tucet jiných věcí, na které neměla peníze, takže si je nemohla jednoduše koupit. Všechny její peníze zůstaly v domě. Jako by nikdy nebyly.
Zpomalila a myšlenky jí zmateně vířily hlavou. Nebyla zvyklá plánovat do budoucna. To byla vždycky Jestřábova práce. Jestřáb. To jméno ji okamžitě zranilo jako břitva zařízntá do nechráněné kůže. Toužila rozběhnout se za ním, ale neodvažovala se. Podle toho, co zaslechla při svých toulkách po ulicích, se Jestřáb zbláznil a zabíjí každého, kdo se postaví mezi něj a Morgana. Něco se muselo přihodit, něco tak strašného, že mu přestalo záležet na tom, co bude s ním, jen když dostane toho drogového barona. Její první myšlenka byla nalézt ho a bojovat po jeho boku, ale to nemohla. V tuto chvíli už po ní šla menší armáda strážníků a ona neměla v úmyslu dovést je přímo k Jestřábovi. A pokud skutečně běsnil vzteky, raději by umřel, než by se nechal zastavit.
To nemohla dopustit.
Muselo přece existovat nějaké místo, kam by se mohla uchýlit, kde by se nemusela obávat prozrazení. Plahočila se dál s hlavou sklopenou, nedívala se, kam jde, a její mysl zoufale probírala jednu možnost za druhou, až se konečně váhavě rozhodla pro jednu. Zvonící zvon byla malá zatuchlá hospoda choulící se u zadní stěny ničeho. Takový ten podnik, kde se prodává nelegálně silné pití, hospodský toho moc nenamluví a nemá paměť na obličeje. Rybářka už tam několikrát zavítala, vždycky když se potřebovala na nějaký čas uklidit. Když se pohádala s Jestřábem, nebo když jenom potřebovala být sama se svými myšlenkami. Pokaždé si dala záležet, aby ji nikdo nepoznal, takže ji teď nikdo nenajde, dokud si to sama nebude přát. Zvonící zvon... ano... mohla tam být v půlhodince.
Náhle sebou trhla a postavila se do střehu, když zaslechla zvuk nohou běžících směrem k ní. Šest strážníků Hlídky se k ní cílevědomě přibližovalo. Rychle znovu sklopila hlavu a přikrčila se pod pláštěm, aby vypadala menší, než byla. Rukou nenápadně nahmatala jílec meče, který jí visel u boku. Šest ku jedné a nikdo, kdo by jí kryl záda. Nepříjemná přesila, ale svého času už stála proti větším. Opatrně se rozhlédla po možných únikových cestách a pak si uvědomila, že Hlídka ve skutečnosti nejde po ní. Znovu v ní zaplála naděje a rychle se přikrčila ke zdi, aby vzbudila dojem bezvýznamného a neškodného kolemjdoucího. Strážníci na ni sotva pohlédli a pokračovali v běhu. Rybářka zůstala na místě, naslouchala zvuku vzdalujících se nohou a dávala si pozor, aby se neohlédla předčasně. Po celou dobu měla nutkavý pocit, že se jí každou chvíli na zádech dotkne špička meče, ale k ničemu takovému nedošlo. Konečně se odvážila ohlédnout přes rameno a zjistila, že strážníci jsou už na konci uličky. Ulehčeně si oddechla a znovu vykročila. U Zvonícího zvonu bude v bezpečí. Alespoň na chvíli. Mohla se tam posadit, odpočinout si a přemýšlet. Možná, že přece jen najde nějaký způsob, jak se z té šlamastiky dostat.

* * *

Jestřáb zuřivě rázoval hlavní ulici a tiskl si ošuntělý šedý plášť těsněji k tělu. Mráz pronikal tenkou látkou, jako by tam vůbec nebyla, ale dokud myslel na to, že má mít hlavu skloněnou, kápě mu alespoň zakrývala obličej. V tuto chvíli už někdo určitě našel Glena a Burnse, což znamenalo, že se brzy po celém městě roznese, že Jestřáb je nehájená kořist pro každého, kdo si na něj troufne. A při výši odměny, jíž Hlídka vypsala na jeho hlavu, nebude o dobrovolníky nouze. Většina profesionálních lovců lidí bude mít sice dost rozumu, aby si nezačínali s kapitánem Jestřábem, ale vždycky se našel nějaký hlupák, který byl odhodlán riskovat pro vidinu hromady zlata. A pokud by se jich na něj vrhlo dost najednou, mohli uspět.
Jestřáb se zamračil a nenápadně se rozhlédl. Honili také Rybářku. Musí ji najít dřív, než se to podaří někomu jinému. Najít ji a zjistit, co se stalo. Proč zradila Haven a Hlídku. A jeho. Musela k tomu mít důvod, velice dobrý důvod. Věřil tomu bez rozmýšlení, protože kdyby uvažoval jinak, musel by se z toho zbláznit. Isobel věřil, ale všechny důkazy svědčily pro její vinu. Jako člen Hlídky se naučil spoléhat se především na důkazy a nikdy se neřídil instinktem nebo pocity, pokud je nepodpořila nezvratná fakta. Ale tentokrát to bylo jiné. Teď šlo o Isobel. Musel ji najít a vyslechnout si její vysvětlení. Pak už bude vědět, co dál.
Ačkoliv v hloubi duše už byl dávno rozhodnutý, co udělá. Ať Rybářka řekne cokoliv, ať udělala cokoliv - na tom nezáleželo. Už jednou se pro ni vzdal všeho a nezaváhá ani na okamžik udělat to znovu, když to bude třeba. Byla přece jiná města, jiné země, kam mohli jit, a nestalo by se poprvé, že by si museli změnit jména.
Jenže ji musí nalézt rychle, dříve, než se to podaří Hlídce. Určitě nebude na žádném z míst, kde se zdržuje obvykle - o těch vědělo příliš mnoho lidí. Musí existovat nějaké místo, které považuje za bezpečné, o kterém si myslí, že o něm neví nikdo kromě ní... Zvonící zvon. To je ono. Isobel se tam často uchylovala, když jí došly argumenty nebo když potřebovala přemýšlet.

Náhlý poryv větru smetl Jestřábovi kápi z hlavy a odhalil jeho obličej. Kousek od něj někdo vykřikl. Jestřáb si kápi zase rychle nasadil, ale škoda už byla způsobena. Dva strážníci Hlídky se k němu vrhli s obnaženými meči v rukou. Jestřáb se rozhlédl, kudy by uprchl, ale všechny možné únikové cesty blokovali přihlížející, kteří dychtili po rozptýlení. Jestřáb tiše zaklel, napřímil se a vytáhl sekeru. Shodil z ramen plášť a několikerým dupnutím si upravil sníh, aby mu poskytl lepší oporu pro nohy. Pak pomalu zvedl sekeru a čekal, až se k němu oba strážníci přiblíží. Pokud se tomu mohl vyhnout, byl by raději, kdyby je nemusel zabít. Dělali jen svou práci. Podle toho, co věděli, byl zrádce a zběh. Ale nemohl si dovolit nechat se zajmout. Isobelin život závisel na tom, jestli se k ní dostane dříve, než někdo jiný.
Když se strážníci přiblížili, zpomalili a rozdělili se, aby mohli Jestřába napadnout ze dvou stran najednou. Jestřáb si vybral bližšího z nich a vrhl se vpřed. Přikrčil se pod strážníkovým divokým výpadem, čepel meče se mihla jen několik palců od jeho hlavy a pak vrazil svému protivníkovi loket do břicha. Muž se zlomil v pase a začal lapat po vzduchu. Jestřáb jej udeřil topůrkem sekery do temene hlavy a prudce se otočil - právě včas, aby stihl vykrýt výpad druhého strážníka.
Oba muži tančili kolem sebe, útočili a vykrývali útoky toho druhého, přičemž se každý snažil získat na svém protivníkovi výhodu. Jestřáb předstíral klopýtnutí a padl na jedno koleno. Strážník, příliš zkušený, aby se nechal nachytat na tak zjevný trik, okamžitě uskočil a Jestřáb mu hodil do obličeje hrst sněhu, kterou si nabral při fingovaném pádu. Strážník slepě vrávoral pozpátku, mával před sebou mečem a volnou rukou se snažil odstranit si sníh z očí. Jestřáb si vybral vhodný okamžik a nakopl jej do rozkroku.
Strážník se bezhlesně složil k zemi a Jestřáb jej omráčil plochou sekery. Spokojeně kývl hlavou a pak strnul, když za sebou uslyšel zvuk běžících nohou. Obrátil se a uviděl šest jiných strážníků ženoucích se na něj z boční uličky. Jestřáb se bez váhání otočil na podpatku a dal se na útěk. Kdyby byl nucen bojovat proti šesti mužům bez toho, aby mu někdo kryl záda, určitě by to skončilo něčí smrtí. S největší pravděpodobností jeho. Lidé v uličce, do které zamířil, se poplašeně rozprchli a on běžel dál houstnoucím šerem. Jeho šance spočívala v tom, že se svým pronásledovatelům ztratí v bludišti havenských uliček a zákoutí. Znal to tady a dalo se čekat, že oni ne. Jenom doufal, že nebude muset běžet příliš dlouho. Už teď mu docházel dech. Měl za sebou dlouhý den a jeho konec zatím nebyl v dohlednu.
V běhu se zamračil. Prchá před přesilou pouhých šesti na jednoho. Jestli se to roznese, má po reputaci.

Kapitán ap Owen se zájmem pozoroval velitele Glena, který seděl rudý vzteky za svým psacím stolem a vrčel rozkazy na nepřetržitý proud podřízených. Na tvář si tiskl pytlík s ledem, zpoza jehož okrajů vykukovala velice impozantní modřina. Lidé do jeho kanceláře přicházeli a zase spěšně odcházeli, přinášeli blesková hlášení a zprávy o možných stopách a pak zase rychle mizeli dříve, než proti nim Glen stačil obrátit svůj vztek. Ale přes všechno horečnaté úsilí začínalo být zřejmé, že o současném místě pobytu Jestřába ani Rybářky nikdo nic určitého neví.
„Přece nemohli jen tak zmizet," namítal kapitán Burns, který rázoval sem a tam po místnosti a občas se mimovolně dotkl bolavého místa na temeni hlavy. Tvrdil, že tam musí mít obrovskou bouli, ale nikdo kromě něj ji neviděl. Ap Owen sázel v jeho případě spíše na raněnou pýchu než na fyzické zranění. Burns si ap Owena měřil, jako by si myslel, že to všechno je jeho chyba, a ap Owen rychle odvracel zrak, aby ukryl úsměv, který mu pohrával na obličeji. Popravdě řečeno, na Burnse si nikdy zvlášť nepotrpěl. Příliš se zajímal o to, jak vypadá, kupříkladu. Pravděpodobně měl před sebou skvělou kariéru - v administrativě.
„My je najdeme," prohlásil Glen pomalu a při tom se snažil příliš nepohybovat ústy. „Už jsem nechal hlídat jejich dům i místa, kam obvykle chodí. Městské brány byly uzavřeny, takže z Havenu se nedostanou. Teď už je jen musíme vykouřit z jejich úkrytů..." Náhlá ostrá bolest jej přinutila zmlknout, ale jeho oči stále metaly blesky.
„Vyslechli jsme všechny naše obvyklé informátory," řekl ap Owen. „Většina se jich mohla přetrhnout, aby na Rybářku a Jestřába nakydala co nejvíce špíny. Ti dva si za svou krátkou kariéru v Havenu nadělali spoustu nepřátel."
Burns si odfrkl. „Zloději nemají žádnou čest. Ani zrádci."
Ap Owen pozvedl obočí. „To není příliš objektivní, Burnsi. Až doposud měli Jestřáb s Rybářkou tu nejlepší pověst."
„Vy si děláte legraci. Každý přece ví, jak brutální taktiku volili. Bylo jim jedno, koho zraní nebo zmrzačí, a zabili každého, kdo se jim postavil do cesty. Dokonce jsem slyšel, že užívali nastražené důkazy a vynucená svědectví, jen aby mohli zatknout co nejvíce lidi. Byli to obyčejní zločinci v uniformách."
„Vždycky prosazovali zákon."
„Když jim to vyhovovalo," odsekl Burns. „Každého je možné si koupit, když zaplatíte správnou cenu."
Ap Owen nešťastně pokrčil rameny a obrátil se ke Glenovi. „Při vší úctě, veliteli, myslel bych, že jsou vaši lidé příliš chytří na to, aby prohledávali obvyklá místa, kam ti dva chodili. Nevíte o nějakém, o kterém si mysleli, že ho nikdo nezná? Vy jste byl s Jestřábem celý den, Burnsi. Nezmínil se před vámi o něčem takovém?"
„Kdyby to udělal, už bych vám to řekl!" odsekl Burns. „Proč po něm nepátráte vy? Máte pod sebou dvacet mužů. Proč už nepročesávají ulice?"
„O co vám jde?" otázal se ap Owen klidně. „V tuto chvíli se tím zabývá poloviční armáda; kdyby se k nim přidali ještě moji lidé, už by zakopávali jeden o druhého. Kromě toho nestojím o to, aby se moji lidé bezcílně poflakovali venku v mrazu - až dojde k zatčení Jestřába nebo Rybářky, nemuseli by stát za nic. Vlastně by se dalo říct, že čím déle o tom uvažuji, tím mi připadá pravděpodobnější, že jsou ti dva už pohromadě. Vždycky velice lpěli jeden na druhém."
„Já nevím," zamumlal Glen sotva srozumitelně zpod svého pytlíku s ledem. „Jestřáb mi připadal upřímně šokovaný, když se dozvěděl o Rybářčině zradě. Myslím, že je tady reálná šance, že se na tom všem osobně nepodílel."
„Pokud nebyl zrádcem už dřív, stal se jím teď," namítl Burns. „Kladl odpor při zatýkání a napadl nadřízeného důstojníka. A právě v tuto chvíli napomáhá zrádkyni Rybářce vyhýbat se spravedlnosti. Přestože její jednání může vést k rozpoutání války."
„Uklidněte se," řekl ap Owen. „Až tak zlé to není. Zatím. Delegáti spolu stále mluví, i když v tuto chvíli ne na oficiální

bázi. Naděje ještě nezemřela. Pokud jde o Jestřába, ať už je vinen nebo ne, myslím, že se právě teď snaží, seč může, aby vypátral Rybářku. A jelikož ji zná mnohem lépe než my, je pravděpodobné, že až je nakonec najdeme, budou spolu. A spolu tvoří ten nejdokonalejší bitevní stroj, jaký kdy Haven viděl. Nejsem si jistý, jestli bych je dokázal zatknout i se svými dvaceti muži. Proto moji muži zůstali tady, v teple a odpočatí, kapitáne Burnsi, místo aby prověřovali po celém Havenu každé nepodložené udání."
„Děkuji vám, kapitáne," řekl Glen unaveně. „Myslím, že jste to vystihl úplně přesně." Zamračil se na ap Owena a na Burnse a pak se nepřítomně zahleděl do papírů na svém stole, zatímco jeho prsty vyťukávaly jakousi melodii. „Jestřáb mi kdysi říkal, že má Rybářka nějaké zvláštní místo, kam se uchyluje, jestliže chce být sama, když chce od všeho vypadnout. Pověděl mi o něm jednou, když jsme ji naléhavě hledali a nemohli jsme ji najít. Byla to hospoda. Jmenovala se nějak jako zvon. Zvonící zvon, řekl bych."
„Který je to okrsek?" otázal se ap Owen.
„Jak to mám, k čertu, vědět? Zjistěte si to!"
Ap Owen vyskočil ze židle. „Musí to být někde poblíž jejich domova. Nemělo by být těžké najít někoho, kdo tam bydlí. Dám vám vědět, až to zjistím, veliteli; pak na ně zaútočím se svými muži, zatímco vy celou oblast obklíčíte. Možná se nám podaří přemluvit Jestřába a Rybářku, aby se vzdali. Nevidím jediný důvod, proč bych měl hnát své lidi na smrt, když se tomu můžu vyhnout."
„Tak jednoduché to není," řekl Glen pomalu. „Mám svoje rozkazy, kapitáne ap Owene, a ty vám teď předávám. Jestřáb a Rybářka mají být na místě zabiti. Na jejich zatčení a uvěznění nemáme zájem. Naši nadřízení rozhodli, že jim nemá být dovoleno stanout před soudem. Znají příliš mnoho tajemství, příliš mnoho věcí, které si rada nemůže dovolit probírat na veřejnosti. Proto musejí ti dva zemřít při kladení odporu při zatýkání. Tak to chtějí naši nadřízení a tak to i bude. Rozuměl jste?"
„Ano, veliteli," přisvědčil ap Owen. „Chápu. Teď, když mě omluvíte..."
„Půjdu s vámi," řekl Burns. „Mám s ním nevyřízený účet."
Ap Owen se podíval na velitele Glena, který mlčky přikývl. Ap Owen vyrazil ke dveřím, aniž se na Burnse byť jen podíval, a vyšel z kanceláře. Burns jej následoval. Glen dlouho zíral do papírů na svém stole, než se opět vrátil k práci.

Rybářka vklouzla do Zvonícího zvonu s kápi staženou přes oči a pivo si objednala tak, že na ně ukázala a něco nesrozumitelného zavrčela. Hostinský jí přisunul pintu bez komentáře. U Zvonícího zvonu se scházeli všelijací lidé. Rybářka za piti zaplatila a usadila se v temném koutě - svému obvyklému místu se pečlivě vyhnula. Zhluboka se napila hořkého piva, otřela si horní ret, opatrně, aby při tom neodhalila ze svého obličeje víc, než bylo nutné, a teprve pak si dovolila trochu se uvolnit. Vždycky považovala Zvonící zvon svým způsobem za svatyni, místo, které bylo mimo povinnosti a starosti jejího každodenního života, a právě teď něco takového velice potřebovala. Obezřetně se rozhlédla po ostatních hostech.
V hospodě vládl klid, což v tuto denní hodinu nebylo nic divného - uvnitř byl jen asi tucet zákazníků. Rybářka si všimla, že všichni patří k těm pravidelným. Hleděli si svého. Jako ostatně vždycky.
Jestřáb se vymkl jakékoliv kontrole. Zabíjí každého, kdo se mu postaví do cesty.
Rybářka pevně stiskla víčka. Nechtěla uvěřit, že by to mohla být pravda, ale možné to bylo. Možné to skutečně bylo. A pokud ano... nevěděla, co by si měla počít. Takhle ho nechat nemohla. Jestliže se skutečně zbláznil, hrozilo nebezpečí, že to odnese spousta nevinných lidí... bude zabíjet. Nemohla se o něj postarat sama; mohla by tak k němu neúmyslně dovést Hlídku. Ale na druhé straně ho ani nedokázala jen tak opustit. Musí něco udělat... něco, dokud je ještě čas.
Venku na ulici se Jestřáb opřel o zeď a pátravě se rozhlédl. Nezdálo se, že by si ho někdo všímal. Od chvíle, kdy setřásl strážníky, kteří ho pronásledovali, jej nikdo nesledoval - tím si byl jist. Ale ani tak nemínil zbytečně riskovat. Rybářka vybrala hospodu dobře. Zvonící zvon bylo tiché místo, stranou hlavních ulic a příhodně anonymní. Rozhodně to nebylo místo, kde by člověk čekal, že se setká s kapitány Jestřábem a Rybářkou. Naposledy se ohlédl, stáhl si kápi přes oči a vešel dovnitř.
Došel k výčepnímu pultu a se zabručením ukázal na pivo. Hostinský se na něj krátce podíval a pak mu jedno přisunul. Jestřáb mu zaplatil, zády se opřel o pult a upíjel pivo, zatímco se rozhlížel po výčepu. Ostatní zákazníci jej dokonale ignorovali, ale jedna postava v koutě se snažila až příliš nápadně vyhýbat jeho pohledu.
Rybářčino srdce se divoce rozbušilo a stiskla svou sklenici tak silně, až jí klouby prstů zbělely. Jestřába poznala, hned jak vešel dovnitř. Znala jeho způsob chůze, jak se pohyboval... Uviděl ji. Poznala to podle toho, jak strnul. Myšlenky jí horečnatě vířily v hlavě. Proč tam jen tak stojí? Proč nejde za ní? Copak je tím Morganem tolik posedlý, že obětuje i ji? Zešílel. Zabíjí každého, kdo se mu postaví do cesty. Každého.
Odstrčila židli, na které seděla, a prudce vstala. Plášť si shodila z ramen a tasila meč. Nemohla Jestřábovi dovolit, aby ji zatkl. Nechápal, o co tady šlo. Zabili by ji, tajně, v tichosti, jen aby vyhověli delegátům Outremeru. Nemohla mu dovolit, aby ji zatkl.
Jestřáb odhodil plášť a sevřel rukama sekeru. Rybářčina tvář vypadala jinak, než ji znal, zoufale. Určité zradila. Zradila všechny. Zradila i tebe.
Výčep opanoval horečnatý ruch, jak se ostatní zákazníci snažili rychle vytratit. Zavládlo napjaté, významné ticho.
Je zrádce. Všechny důkazy to říkají. Tasila na tebe meč. Už jí nemůžeš věřit.
Zbláznil se. Je šílený vzteky, vymkl se veškeré kontrole. Zabíjí lidi po celém Havenu. Už mu nemůžeš věřit.
Jestřáb se pomalu uvolnil, pak odhodil sekeru, odhrnul si kápi z čela a pomalu vykročil směrem k Rybářce. Ta strnula a ruka s mečem jí pomalu klesla. Jestřáb zastavil těsně před ní, v dosahu jejího meče, a usmál se.
„To je v pořádku, Isobel. Je mi jedno, co jsi udělala. Musela jsi pro to mít dobrý důvod. Pokud nechceš, abych byl s tebou, pokud cítíš... že bych pro tebe byl přítěží, pochopím to. Záleží mi jen na tom, abys byla v bezpečí."

Rybářka zastrčila meč zpátky do pochvy a vrhla se Jestřábovi kolem krku tak prudce, že mu málem vyrazila dech. „Ty zatracený troubo... Jestřábe! Jak bych tě mohla opustit..."
Chvíli se objímali, šťastní a bezpeční jeden druhému v náručí, oči zavřené, jako by nechtěli vnímat nic jiného než sebe navzájem. Ostatní zákazníci se pomalu začali vracet na svá místa, i když stále sledovali objímající se pár podezíravými pohledy. Konečně se Jestřáb s Rybářkou neochotně oddělili a poodstoupili od sebe, aby si mohli jeden druhého pořádně prohlédnout. Jestřáb zkřivil ústa v úšklebku.
„V tom plášti je na tebe skutečně hrozný pohled, Isobel."
„Že to říkáš zrovna ty. Co jsi to, k čertu, vyváděl? Slyšela jsem o tobě šílené věci."
Jestřáb se zašklebil. „Většina z toho je určitě pravda. Ale měla bys slyšet, co jsem se dozvěděl já o tobě."
Posadili se k Rybářčině stolu a pak se navzájem seznámili s novinkami uplynulého dne. Chvíli to trvalo, protože v mnoha případech si sebou nebyli navzájem příliš jistí, ale nakonec si řekli všechno a pak oba začali usilovně přemýšlet. Okolní zákazníci, zklamaní zjištěním, že k žádné krvavé rvačce nedojde, se pomalu začali vracet k přerušené konverzaci.
„Někdo na nás ušil boudu," prohlásil Jestřáb konečně. „Na nás na oba. Celý den nás vodili za nos a my jsme byli tak pohrouženi do svých vlastních starostí, že jsme si toho ani nevšimli. Jenomže teď to vypadá, že nám nikdo nebude věřit, ať řekneme cokoliv. Víš, vypadá to, že nakonec budeme přece jenom muset uprchnout. Znám padělatele, který nám do hodiny opatří novou identitu."
Rybářka se na něj podívala. „Ty chceš utíkat?"
„No, vlastně ani ne, ale myslel jsem, že ty..."
„To bylo něco jiného. To jsem si myslela, že jsem v tom sama. Ale teď..."
„Dobře," řekl Jestřáb. „Nikdo nás nemůže takhle vodit za nos a myslet si, že mu to projde. Jenomže kdo to, k čertu, je? Dlouho jsem si myslel, že by to mohl být Morgan, jenže se ukázalo, že to tak není."
„Škoda," povzdechla si Rybářka. „To by všechno zjednodušilo. Říkal, že droga byla vyrobena za peníze zvenčí... takže by lidé, kteří za ním stojí, byli naši skuteční nepřátelé. Ať už je to kdokoliv. Nejde jen o drogu: nějakým způsobem museli být spojeni i s mírovými rozhovory. Možná počítali s tím, že chaos způsobený superšakalem rozhovory překazí, nebo alespoň zaměstná Hlídku natolik, aby nestačila chránit delegáty. Počkat... počkej chvíli. Všechny ty řeči o penězích zvenčí by mohly naznačovat peníze z jiné země než z Dolních království, tedy z Outremeru."
„Správně," přisvědčil Jestřáb. „Už mě to taky napadlo. Potřebujeme vhodný klín, něco nebo někoho, koho bychom použili k otevření toho případu, abychom do něj mohli vnést trochu světla. Poslyš, to, že nejsi zrádce, přece neznamená, že jím není někdo jiný. Někdo přece odnesl drogy z velitelství, sabotoval mírové rozhovory tím, že prozradil místo jejich konání a souřadnice dimenzionální kapsy. Kdo měl k oběma případům tak blízko jako my dva a měl příležitost udělat všechno to, z čeho obviňují nás?"
„Pokud mám věřit tomu, co se povídá, je to kapitán Hlídky," odpověděla Rybářka a zamyšleně se zamračila do své sklenice. „Uznávaný kapitán, příliš čestný, než aby na něj padl byť jen stín podezření. Ale jediný další kapitán v tomhle případě je..." Náhlá myšlenka, která se jí mihla hlavou, způsobila, že strnula s očima vytřeštěnýma na Jestřába. „Ne, to není možné. On to být nemůže. Burns ne."
„Proč ne? Příležitost měl." Jestřáb zachmuřeně přikývl a začal horečnatě přemýšlet. „Musí to být on, všechno to potvrzuje. A vzpomeň si, jeden z Morganových lidí ve výrobně drog poznal v kapitánovi, který se účastnil zátahu, jednoho z Morganových lidí. Ve skutečnosti ukázal na tebe, ale zřejmě až poté, co ho k tomu donutili. Takže jestliže jsi to nebyla ty, musel to být jeden z ostatních kapitánů. Na Doughtyho můžeme zapomenout, protože je mrtvý, a víme, že jsme to nebyli ani my - takže zbývá Burns! Zatraceně, vždycky mi připadalo, že je příliš ctnostný, než aby to mohla být pravda!"
„Počkej okamžik," přerušila ho Rybářka. „Nenechávej se tím příliš unést. Jak mohl Burns sabotovat mírové rozhovory?"
Jestřáb se zamračil. „Získat informace by pro něj nemělo být těžké. Každý den býval na velitelství, stejně jako my. Připadám si jako pitomec, Isobel. Není divu, že jsme šli z jedné pasti do druhé: Burns nejspíš hlásil kde jsme pokaždé, když jsem se k němu otočil zády!"
„To by také vysvětlilo, proč zabil Morgana," řekla Rybářka. „Bál se, že by na něj mohl Morgan ukázat prstem aby si zachránil vlastní kůži. Našli jsme zrádce, Jestřábe. Za vším špatným, co se dnes přihodilo, byl Burns."
„Nikdy jsem ho neměl rád," zavrčel Jestřáb. „Teď si jen přeju, abych jej byl praštil silněji, když jsem k tomu měl příležitost."
„Uznávaný kapitán, kterého by nikdo nikdy nepodezříval. Přesně tak to všichni naznačovali. A v životě jsem neslyšela, že by se někdo zmínil o korupci ve spojitosti s kapitánem Burnsem." Rybářka se náhle zamračila. „Víš, Jestřábe, tohle nebude snadné dokázat. Kdo uvěří nám, dvěma předpokládaným zrádcům a odpadlíkům, proti takovému výlupkovi všech ctností jako je Burns?"
„Musíme ho najít a přesvědčit ho, aby se přiznal."
„Žádné surovosti, Jestřábe. Stačí aby se zmínil, že jsme ho přinutili, a při naší reputaci mu všichni bez problémů uvěří. Potřebujeme důkaz. Nezpochybnitelný důkaz."
„Dobře, ale nejdříve jej musíme najít. A to taky nebude snadné. Může být kdekoliv v Havenu. Kde myslíš, že bychom měli začít hledat?"
„Přímo tady," odpověděl Burns.
Rychle vzhlédli s rukama na svých zbraních. U výčepu stál Burns spolu s ap Owenem. Do hospody přibíhali strážníci hlídky s tasenými meči. Zákazníci opět začali opouštět svá místa. Jestřáb s Rybářkou pomalu vstali a odstoupili od stolu, ruce drželi po celou dobu daleko od zbraní. Přicházeli stále noví a noví strážníci. Jestřáb jich už napočítal dvacet. Kdyby nebyla situace tak vážná, nejspíš by se cítil poctěn, že k zatčení jeho a Isobel považovali za nutné přivést tolik lidí. Ale nyní se spíše zajímal o vhodnou únikovou cestu.

„Stárneš, Jestřábe," prohodil Burns posměšně. „Ani tě nenapadlo hlídat dveře. Bývaly doby, kdy bychom tě tak snadno nedopadli."
„Ještě mě nemáte," odpověděl Jestřáb. „Ale jsem rád, že jsi tady, Burnsi. Já a Isobel si s tebou potřebujeme promluvit."
„Čas povídání už je pryč," řekl Burns. „Vlastně váš čas vůbec spěje rychle ke konci."
„Odhoďte svoje zbraně na podlahu, prosím," vyzval je ap Owen klidné. „Zatýkám vás, kapitáni Jestřábe a Rybářko."
Burns se překvapeně rozhlédl a pak probodl ap Owena pohledem. „Tak instrukce nezněly! Ihned vykonejte rozkaz velitele Glena, nebo zatknu já vás!" Pokynul přihlížejícím strážníkům. „Víte, co máte dělat. Zabijte je oba."
Jestřábovi se náhle v rukou ocitla jeho sekera a její ostří se ve světle lamp zlověstně zalesklo. Rybářka stála po jeho boku, meč připravený. Jestřáb se výhrůžně zašklebil na ostatní členy Hlídky.
„Já jsem připraven, gentlemani. Kdo chce zemřít první?"
Strážníci se tázavě podívali jeden na druhého. Nikdo se nepohnul.
„Myslím, že teď odejdeme," řekl Jestřáb klidně. „Pokud by se nás někdo z vás pokoušel sledovat, byl bych nucen považovat to za osobní urážku. Uvolněte místo kolem dveří."
Málem se mu to povedlo. Koneckonců, byl to Jestřáb. Ale Burns náhle vykročil vpřed, napřažený meč v ruce, a jeho vzteklý hlas porušil atmosféru.
„Na co, k čertu, čekáte?" zeptal se svých mužů. „Jsme v přesile deset ku jedné, a oni jsou navíc unavení z toho, jak se celý den honili po městě! Teď splňte rozkaz, jinak dohlédnu na to, abyste šli všichni do vězení za napomáhání zrádcům!"
Rysy strážníků ztvrdly a pomalu se začali postupně rozmisťovat po výčepu, aby mohli na Jestřába s Rybářkou zaútočit z co nejvíce směrů. Ti se rychle postavili zády k sobě. Rybářka se podívala na kapitána ap Owena.
„Poslouchej mě, ap Owene. Ty víš, že takhle by to být nemělo. Obvinění proti nám jsou vykonstruovaná. Děje se tu něco, o čem nemáš ani tušení. Vyslechni mě, prosím, pro všechno na světě!"
Ap Owen se zatvářil nejistě. Burns jej proklál pohledem.
„Neposlouchejte ji. Ta čubka je schopná namluvit vám cokoliv, jen aby si zachránila vlastní krk."
„Dávejte si pozor na to, co říkáte, Burnsi," odsekl ap Owen. „Zůstaňte na místě, chlapi. Nikdo nic neudělá bez mého rozkazu. Pokud by si to nechtěl rozdat muž proti muži s kapitánem Jestřábem."
Strážníci sklonili meče a trochu se uvolnili, někteří z nich si otevřeně oddechli. Burns začal něco vztekle říkat, ale rychle zase zmlkl, když zjistil, že se mu špička ap Owenova meče opírá o žebra.
„Myslím, že od vás už jste toho slyšeli dost, kapitáne Burnsi," řekl ap Owen klidné. „Teď, prosím, chvíli mlčte, abych si mohl pro změnu vyslechnout zase kapitána Rybářku."
„Tak pro začátek," začala Rybářka, „podívejte se na Jestřába. Skutečně vám připadá jako člověk, který zešílel a vraždí na potkání? Jediný, kdo by tomu popisu odpovídal, je Burns, ten, který tak ochotné opatřil všechny důkazy proti Jestřábovi. Pokud jde o mne, udělali si ze mě obětního beránka. Vážné si myslíš, že bych šla bránit mírové rozhovory, kdybych věděla, že na ně zaútočí celá armáda žoldnéřů? Nebo ustoupila do dimenzionální kapsy s vědomím, že bude taky napadena? Ne, je tady jen jediný zrádce a ten stojí přímo vedle tebe."
„Vidíte!" zařval Burns, „co jsem říkal? A příště obviní vás. Musíme je okamžitě zabít, jinak outremerští delegáti odjedou! Zatraceně, ap Owene, řiďte se rozkazy, nebo přísahám, nechám jako zrádce pověsit i vás!"
„Sklapněte," odsekl ap Owen. „Už mě vážně začínáte nudit, Burnsi." Podíval se na Jestřába a Rybářku.
„Předpokládejme, že by na tom, co říkáte, mohlo být něco pravdy. To by vás omilostnilo. Ale pořád vás musím zatknout. Jestliže slíbíte, že se nedotknete zbraní, máte moje slovo, že vás dovedu na velitelství živé a nezraněné a budu váš příběh vyprávět veliteli Glenovi. Připadá vám to jako poctivá nabídka?"
„Velice poctivá," přikývla Rybářka. „Slibuji vám, že toho nebudete litovat."
Ap Owen se lehce usmál. „Lituju toho už teď. Ale k čertu, stejně jsem nikdy nestál o povýšení!"
Burns náhle vykročil kupředu a oslovil strážníky, kteří se nervózně dívali jeden na druhého. „Chlapi, velitel Glen mne osobně pověřil velením spolu s ap Owenem. Víte, jaké jsou naše rozkazy. Koho teď budete poslouchat? Svého velitele - nebo kapitána, který se očividně spolčil se zrádci, Jestřábem a Rybářkou?"
Strážníci se podívali na ap Owena a pak opět na Burnse. Nikdo nepromluvil; Burns si mohl přečíst rozhodnutí v jejich tvářích. Nevěřili mu a neměli ani zájem rvát se s Jestřábem a Rybářkou, pokud měli sebemenší možnost se tomu vyhnout. Náhle se Burns otočil, srazil ap Owenův meč stranou a rozběhl se ke dveřím. Strážníci instinktivně vyrazili, aby jej zadrželi, a Burns po nich sekl svým mečem. Jestřáb s Rybářkou se vrhli za ním. Vystříkla krev a zraněný strážník padl s výkřikem na zem. Burns začal ustupovat k východu z hospody.
Skoro se mu podařilo uniknout, když jej Jestřáb dostihl jediným zoufalým skokem. Oba muži se začali válet po podlaze, kopat a bušit do sebe pěstmi. Strážníci je obklopili a pokoušeli se meči zasáhnout Burnse, rozhořčeni jeho zrádným útokem, zatímco Jestřáb se snažil chránit sekerou jak sebe, tak svého protivníka. Křičel, že potřebuje Burnse živého, ale strážníci byli příliš rozzuřeni, než aby jej poslechli. Nikdo si nevšímal ani rozkazů, které vykřikoval ap Owen. Do rvačky se zamíchala i Rybářka, která začala odtahovat jednoho strážníka za druhým, ale bylo jich příliš mnoho a ona to věděla. Strážníci zaslepení vztekem se navzájem předstihovali, který z nich se k Burnsovi dostane dřív. Pak se kolem Jestřába mihl meč a na zem vytryskla krev. Jestřáb zaťal zuby a připravil se na to, že bude nucen zabít jednoho ze svých kolegů - opravdu si nemohl dovolit nechat Burnse zemřít.
Náhle se otevřenými dveřmi vevalila dovnitř hustá mlha a v jediném okamžiku zaplnila celý výčep. Stovka slizkých chapadel sevřela bojující strážníky a spoutala je nepoddajnými mlžnými smyčkami. Zatímco se muži bezmocně zmítali, vešla dovnitř čarodějka Mlžika. Jestřáb si oddechl a zašklebil se na ni.
„Už jsem si říkal, kde se zase touláš."
„Přece sis nemyslel, že bych si po tom, jak jsem se dnes nadřela, nechala ujít vyvrcholení, zlato?" Mlžika mu úsměv

oplatila a pak se přísně rozhlédla. „Teď vás všechny pustím. Ale každý, kdo by si chtěl něco začít, toho bude hořce litovat. Je vám to jasné?"
Strážníci postupně přikyvovali a bylo zřejmé, že jejich hněv už značně vychladl. Někteří z nich si uvědomili, že bojovali proti Jestřábovi a Rybářce, a dodatečně zbledli, když pochopili, jak velké mají štěstí, že jsou ještě naživu. Mlžika udělala rychlé gesto rukou a mlha se rozpustila ve vzduchu. Jestřáb s Rybářkou odstrčili strážníky z cesty a poklekli před Burnsem, který ležel na zemi. V boku měl hlubokou ránu a ležel v rychle se zvětšující kaluži krve. Rybářka vytáhla čistý kapesník a přitiskla jej na ránu, ale zjevně to bylo příliš málo a příliš pozdě. Burns se trochu pootočil a podíval se na Jestřába. V obličeji byl velice bledý, ale ústa a bradu měl rudou od krve.
„Skoro jsem tě dostal," zašeptal.
„Proč, Burnsi?" zeptal se Jestřáb. „Byl jsi jeden z nejlepších. Všichni to říkali. Proč jsi zradil všechno, čemu jsi věřil?"
„Pro peníze, přirozeně. Léta jsem dohlížel na transporty zlata, stříbra a drahých kamenů, ochraňoval jsem lidi, kteří měli více peněz, než kdy mohli utratit, a časem jsem se rozhodl, že chci díl z toho bohatství sám pro sebe. Chtěl jsem ten přepych a pohodlí, který jsem vídal každý den, a přesto jsem se ho nemohl ani dotknout. Čest a sláva jsou možná krásná věc, ale účty jimi nezaplatíte. Chtěl jsem být bohatý, Jestřábe, bohatší, než se ti kdy snilo. Skoro se mi to podařilo. Podařilo by se mi to, nebýt tebe a té tvé děvky."
„Ty jsi byl tím Morganovým člověkem v Hlídce, že?" zeptala se Rybářka, ignorujíc urážku.
„Samozřejmě," odpověděl Burns. „Sám jsem zašel za Morganem a navrhl jsem mu to. Bylo to dokonalé. Kdo by mne podezíral?"
„Kvůli tobě umírali lidé," řekl Jestřáb. „Lidé, kteří ti věřili."
Burns se divoce zašklebil. Na zubech měl krev. „Neměli mi zkřížit cestu. Víš, Doughtyho jsem zabil já. Byl u toho, když mé ten parchant ve výrobně drog poznal. Proto jsem ho zabil a přesvědčil jsem informátora, aby místo mne označil Rybářku."
„Zabil jsi svého vlastního parťáka?" zeptala se Rybářka šokovaně.
„Proč ne?" opáčil Burns. „Chtěl jsem se přece stát boháčem. Jeho jsem už nepotřeboval."
„Proč jsi zradil mírové rozhovory?" otázal se Jestřáb.
Burns chrčivě zakašlal a z úst mu vytryskla čerstvá krev. „To jsem já neudělal. Já ne. Vidíš, nejsi zase tak chytrý, jak si myslíš!"
„Tak kdo to byl, Burnsi?" naléhal Jestřáb. „Pro koho jsi pracoval?"
„Táhni k čertu," odsekl Burns. Zvedl hlavu a pokusil se na Jestřába plivnout, vtom se ale z jeho očí vytratil lesk a klesl mrtvý k zemi.
„Skvělé," řekl Jestřáb. „Náramně skvělé. Pokaždé, když si myslím, že jsem našel někoho, kdo mi objasní, co se tu, zatraceně, děje, umře před mýma očima."
Překvapivě jemným pohybem zatlačil Burnsovy vytřeštěné oči a ztěžka vstal. Nabídl ap Owenovi svou sekeru, ale ten jen zavrtěl hlavou. Rybářka se chvíli dívala na mrtvého Burnse a pak ho vztekle nakopla.
„Tohle nedělej," napomenul ji Jestřáb. „Kdysi to býval dobrý chlap."
„Ať se propadnu, jestli vím, co se tady vlastně děje," povzdechl si ap Owen. „Ale Burnsovo přiznání mi připadá dostatečně jasné a pokud jde o mne, jste oba čistí. Raději se mě ale držte, dokud se nevrátíme na velitelství a nezoficiálníme to. V ulicích je pořád ještě dost lidí, kteří vás hledají s meči v rukou a z očí jim kouká krev. Rada vás v podstatě prohlásila za lovnou zvěř mimo dobu hájení."
„Nemůžeme se vrátit," namítl Jestřáb. „Ještě to neskončilo. Slyšel jste, co říkal Burns: on místo konání mírových rozhovorů neprozradil. Musel to udělat někdo jiný. Což znamená, že delegáti jsou stále v nebezpečí. A dva lidé, kteří je měli chránit, jsou se mnou tady v této místnosti. Je více než pravděpodobné, že Isobel byla obviněna proto, aby se odpoutala pozornost od skutečného zrádce a zároveň aby se oslabila ochrana delegátů."
„Musíme se tam vrátit," prohlásila Rybářka. „Ti ubozí parchanti si myslí, že jsou teď, když tam nejsem, v bezpečí! Nejspíš se ani neobtěžují se zvláštními bezpečnostními opatřeními."
„Pojďme," přikývl ap Owen. „Zatímco tu mluvíme, mohlo se stát cokoliv." Obrátil se ke strážníkům, kteří mlčky přihlíželi. „Vy zůstaňte s námi. Od této chvíle uděláte všechno, co vám poručí kapitáni Jestřáb a Rybářka. Už jsou zase ve službě. Má snad proti tomu někdo nějaké námitky?" Strážníci odpověděli krčením ramen a nervózním pokašláváním a při tom upírali oči na podlahu. Ap Owen se lehce usmál. „Věděl jsem, že ne. Dobře, tak tedy jdeme. Za mnou, chlapi."
Vyrazil z hospody a strážníci se pomalu trousili za ním. Průvod uzavírali Jestřáb s Rybářkou a Mlžikou. Jestřáb si odkašlal.
„Děkuji za pomoc," řekl rozpačitě. „Samozřejmě, kdyby to bylo nutné, poradili bychom si s nimi sami."
„Samozřejmě, že ano, zlato," odpověděla Mlžika. „Jenže jste nechtěli zabíjet své kolegy, že?"
„Jistě že ne," opáčila Rybářka s očima upřenýma přímo před sebe. „Proto jsme se také drželi zpátky. Jinak bychom je snadno přemohli."
„O tom nepochybuji," přikývla Mlžika.

Mírové rozhovory byly opět přerušeny a čtyři zbývající delegáti si udělali další přestávku v pracovně. Nikomu to příliš nevadilo; stejně nemohli rozhodnout o ničem důležitém, dokud nedorazí noví delegáti, aby nahradili oba zemřelé obchodníky. A mimo to neměli havenští zástupci v úmyslu odsouhlasit něco dřív, než budou mít na své straně čaroděje, který by čelil případnému ovlivňování magií lorda Nightingala. Nikdo to samozřejmě neřekl nahlas, ale všichni dobře věděli, jak si situace stojí. Rozhovory stále pokračovaly. Byli koneckonců politikové a žili v neustálé naději, že jejich protivník řekne něco, co by mohlo být nevhodně vysvětleno. Na takovém klopýtnutí si člověk mohl vystavět kariéru.

Lord Nightingale si vybral jednu z karaf z brouseného skla a nalil všem štědrou míru. Teď, když byla zrádkyně Rybářka usvědčena, byla nálada mnohem uvolněnější a delegáti si navzájem vyprávěli anekdoty a drobné vtípky, zatímco popíjeli víno. Jen máloco tak povzbuzuje žízeň jako hovořit a nic neříct. Konverzace se táhla odnikud nikam a nikdo nespěchal vrátit se k rozhovorům. Křesla byla pohodlná, místnost příjemně vytopená a čas k přestávce na večeři už se stejně valem blížil.
Lord Nightingale se podíval na hodiny na krbové římse, něco zamumlal, vstal a vyšel z pracovny. Sotva za sebou zavřel dveře, široce se usmál, ale vzápětí strnul, když si za ním někdo zdvořile odkašlal. Prudce se otočil a zjistil, že stojí tváří v tvář ap Owenovi a Rybářce, někomu, kdo byl podle vzhledu kapitán Jestřáb, a ženě v čarodějnické černi. Lord Nightingale na okamžik strnul a nezmohl se na jediné slovo, ale rychle se sebral a pokynul ap Owenovi.
„Dobrá práce, kapitáne. Dopadl jste zrádkyni Rybářku. Postarám se, aby se vám za to dostalo patřičného uznání."
Ap Owen na něj hleděl bez jediného mrknutí. „Bojím se, že proto tady nejsme, mylorde. Mou povinností je vás informovat, že jste zatčen."
„Jestli je to nějaký vtip, kapitáne, tak vám musím říct, že je velice nevkusný. Budu o tom informovat vaše nadřízené."
Ap Owen pokračoval, jako by vůbec nebyl přerušen. „Jsme tady už nějaký čas, lorde, a prohledali jsme dům. Mezi vašimi věcmi jsme objevili -"
„Vy jste prohledávali můj pokoj? Jak jste se opovážil! Já mám diplomatickou imunitu!"
„Mezi vašimi věcmi, v rukojeti jednoho příručního zavazadla, jsme objevili ukryté množství drogy označované jako superšakal."
„Spousta věcí rázem dostala smysl," řekla Rybářka. „Předpokládali jsme, že má droga nějakou souvislost s rozhovory, ale dokud jsme ji u vás nenašli, nevěděli jsme jakou. Jakmile jsme se však na vás podívali trochu zblízka, mnohé jsme pochopili. To vy jste prozradil polohu domu, protože jste věděl, že v dimenzionální kapse budete v bezpečí. Když útok nedopadl podle vašich představ, použil jste svou magii k otevření dveří do jiné dimenze. Opět jste věděl, že vás vaše kouzla ochrání před stvůrami, které jste přivolal. A samozřejmě, jakmile začalo hrozit, že se vám vymknou z ruky a mohly by napadnout i vás, dveře jste mohl zase zavřít. Konečně, svou magií jste sotva znatelně ovlivňoval delegáty tak, že se nebyli schopni na ničem domluvit. Ale vy mlčíte, mylorde. Neřeknete nic na svou obranu?"
„Všechno připouštím," odpověděl lord Nightingale klidně. „Tady v soukromí připustím, co si budete přát. Vůbec na tom nezáleží. Nemůžete mi nic dokázat, a i kdybyste mohli, moje diplomatická imunita mě spolehlivě ochrání. A bojím se, že je to stejně už jen akademická otázka. Moji kolegové delegáti vypili víno z karafy, jež obsahovala velice silnou dávku superšakalu. Díky mé magii na mne nepůsobí, ale brzy už bychom měli být svědky toho, co to udělá s nimi. Ve zvířeckém vzteku se roztrhají na kusy a to bude konec mírových rozhovorů. Na patřičná místa už byly podstrčeny důkazy, z nichž naprosto jasně vyplyne, že se jedná o akci jisté vládnoucí skupiny v Havenu, jež vůči myšlence míru s Outremerem vyjádřila odmítavé stanovisko."
„Ale proč?" zeptal se Jestřáb. „Proč jste to udělal? Který příčetný člověk může chtít rozpoutat válku?"
Lord Nightingale se shovívavě usmál. „Na válce se dají vydělat peníze, kapitáne. Spousta peněz. A to nemluvím o politickém kapitálu a vojenské výhodě. Člověk se správným zázemím, který je ve správnou chvíli na správném místě, může na válce nesmírně vydělat bez ohledu na to, která strana zvítězí. Ať už válka dopadne jakkoliv, já a moji spojenci z ní vyjdeme mnohem bohatší a mocnější, než by se nám za normálních okolností mohlo kdy snít. Superšakal byl můj nápad. Zajistil jsem finančně jeho výrobu a osobně jsem dohlédl na jeho převoz do Havenu. Můžete toto město považovat za pokusnou oblast pro novou drogu. Jestli to tady půjde tak dobře, jak čekám, přikročíme k mnohem větší sabotážní akci. Drogu přidáme do jídla a vína, otrávíme jí jisté strategické studny a řeky a pak budeme jen sedět a dívat se, jak jde vaše země k čertu. Nebudeme muset udělat nic jiného než ve vhodný čas přijít a trochu to tu vyčistit. Řekl bych, že takto začíná úplně nová epocha v historii válčení.
Doufám, že jste poslouchali pozorně. Člověku udělá radost, když se jeho práce dočká uznání. A bohužel nebudete mít šanci povědět to nikomu jinému. Moji kolegové delegáti se o to postarají."
Rychlým pohybem otevřel dveře do pracovny, pak zaváhal a strnul. Jestřáb se chladně usmál.
„Něco není v pořádku, mylorde? Čekal jste něco jiného? Jak už řekl ap Owen, jsme tady už nějakou dobu. Mlžika odhalila pomocí své magie otrávenou karafu a vyměnila ji za jinou. Ta původní poslouží jako důkaz při vašem soudu. A pokud jde o zkoušku drogy na tomto městě, na tu můžete taky zapomenout. Zajistili jsme ji všechnu dřív, než se vůbec dostala do prodeje, a v současnosti ji chrání velice spolehliví členové Hlídky. Morgan je po smrti. Stejně tak Burns. Jste v tom sám, Nightingale."
„Nemůžete mě zatknout," opáčil lord Nightingale. „Mám diplomatickou imunitu."
„Myslím, že vás jí vaši lidé budou nuceni zbavit," řekl Jestřáb. „Budete překvapen, jak rychle se vás zřeknou, aby se sami vyhnuli podezření, že o celé té věci věděli. Koneckonců, ty, kteří neuspěli, nemá nikdo rád. Když je hezky požádáme, pravděpodobně nám dovolí, abychom vás pověsili přímo tady v Havenu."
Lord Nightingale náhle pozvedl ruku a vyřkl slovo moci. Uprostřed místnosti se ve vzduchu objevila trhlina. Zakvílel divoký vítr, který ze stále se rozšiřující brány mezi dimenzemi vymetl náruč sněhu a teplota rázem poklesla k bodu mrazu. Za několik okamžiků už sněhová bouře zuřila na chodbách domu a na dveřích a zdech se vytvářela tlustá námraza. Podlaha se změnila v jedno velké kluziště. Jestřáb zvedl ruce, aby si chránil obličej, a mrazivý vítr se zařízl do jeho holé pokožky jako nůž. Mráz byl tak intenzivní, až štípal, a i sebelehčí nadechnutí bylo spojeno s bolestí.
Jestřáb se rozhlédl oslepující vánicí a snažil se nalézt lorda Nightingala, ale všechno, co viděl, byly temnější stíny ve vířící bělí. Jako z velké dálky slyšel vytí něčeho, co nedokázal určit a co se bezpochyby nacházelo ve světě za bránou, kterou Nightingale otevřel, něco, co znělo zuřivě a naprosto nelidsky. Další vytí přehlušilo burácení sněhové bouře a Jestřáb si uvědomil, že se stvůry blíží k nim. Zapotácel se proti síle větru a rukama se dotkl stěny. Bylo pravděpodobné, že Nightingale byl v této šílené vánici stejně slepý jako ostatní, a proto musí také jít podél zdi, aby našel východ.

Jestřábovi stačilo jej sledovat - za předpokladu, že zeď, o kterou se opíral konečky prstů, byla ta správná... Rozhodl se, že o tom nebude uvažovat. Musela být správná.
A pak mu náhle srdce poskočilo v hrudi, když se vpravo od něj otevřely dveře a objevily se vyděšené tváře ostatních delegátů. Síla bouře je okamžitě odhodila zpět do pracovny a nyní dělali, co mohli, aby dveře opět přibouchli, ale Jestřáb si jich už nevšímal. Teď věděl, že našel správnou zeď. Vytí nestvůr se ozvalo znovu, teď už i v ječeni vichru naprosto zřetelně. Bylo jisté, že jsou velice blízko. Jestřáb se rozběhl chodbou, popadl postavu, která se vynořila před ním, za rameno, a přirazil ji ke zdi. Když si ji prohlédl zblízka, uviděl Nightingalův vyděšený obličej a divoce se zašklebil.
„Musíme rychle pryč!" zaječel Nightingale a jeho hlas byl v burácení větru stěží slyšitelný. „Nestvůry budou brzy tady!"
„Já mám lepší nápad," odpověděl Jestřáb a příliš se při tom nestaral jestli jej outremerský lord slyší. Pevně ho uchopil za límec a vlekl ho kopajícího a vzpouzejícího se zpátky chodbou k mezidimenzionální bráně, kterou otevřel.
Jestřáb musel s každým krokem přemáhat silu blizardu a Nightingala svíral rukou tak prokřehlou, že ji sotva cítil, a na chvíli si myslel, že to vůbec nedokáže. Ale pak byl najednou tak blízko, že uviděl trhlinu ve vzduchu táhnoucí se od podlahy až ke stropu, a tam se zastavil. Trhlina teď byla širší než předtím. V sněhové vánici za ní se pohybovaly velké temné stíny. Nestvůry už byly skoro u nich. Jejich děsivé vytí je ohlušovalo. Jestřáb se sklonil k Nightingalově uchu.
„Zavři tu bránu! Zavři ji, nebo přísahám, že tě prohodím dovnitř a nechám ty obludy, ať se o tebe postarají!"
Nightingale pozvedl ruce a něco zavolal, ale jeho slova zanikla v hluku bouře a vytí stvůr. Po dlouhý, hrůzně dlouhý okamžik se nedělo nic, pak se trhlina ve vzduchu zacelila a bouře utichla. Náhlé ticho bylo až šokující a všichni stáli na místě jako přimrazení, omámeně se dívali, jak ve vzduchu poletují poslední sněhové vločky, než dopadnou na podlahu a pomalu se roztopí. Na chodbě už nebyla taková zima, ale jejich dech se stále srážel ve vzduchu. Nightingale se Jestřábovi vytrhl a vrávoravě vyrazil chodbou. Jestřáb jej opět dostihl dřív, než uběhl tucet kroků, a srazil ho ranou topůrka do temene hlavy. Nightingale bezvládně klesl na zasněženou podlahu a zůstal ležet bez hnutí. Jestřáb se nad ním sklonil a udeřil ho ještě jednou, pro jistotu. Pak jej odtáhl k ostatním. Ap Owen nešťastně potřásl hlavou.
„Oni nám ho opravdu nedovolí přivést před soud. Byla by to ostuda pro obě strany a nejspíš by to znemožnilo další pokračování rozhovorů. A kromě toho je institut diplomatické imunity v těchto těžkých časech příliš důležitý, než aby byl zpochybněn. Nikdy ho nedovolí soudit bez ohledu na to, jak těžký zločin spáchal."
„Chceš říct, že ho prostě pustí?" zeptala se Rybářka a velice nebezpečně se zamračila.
Ap Owen bezmocně pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, byla by z toho ostuda. Jeho lidé jej patrně zbaví postavení a privilegií a pošlou ho do vyhnanství, ale to bude asi tak vše."
„Přesně tak," přikývl Jestřáb. „Teoreticky by měl být za to, co udělal, popraven, ale nikdy k tomu nedojde. Aristokraté nedopustí, aby byl jeden z nich odsouzen k smrti, pokud tomu budou moci zabránit. Bojí se, že by to mohlo obyčejným lidem vnuknout špatné myšlenky." Vážně se podíval na Nightingalovo bezvědomé tělo. „Tolik lidí kvůli němu zemřelo. Kolik dalších jich zemřít ještě mohlo. A já jsem skoro pozvedl zbraň proti Isobel... Kdybych ho teď zabil, nikdo by neřekl ani slovo. Pravděpodobně by mi poděkovali, že jsem je zbavil starostí, co s ním."
„Nemůžeš ho jen tak chladnokrevně zavraždit!" namítl ap Owen.
„Ne," přisvědčil Jestřáb. „Nemůžu. I po všech těch letech strávených v Havenu pořád rozlišuju, co je dobré a co špatné. Zabíjím, jen když musím. Znám svoji povinnost."
„Podívej se na to z té lepší stránky," poradila mu Mlžika vesele. „Našel jsi drogu dřív, než se začala prodávat, odhalil jsi zrádce v řadách Hlídky, a když bude Nightingale odstraněn z rozhovorů, možná se delegáti nakonec na něčem přece jen domluví. Zachránil jsi město a pravděpodobně jsi zabránil válce. Co víc by sis mohl přát?"
Jestřáb a Rybářka se podívali jeden na druhého.
„Přesčas," prohlásil Jestřáb rozhodně.

10 NEUZAVŘENÉ KONCE

Ve vězení to nebylo zase tak špatné. Lord Nightingale už bezpochyby strávil dlouhá časová období na cestách v daleko horších podmínkách. Znal některé vesnické hospody, které se chlubily tak nízkým komfortem, že by nad nimi i malomocný ohrnul to, co mu zbylo z nosu. Vedlo se mu zkrátka vzhledem k okolnostem docela dobře a na outremerském velvyslanectví v Havenu s ním jednali ve vší zdvořilosti. Až do doby, kdy bude eskortován do Outremeru, mu přidělili jeden z pokojů pro hosty zařízený vším pohodlím, jež se dalo zajistit. A vzhledem k počasí, které venku vládlo, k jeho převezení hned tak nedojde.
Nightingalovi to nijak nevadilo. Pokud by to záleželo na něm, čím déle to bude trvat, tím lépe. Čas si krátil psaním pečlivě promyšlených dopisů jistým lidem, kteří měli v Outremeru postavení a vliv. Mnoho z nich sdílelo jeho názor na nadcházející válku a bylo jim možné věřit, že přednesou jeho věc králi v nejpříznivějším možném světle. Přirozeně stráví nějaký čas ve vyhnanství, s tím počítal. Ale jakmile začne válka, a ta byla nevyhnutelná, stanou se jeho spojenci nejvlivnějšími lidmi u dvora a bezpochyby jej opět povolají zpět. Tohle všechno pak bude pouze nepříjemná vzpomínka. Jeho nynější věznitelé s ním jednali s maximální zdvořilostí, protože se báli, aby si proti sobě nepopudili někoho vlivného. Vždycky se dalo spolehnout na to, že diplomaté budou mít pochopení pro politickou realitu, zvlášť když je v sázce jejich vlastní kariéra.
A tak Nightingale nežehral na osud a choval se svým způsobem jako dokonalý vězeň: nikdy si nestěžoval a nepůsobil žádné nepříjemnosti. Čas mu ubíhal docela příjemně. Měl knihy, které mohl číst, psal dopisy a přijímal návštěvy z řad diplomatů, jež se zastavovaly jen tak si poklábosit a neopomněli jej při tom povzbudit a vyjádřit mu svou podporu v naději, že si je v budoucnu zapamatuje. Jistě, jeho dveře byly vždy zavřené a na chodbě před nimi stála ozbrojená stráž, ale vzhledem k okolnostem to Nightingalovi připadalo spíše uklidňující. Kdyby se rozneslo, co zamýšlel provést s

Havenem, místní občané by s největší pravděpodobností zaútočili na budovu, vyvlekli ho ven a pověsili na nejbližší lucerně. Nedalo se čekat, že by lůza pochopila důležitost takového institutu, jakým byla diplomatická imunita.
Ozvalo se zaklepání na dveře a Nightingale sebou mimovolně škubl. Pak si odkašlal a vyzval návštěvníka, aby vstoupil. V zámku zarachotil klíč, těžké dveře se otevřely a v nich stál major de Tournay s lahví vína v ruce. Nightingala poněkud překvapilo, že vidí právě de Tournaye, ale nedal na sobě nic znát. De Tournay přijal vzhledem ke skutečnosti, že byl jeho život v přímém ohrožení, zprávu o Nightingalově zradě překvapivě klidně, ale i tak byl jedním z posledních, o kterých by Nightingale předpokládal, že k němu zaskočí na kus řeči. Ovšem změny v politické situaci s sebou vždycky nesly ta nejnečekanější spojenectví.
„Pojďte dál, drahý majore," přivítal jej vřele. „To víno je pro mne? Jak milé." Prohlédl si vinětu a uznale pozvedl obočí. „Jsem vám zavázán, de Tournayi. Velvyslanec to sice myslí dobře, ale jeho sklep je zoufale nedostatečně vybavený."
„Potřebuji si s vámi promluvit, mylorde," řekl de Tournay bez jakéhokoliv úvodu. Pak se trochu rozpačitě rozhlédl po místnosti, jako by si nebyl jist, jak pokračovat. Nightingale mu pokynutím ruky naznačil, aby se posadil, a major poslechl; stále se však pohyboval poněkud strnule. „Musíme prodiskutovat současnou situaci, mylorde. Některé věci je třeba... vyjasnit."
„Samozřejmě, majore. Ale nejprve okusme toho skvělého vína, které jste mi donesl."
De Tournay přikývl a mlčky sledoval, jak Nightingale vytáhl zátku, přičichl k ní a nalil oběma štědrou míru. Zdvořile připili jeden druhému, ale ačkoliv se de Tournay zhluboka napil, věnoval svou pozornost spíše Nightingalovi než vínu.
„Než začneme, majore," řekl Nightingale a pohodlně se zvrátil v křesle, „možná byste mne mohl spravit o tom, co se stalo s kapitány Jestřábem a Rybářkou. Musím se přiznat, že jsem při každém zaklepání na dveře napůl čekal, že to budou oni, aby mne odvedli v řetězech před havenský soud, nebo aby nade mnou sami vykonali spravedlnost."
„S těmi si už starosti dělat nemusíte," odpověděl de Tournay. „Měli příležitost vás zabít a rozhodli se, že to neudělají. Chápou realitu politické situace. A teď, když byli zproštěni všech obvinění, nejsou tak hloupí, aby vás obtěžovali a riskovali tak krky."
„To se mi skutečně ulevilo." Nightingale se beze spěchu napil vína, přehlíželje de Tournayovu netrpělivost a dychtivost přejít k důvodu své návštěvy. Usmál se. Bylo to skutečně dobré víno. „Takže, majore, proč jste mne vlastně navštívil?"
„Skutečně jste plánoval použít tu drogu, superšakal, jako zbraň ve válce proti Havenu?"
„Samozřejmě. Určitě by byla velice účinná. Těch několik zkoušek, které jsme s ní udělali, bylo velice slibných."
„Bojovat takovým způsobem je nečestné," namítl de Tournay.
Nightingale, kterého to upřímně pobavilo, se zasmál. „Na válce není vůbec nic čestného, majore. Není to nic, než jatka a ničení ve velkém měřítku, a čím efektivněji se to provede, tím lépe. Droga je prostě zbraň jako každá jiná."
„Ale pak už by nezůstal prostor pro hrdiny a slavná vítězství. Pouze běsnění divé zvěře, která by se vzájemně trhala na kusy."
Nightingale si nalil další sklenici vína a dolil i de Tournayovu. „Předpokládám, že patříte k lidem, kteří tuhle válku nechtějí, de Tournayi. Dovolte však, abych vám připomněl, že na válce je založena celá vaše kariéra. Neexistuje stejně rychlý způsob, jak byste mohl dosáhnout hodnosti a postavení. Nebo chcete být majorem až do smrti?"
„Samozřejmě, že mám ambice. Ale dávám přednost poctivým a čestným cestám."
„Tím se netrapte, majore. Pro vás a vaše vojsko vždycky zbude dost poctivé řezničiny. Droga bude nasazena hlavně proti civilnímu obyvatelstvu, k podlomení jejich morálky. Měl byste mi být vděčný, majore. Droga vám vaši práci značně usnadní. Přenechte raději politiku politikům, de Tournayi. Nepřísluší vám zabývat se takovými věcmi."
De Tournay pokrčil rameny. „Možná máte pravdu." Náhle vyskočil z křesla, dopil poslední doušek vína a s nezvyklou prudkostí postavil pohár na stůl. „Bojím se, že déle se zdržet nemůžu, mylorde. Musím něco zařídit. Ať vám víno chutná." Zdvořile se uklonil, odešel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.
Nightingale poslouchal, jak se klíč otáčí v zámku, a pak pokrčil rameny. Ubohý, naivní major de Tournay. Ale víno umí vybrat dobré. Pozvedl sklenku směrem ke dveřím k ironickému přípitku.
De Tournay prošel beze spěchu chodbou a kývnutím pozdravil strážného, který stál na jejím konci. „Lord Nightingale si nepřeje být po zbytek odpoledne vyrušován. Dohlédnete na to, že?"
Strážný přikývl a s úsměvem poděkoval za štědré spropitné, které dostal od majora. De Tournay vyšel v budovy velvyslanectví na rušnou ulici, kolemjdoucích si nevšímal a byl plně pohroužen do svých myšlenek. Víno už by brzy mělo začít účinkovat. V tom, že Nightingale padne za oběť své oblíbené droze, byla jistá vyšší spravedlnost. Získat trochu superšakalu z velitelství Hlídky nebylo nijak obtížné, i když protilátka, kterou si vzal už předem, byla velice drahá. Ale de Tournayovi bylo jasné, že kdyby se vína nenapil také, Nightingale by byl podezíravý. Teď už droga koluje v jeho těle. Sám, zamčený v cele, se lord Nightingale pod vlivem vlastních vražedných instinktů roztrhá na kusy. Což jen dokáže, že na světě přece jen existuje nějaká spravedlnost. Jen se jí musí tu a tam pomoci.
De Tournay se lehce usmál a vmísil se do davu.

Jestřáb s Rybářkou stáli před velitelstvím Hlídky a pozorovali dav. Oficiálně byli zproštěni všech obvinění, oficiálně jim bylo vysloveno napomenutí, že se do takové šlamastiky vůbec zapletli, oficiálně se jim dostalo pochvaly za odhalení zrádců Burnse a Nightingala, a stejně oficiálně jim bylo odmítnuto uznání a proplacení jakýchkoliv přesčasů. Pročež se oba kapitáni rozhodli, že je čas odejít, než se všechno ještě více zkomplikuje. Jestřáb si krátce pohrával s myšlenkou omluvit se veliteli Glenovi za to, že jej uhodil, ale jediný pohled na duhovou podlitinu na jeho tváři ho přesvědčil, že bude lépe toto téma nepřipomínat.
Lítostivě se usmál a rozhlédl se. Ulice byly plné lidí, kteří se cílevědomě plahočili sněhem a břečkou, a Jestřába s Rybářkou si nikdo z nich ani nevšiml. Jestřáb se ušklíbl. Takhle se mu to líbilo. Po všem, čím prošli, to byla docela

příjemná změna.
„Pořád nedokážu pochopit, jak rychle všichni uvěřili, že se z tebe stal vraždící šílenec a ze mne zrádce," poznamenala Rybářka. „Když uvážíš, co všechno už jsme pro tohle město udělali..."
„Hmm, ano," přikývl Jestřáb. „Takový už je Haven. A popravdě řečeno, naše reputace nám v tomto případě zrovna moc nepomohla. Polovina lidí si vždycky myslela, že jsme blázni, když jsme tak čestní a domníváme se, že můžeme něco změnit, a ta druhá se před námi třese strachy."
„Svou reputaci potřebujeme; bez ni bychom vůbec nic nedokázali. Ale pořád si myslím, že to není důvod, aby se k nám takhle zachovali. Víš, Jestřábe, čím víc o tom uvažuju, tím víc si myslím, že je Haven zatracená lidská žumpa, kterou nestojí za to zachraňovat. Hemží se darebáky a je prolezlý korupcí a hříchem tak, že bychom nejspíš Dolním královstvím prokázali dobrou službu, kdybychom se tolik neangažovali a nechali Morgana, aby město zaplavil svou drogou."
„Nebuď taková, Isobel. Většina lidí v Havenu je stejná jako lidé v jiných městech - poctiví lidé, kteří se snaží trochu si vydělat, udržet se nad vodou a uživit rodiny. Mají příliš mnoho starostí s každodenní prací, než aby si přidělávali další. Proto děláme tuhle práci: protože stojí za to, abychom je ochraňovali před mizery, kteří je chtějí připravit i o to málo, co ještě mají. Většina obyvatel Havenu je v pořádku."
„Jo?" zavrčela Rybářka. „Jmenuj mi dva."
Pak uviděla ženu zavinutou do ošuntělých kožešin, jak k nim pomalu kráčí rozbředlým sněhem, a odmlčela se. Žena táhla za ruku asi pětiletou nebo šestiletou holčičku zabalenou do stejně odraných kožešin tak, že její nohy vypadaly jako dva chlupaté balíky. Došla k Jestřábovi a Rybářce a na chvíli se zastavila, aby popadla dech. Dívenka se podívala na Jestřába, stydlivě se usmála a pak se schovala za máminu sukni. Žena kývnutím pozdravila Rybářku a široce se usmála na Jestřába.
„Chtěla jsem vám jen poděkovat, kapitáne. Za to, že jste se spustil dolů do sutin, když se zřítil ten dům, a vytáhl jste mou malou Kačenku. Nebýt vás, už by byla mrtvá. Děkuji vám."
Jestřáb se podíval na malou holčičku a na tváři se mu objevil úsměv. „Řekli mi, že to nepřežila."
„Díky vám je živá a zdravá, kapitáne! Někdo našel v rozvalinách její nohu a lékaři ji ozdravným zaklínadlem nechali přirůst zpět. A výlohy zaplatila Městská hlídka! Člověk by skoro začal věřit na zázraky. Už je zdravá jako rybička. Ještě jednou vám děkuji, kapitáne. Nikdy jsem nevěřila těm hrozným věcem, které o vás říkali."
Naklonila se, objala Jestřába, rychle jej políbila na tvář a ucouvla. Znovu pokynula Rybářce a pak zase vyrazila i se svou malou dcerkou na ulici. Dívenka se ještě ohlédla a zamávala jim na rozloučenou a pak obě zmizely v davu.
Rybářka se podívala na Jestřába.
„V pořádku, tak tedy dva ano."

Simon R. Green
JESTŘÁB & RYBÁŘKA
Stráž proti potupě

Z amerického vydání
Hawk & Fisher: Guard Against Dishonor
vydaného Ace Books
(The Berkley Publishing Group)
New York 1991, přeložil Josef Hořejší.
(Anglický originál Guard Against Dishonour vydal
HEADLINE BOOKS PUBLISHING PLC.)
Obálku namaloval Luis Royo,
grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.
Vydal POLARIS - Bphuslav Svoboda,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.
v roce 2000 jako svou 72. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 139 Kč
ISBN 80 - 85911 - 61 - 2